

จักรพรรดินีอสูร
黑月光拿稳剧本

黑月光拿稳

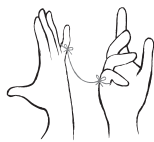
3E

剧本

3

กิ่งหลิวเหวยจื่อ 藤萝为枝 เขียน
แม่น้ำน้อย แปล

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

คนที่อยู่ร่วมกันทุกเช้าค่ำ วันหนึ่งก็ต้องเกิดความผูกพันต่อกันบ้าง เช่นที่หลิชูชูก็ยังมีบางครานึกย้อนไปในวันวานว่าผ่านวันคืนเช่นใดกับ ถานไถ่จิ้นมาแล้วบ้าง หรือแม้แต่คนรู้หัวใจอย่างถานไถ่จิ้นเองก็ยังมี ช่วงเวลาที่คิดถึงวันวานที่ผ่านมาร่วมกันกับนางเช่นกัน

หากนี่คือเล่ม 1 แล้วเราบอกกับถานไถ่จิ้นว่า "วันหนึ่งเจ้าจะคะเนิงหา 'เยี่ยชี่อู๋' ทุกเช้าค่ำ" แน่นนอนว่าถานไถ่จิ้นคงจะไม่เชื่อเราเลย แต่หากบอก นักอ่านทุกท่านว่าในเล่มนี้นักอ่านจะได้พบกับบทบาทของถานไถ่จิ้น ที่แตกต่างออกไป เพราะเขาจะหวังเป็น คิดถึงเป็น และอาจจะถึงกับ 'รักใคร่' เป็น นักอ่านน่าจะเชื่อเป็นแน่ เพราะความสัมพันธ์ของหนึ่งเขียน หนึ่งมารที่ดำเนินมาในเล่ม 2 ก็มีการพัฒนาที่เห็นได้ชัดขึ้นแล้ว ถานไถ่จิ้น เริ่มหวนไหวไปกับหลิชูชูและในหลายๆ ครั้งก็ถึงกับอยากสัมผัสนาง มากขึ้น จนถึงขนาดจุมพิตนาง เขาไม่รู้ว่ามันคือความรู้สึกอะไร และ พยายามต่อต้านการกระทำนี้ เขาให้นางอยู่ในตำแหน่งเดียวกับเขา ทั้งสอง แสบจะตัวติดกันอยู่แล้ว จู่ๆ เขาก็ถามนางว่านางต้องการสิ่งใด สิ่งที่ หลิชูชูต้องการย่อมต้องเป็นชีวิตของอนาคตจอมมารผู้นี้ ทว่านางกลับ ตอบเขาว่านางต้องการตำแหน่งของเขา แล้วเช่นนี้เขาจะยอมยกตำแหน่ง สำคัญนี้ให้นางหรือไม่ ระหว่างทั้งสองใช้ความรู้สึกที่เรียกว่า 'รัก' หรือ เปล่า และเรื่องราวจะดำเนินต่อไปอย่างไร ติดตามได้ในหน้าถัดไปค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

เขาไม่รู้ตัวแม้แต่น้อย ความรักของพญามารหนุ่มเป็นเหมือนอากาศ
ที่มีอาจจับต้องได้ ชีวิตของเขาดูจู้จี้ แม้กระทั่งหัวใจวันไหนก็ยังเป็น
สิ่งที่เกิดขึ้นเสียบๆ เหมือนน้ำที่นิ่งสนิทบ่อหนึ่ง

ง่ายตายถึงเพียงนั้น แต่กลับกำลังเดือดพล่าน

ตอนที่พวกเขาล้มลงไป เขาถึงขั้นใช้ฝ่ามือรองรับศีรษะนางไว้โดยไม่รู้ตัว
อากาศราวกับจับตัวแข็งในดวงตานางอย่างเฉียบพลัน

ถ่านไถจิ้งอยู่ในโกถ่านางถึงเพียงนั้น ความตึงเครียดในดวงตาเขา นาง
มองเห็นได้ชัดเจน ร่างกายของชายหนุ่มปกป้องนางไว้ ช่างหลังเป็นลูกธนูที่
พุ่งผ่านไปอย่างรวดเร็ว

บางสิ่งร่วงหล่นจากตัวของหลี่ซู่ซู่ นางมองไปพบว่าหนอนกู่ที่เสี่ยวชาน
มอบให้นางถูกฝนธนูแทงจนลำตัวขาดเป็นสองท่อน ทว่านางกลับไม่มีเวลา
สนใจเรื่องพวกนี้ เพราะถ้าจะสังหารเขา ตอนนี้เป็นโอกาสอันดีที่สุด

แม้แต่โกวอวี่ยังพูดอย่างตื่นเต้น "เจ้านายน้อย เร็วเข้า!"

นี่ต่างหากคือเป้าหมายสุดท้ายของพวกเขา!

•

แนะนำตัวละคร

* หลีชูชู

บุตรสาวของจิวเสวียนจื่อแห่งสำนักเหิงหยาง รับภารกิจให้มาหยุดยั้งต้นตอของยุคสมัยที่มารร้ายครองโลก นางต้องสอนทั้งความรักและความซึ้ง ความเจ็บปวด และความหวานหอมให้แก่ถ่านไถ่จิ้น

* ถ่านไถ่จิ้น

เป็นเป้าหมายในภารกิจหลีชูชู ในอนาคตคือจอมมารที่เข่นฆ่าคนเป็นเบือ แต่ในยามนี้คือฮ่องเต้แห่งแคว้นโจว สั่งหารพี่ชายตนเองเพื่อขึ้นครองราชย์

* เยี่ยปิงฉาง

พี่สาวคนโตของเยี่ยชู่ชู่ที่เกิดจากอนุ จากชายารองของเซียวหลินกลายเป็นเจ้าหาวาฟูเหรินที่แคว้นโจว มีภูมิหลังบางอย่างที่ปิดบังทุกคนอยู่

* กงเหยี่ยจู้

ศิษย์พี่ใหญ่ของหลีชูชูในสำนักเซียน ใบหน้าเหมือนเซียวหลิน เขาใช้เวลาเพียงสามสิบปีกี่ทะลวงผ่านชั้นลูกกลอนทองคำ เข้าสู่ชั้นกำเนิดใหม่ระดับกลางได้

* เยวี่ยฝูหย่า

ศิษย์น้องเล็กของหลีชูชูในสำนักเซียน นิสัยเป็นคนแข็งที่อรวากับท่อนไม้ มักสงสัยเสมอว่าหลีชูชูเกี่ยวข้องกับอะไรกับสตรีผู้หนึ่งที่เขาเคยรู้จักหรือไม่

ตอนที่ 10

ตะมุตะมิศักดิ์สิทธิ์นกดอก

67

แสงเทียนไหวระริก ระเบิดดังเปรี้ยะประเบาๆ ชายหนุ่มในชุดสีนิล
ลืมหัดขึ้น

ดวงเนตรกระจ่างใสของหญิงสาวปิดอยู่ ขนตายาวทอดเงาจางๆ
ภายใต้แสงไฟอบอุ่น ทั้งที่ยังไม่ถึงฤดูบุปผา อากาศกลับเหมือนมีกลิ่นหอม
ของดอกเหอฮวนแผ่กระจายอยู่

ถ่านไถ้จิ้นคล้ายสัมผัสถูกพิษกะทันหัน ประหนึ่งเพิ่งตื่นจากฝัน
หลี่ซู่ถูกลูกเขมาลักออกทันใด นางบีบนิ้วไหล่และซ่อนตามองไป
สีหน้าของถ่านไถ้จิ้นเปลี่ยนแปลงแปรยากคาดเดา เขาตระหนักว่า
ตนเองทำอะไรลงไป ยามนี้จึงมีอาจกลบเกลื่อนได้อีกแล้ว อีกทั้งเขายัง
ไม่สามารถโต้แย้งได้

หลี่ซู่ซู่ไม่ได้พูดอะไร นางจ้องมองเขาเงียบๆ

เวลาเช่นนี้นางอยากฟังเหลือเกินว่าถ่านไถ้จิ้นจะแก้ตัวอย่างไร เขา

ไร้อารมณ์ความรู้สึกมาแต่กำเนิด บางทีแม้แต่ตัวเขาเองยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่า
ความหวั่นไหวเมื่อครุ่นนี้หมายความว่าอะไร

ดังคาด หลีชูชูชวากับเห็นไอน้ำแข็งเย็นเยือกแผ่ออกมาจากในดวงตา
ของถ่านไถ่จิ้นอย่างรวดเร็ว

เขาพูดเสียงเย็นว่า "เจ้าย้วยวนเรา"

"..." หลีชูชูพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ นางยังไม่เคยเห็นคนที่ปิด
ความผิดให้ผู้อื่นได้อย่างเป็นธรรมชาติเช่นนี้มาก่อน

"ซ้ำให้โอกาสเจ้าเลือกแล้ว" หลีชูชูพูดอย่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
"ถ่านไถ่จิ้น เจ้าโรคประสาทกำเริบหรือไร"

ถ่านไถ่จิ้นหลุบตาลง ลูบริมฝีปากตนเอง อาจเพราะความรู้สึกที่
หลงเหลืออยู่บนนั้นทำให้เขาไม่สบายใจ เขาจึงลดมือลงกลบเกลื่อน
อาการอย่างรวดเร็ว

"เราไม่มีความรู้สึกอะไรทั้งนั้น ลูกไม้พวกนี้ของเจ้าใช้ไม่ได้ผล
แม้แต่หน่วย เรายังไม่มีทางให้เจ้าไปพบท่านย่าของเจ้า และไม่มีทางปล่อยเจ้า
ออกไป เจ้าถอดใจเสียเถอะ" "ไม่รู้ว่าเขาพูดมากมายเช่นนี้ให้นางฟังหรือ
พูดให้ตนเองฟังกันแน่"

หลีชูชูมองเขาด้วยสีหน้านิ่งเฉย ก่อนจะยกขานหมายจะลงจากเตียง
ชอบเล่นละครถึงเพียงนี้ เจ้าเล่นไปผู้เดียวให้พอใจแล้วกัน

"หยุดนะ!" เขาพูดขึ้นทันที "เจ้าจะไปที่ไหน"

หลีชูชูตอบ "ในเมื่อลูกไม้พวกนี้ของข้าล้วนไม่ได้ผล ข้าก็จะไม่เสีย
เวลาอีก ปล่อย ข้าจะไปนอน เจ้าไม่นอนแต่ข้าจะนอน"

หลีชูชูกลับไปนอนบนเตียงเล็กของตนเองพลางหลับตาลง ไม่นาน
นางก็ได้ยินเสียงสวบสาบจากบนเตียง

โกวอวีพูดขึ้นว่า "ถ่านไถจิ้นมา"

ตุ้ตเล็กของนางอยู่ห่างจากเตียงมังกรไม่ไกล ถ่านไถจิ้นไม่รู้เป็นบ้าอะไร จวบจนบัดนี้ยังไม่จัดหาที่พักเป็นเรื่องเป็นราวให้นาง คนอื่นไม่กล้ายุ่งเรื่องของถ่านไถจิ้นอยู่แล้ว จนถึงตอนนี้หลี่ซู่ซู่จึงได้แต่พักอยู่ในตาคานักของเขา

โกวอวีรายงานต่อ "เขากำลังมองหาท่านอยู่"

หลี่ซู่ซู่ยอมรู้้อยู่แล้ว เขาอยู่ใกล้ถึงเพียงนี้ สายตาเหมือนนียแมงมุมที่เหนียวเหนอะ ชวนให้คนอึดอัดไปทั้งตัว นางมิใช่ว่าจะหลับลงจริงๆ สักหน่อย ย่อมต้องรู้สึกได้

เขาเข้ามาใกล้ แต่กลับไม่พูดจา

สถานการณ์พลิกผันเงียบงัน

สำหรับหลี่ซู่ซู่ สายตาที่ทำให้คนหายใจไม่ออกเช่นนี้ยากจะรับไหวจริงๆ นางแก่งนอนจนชนลูกซู่ไปทั้งตัว ในที่สุดก็ทนไม่ไหวจึงลืมตาขึ้น "เจ้าคิดจะทำอะไรกันแน่"

ชายหนุ่มในอาภรณ์สีนีนั่งลงเฉยๆ บนขอบตั่งของนาง การลืมตาของนางทำให้เขาวางตัวไม่ถูกอยู่บ้าง ก่อนจะเบนสายตาออกไปทันที

ใบหน้าด้านข้างอันคมคายของชายหนุ่มดูประณีตงดงามเป็นพิเศษ ภายใต้อันแสงจากโคมแก้วหลิวหลี่ ผิวของเขาขาวมาก ริมฝีปากบางแดงเป็นพิเศษ

บุรุษผู้หนึ่งงดงามถึงขั้นนี้ ช่างไม่ง่ายเลยจริงๆ

เขาพูดด้วยน้ำเสียงไม่เต็มใจ "เราขอรับว่ามีอะไรไม่ได้ผลเสียที่เดียว เราไม่ได้รังเกียจเจ้าถึงเพียงนั้น"

หลี่ซู่ซู่นอนหนุนท่อนแขนอ่อนนุ่มของตนเอง หาวพลางมองเขา

ดวงตานางทอประกายน้ำบางๆ ชั้นหนึ่ง เขาเหลือบมองนางด้วยหางตา
เอ่ยด้วยน้ำเสียงใจกว้างว่า "เจ้าบอกเรามา เจ้าต้องการสิ่งใดกันแน่"

ถ่านไถ่เงินเหมือนพ่อค้าตระหนี่ที่ระวังตัวแจ่มผู้หนึ่ง เขามองดูหลีสชูชู
อย่างหวาดระแวงและคาดหวัง

ราวกับในมือนางมีสิ่งที่เขาปรารถนามากเป็นพิเศษ แต่ของสิ่งนี้
สามารถนำพาหายนะมาสู่เขาอย่างง่ายดาย ทางหนึ่งเขาหวาดกลัว
กับผลลัพธ์อันเลวร้ายที่หลีสชูชูอาจจะนำมาให้ อีกทางหนึ่งกลับอยาก
เข้าไปใกล้นางอย่างมิอาจควบคุม

เขาเฝ้ารอคำตอบด้วยสีหน้าตึงเครียด

หลีสชูชูคิดในใจ *ข้าต้องการชีวิตเจ้าน่ะสิ*

ทว่านางมีอาจพูดเช่นนี้ได้ บุษขตรงหน้าเป็นนกกวาดเกาทัณฑ์ที่
ตระหนี่และเห็นแก่ตัวอยู่แล้ว ยามที่นางไม่เป็นพิษเป็นภัยกับเขา เขายัง
คิดถึงภาพเจตนาอันชั่วร้ายของนางได้เป็นร้อยอย่าง ยิ่งมิต้องพูดถึงว่า
หากเขารู้ว่านางมาเพื่อเอาชีวิตสุนัขของเขา!

อย่าเห็นว่าตอนนี้นั้บุษขผู้เฒ่ามองนางด้วยความปรารถนาแล้วจะได้ใจ
ด้วยสันดานชั่วร้ายในกระดูกมารของเขา หากเขารู้ความจริงอาจจะ
บีบคอบนางจนตายในอึดใจต่อไปเลยก็เป็นได้

ดังนั้นหลีสชูชูจึงกะพริบตาปริบๆ เอ่ยว่า "ข้าอยากเป็นสองเฮา"

สตรีในโลกมนุษย์ล้วนมีความใฝ่ฝันเช่นนี้มิใช่หรือ รวมถึงเยี่ยปังฉาง
ด้วย

ดังคาด พอได้ฟังเหตุผลของนางแล้ว สีหน้าของถ่านไถ่เงินเปลี่ยนเป็น
เสียดสีเยาะหยันทันตา "เจ้าอยากเป็นสองเฮา?"

ท่าทางเหยียดหยันที่มากเกินไปจนความจำเป็นของเขา ประหนึ่งมองแมว

ที่กระโดดเข้าไปจับปลาในกองเพลิง

ไม่ว่าจะเป็นแม่คนที่เลี้ยงดูเขามาหรือว่าจึงหลันอัน ล้วนเคยเตือนเขา ว่าตำแหน่งนั้นมีความสำคัญมากเพียงใด

สำหรับองค์เหนือหัวผู้ปกครองบ้านเมือง สองเฮาถึงขั้นเป็นตัวตัดสินว่า ยุคสมัยนั้นแผ่นดินจะสงบมั่นคงหรือไม่

สั่งสมอำนาจทางการเมือง ผูกใจราษฎร หรือแม้กระทั่งสาม สัมพันธไมตรีระหว่างสองแคว้น สองเฮาล้วนมีบทบาทสำคัญเป็นพิเศษ

ถ่านไถ่จีนนิสัยเย็นชาอำมหิต ไม่จำเป็นต้องพึ่งสองเฮาในการ กำราบขุนนางในราชสำนัก

ที่ว่าหากเขาปรารถนาจะครอบครองได้ห้ำ สองเฮาย่อมมีโอกาสเป็น ชาวแคว้นชยาได้แน่นอน แคว้นชยาลิ้นอำนาจแล้ว แต่หากมุ่งไปทาง ทิศอุดร ย่อมเป็นแคว้นเสินชาที่มีแหล่งน้ำและพืชพรรณอุดมสมบูรณ์ ผู้คนเจนจัดวิชาไสยเวท

ยิ่งไปกว่านั้นหากรออีกไม่กี่ปี สำนักเขียนเปิดกว้าง เขายังสามารถ หาสองเฮาที่มีแก่นวิญญาน อาศัยนางเดินผ่านเข้าสำนักเขียนได้

ถึงอย่างไรเขาก็เคยเห็นโลกที่กว้างใหญ่กว่า สำหรับคนอื่น ๆ บัวเหวอยู่เชิงเป็นความรู้สึกที่ยากจะลืมเลือน แต่สำหรับถ่านไถ่จีน เขา ได้เห็นพลังอันแข็งแกร่งของมังกรเขียนหมิงเยี่ย

หนึ่งกระบี่ผ่าขุนเขาได้ หนึ่งหัตถ์เก็บจันทราได้

ตราสงบวารี พระธาตุของพระศากยมุนีพุทธเจ้า...ของล้ำค่าในโลก มากมายนับไม่ถ้วน พลังอันยิ่งใหญ่ เขาล้วนมีโอกาสที่จะไขว่คว้า

หมิงเยี่ยโง่เขลา ทว่าเขาหาได้โง่เขลาไม่ หากมอบพลังยิ่งใหญ่เช่นนั้น ให้กับเขา เขาไม่มีทางสนใจซึ่งจิวหรือเทียนฮวนอะไรนั่นหรอก ความรัก

บัดชบอะไรกัน ไหนเลยจะเทียบกับพลังอันแข็งแกร่งได้

ทว่ายามนี้หญิงสาวที่นอนอยู่บนเตียงด้วยท่าทางหงุดหงิดกลับเอ่ยปาก
ขอตำแหน่งสองเสาจากเขา

หากเขาตอบตกลงกับนาง เขาก็บ้าเต็มทีแล้ว

อดทนกับความยากลำบากสืบสืบได้ทุกสิ่งทุกอย่างในตอนนี้อมา
เขาดูเหมือนคนโง่เง่าถึงเพียงนั้นเลยหรือ ถึงจะแบ่งยศถาบรรดาศักดิ์ให้กับ
สตรีที่เคยดูหมิ่นเขาผู้นี้

นับแต่นี้ไปมีอาจยึดครองดินแดนทางเหนืออย่างง่ายดาย มีอาจ
ได้มาซึ่งวิชาไสยเวทที่ว่ากันว่าจะทำให้คนมีชีวิตเป็นอมตะ ทั้งยังมีอาจ
เข้าสู่สำนักเซียน

แต่กลับได้ใช้ชีวิต...เยี่ยงสามีภรรยาทั่วไปคู่หนึ่งกับหญิงสาวตรงหน้า
แก่เฒ่า และตายไปอย่างเรียบง่ายธรรมดา?

ยิ่งไปกว่านั้นหญิงสาวที่เขาอ่านไม่ออก จับไม่ได้ ไล่ไม่ทันผู้นี้ยังอาจ
แทงเขาได้ทุกเมื่อด้วย

หลี่ซู่ซู่ไม่รู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่ สีหน้าประเดี้ยวุดัน ประเดี้ยวเหม่อลอย
ราวกับสิ่งที่นางต้องการมิใช่ตำแหน่งสองเสา หากแต่เป็นชีวิตของเขา
กระนั้น

ผ่านไปพักใหญ่เขาหลับปากตอบว่า "ไม่ได้ เจ้าเป็นสองเสาไม่ได้ แต่
เราสามารถมอบศักดิ์ฐานะอื่นให้กับเจ้า"

หลี่ซู่ซู่ยกขาขึ้น ถีบไปที่ไหล่เขาหนึ่งทีด้วยความโมโห "ไล่หัวไปเสีย
ผีเท่านั้นล่ะที่อยากเป็นอนุของเจ้า"

ถ่านไถ่จันมิได้ระวังตัวจึงถูกนางถีบเข้าที่ไหล่เต็มแรง เขาหันกลับมา
อย่างขุ่นเคือง "เย้ยซู่ซู่!"

หลี่ซู่ซู่เอ่ยตอบ "ตะโกนหาอะไร ข้าได้ยินแล้ว ถ้าเจ้าชอบหาอนุทิน ฟรุ้งนี้ก็ไปปิดราชโองการหาสตรีมาเติมให้เต็มสามวงหกตำหนักก็ไม่มีปัญหา อ้อ ข้าเกือบลืมไป เจ้ามอบตำแหน่งฟูเหรินให้คนผู้หนึ่งไปแล้ว"

หญิงสาวมองเขาเหมือนมองสิ่งสกปรก "เดาว่านี่คงเป็นความชื่นชอบของเจ้าสินะ มอบตำแหน่งฟูเหรินให้กับทุกคน ไล่หัวไปเสีย ไม่ตกลงก็อย่ามารบกวนการนอนของข้า"

หน้าเขาเขียวคล้ำ กัดฟันพูดว่า "เจ้าเป็นเพียงแค่บุตรสาวของขุนนางที่สิ้นอำนาจแล้วเท่านั้น"

ในเมื่อยังไม่ยอมไล่หัวไป หลี่ซู่ซู่จึงยกขาขึ้น คราวนี้ไม่ว่าหน้ายิ่งกว่าเดิม ถีบไปบนหน้าเขาพลางพูดเน้นย้ำที่ละคำว่า "ถึงอย่างนั้นก็ยังสูงศักดิ์กว่าเจ้า"

ถ่านไถ่จินคิดว่าทำเนียนดูหยอกของหญิงสาวไว้ "เย้ยซู่ซู่ เจ้าอย่าได้ทำตัวไม่รู้ดีชั่ว"

นางยกมือขึ้นทำมุทรา แผ่นยันต์สี่เหลี่ยมที่นางวาดไว้ในช่วงหลายวันนี้ เพื่อใช้รับมือกับปีศาจเสื้อลอยออกมาจากแขนเสื้อ

เปลวไฟลุกขึ้นกลางอากาศ เผาคอเสื้อถ่านไถ่จินจนไหม้เกรียมในพริบตา

หญิงสาวพลิกตัวไปแล้ว ไม่คิดจะสนใจเขาอีก

หลังย่างเข้าฤดูวสันต์ บรรยากาศในวังคึกคักขึ้นทีละน้อย

ถ่านไถ่จินกลับจากประชุมขุนนาง เห็นข้ารับใช้หญิงนับไม่ถ้วนกำลังเก็บดอกไม้ พวกนางสวมชุดสีแดง หัวตะกร้าสีแดง มองปราดเตยวกี่รู้ว่าต้องมีคนสั่งให้ทำเช่นนี้แน่

เว่ยสี่ก้าวเข้ามาอธิบายทันใด "ฝ่าบาท เข้าฤดูใบไม้ผลิแล้ว อีกไม่นาน

ก็จะถึงวันขอพรของแคว้นใจเรา วันนั้นจะมีการอธิษฐานขอพรจากทวยเทพ ขอให้องค์เทพคุ้มครองบ้านเมืองเราให้ฝนตกต้องตามฤดูกาล แผ่นดินผาสุก ปวงประชาปลอดภัย หลายวันนี้เจ้าหว่านฟูเหรินเตรียมการอยู่ตลอด เก็บดอกซึ่งที่งามที่สุดและบริสุทธิ์ที่สุด ส่งไปยังแท่นพยากรณ์ดาราร"

ดอกซึ่งตกลงบนมือของถานไถ่จิ้น เขาแค้นเสียงเบาๆ เอ่ยว่า "ขอพรจากทวยเทพ?"

เว่ยสี่จับกระแสดีเสียดสีในคำพูดเขาไม่ออก ด้านหลังดอกซึ่งสีขาวเงาร่างแบบบางดงามสายหนึ่งเดินออกมา

เมื่อเห็นถานไถ่จิ้นแล้ว ดวงตานางฉายรอยยิ้มอ่อนโยน "ฝ่าบาทกลับมาแล้วหรือเพคะ"

เป็นเยี่ยปังฉางนั่นเอง

ถานไถ่จิ้นพยักหน้า เขาเก็บแววเสียดสีในดวงตา ถามเสียงละมุนว่า "ร่างกายของปังฉางเป็นอย่างไรบ้าง"

เยี่ยปังฉางย่อกายพลางตอบเสียงแผ่ว "ร่างกายหม่อมฉันดีขึ้นมากแล้ว ฝ่าบาทโปรดอภัยที่หม่อมฉันบังอาจเตรียมงานพิธีขอพรโดยพลการ หม่อมฉันรู้ว่าฝ่าบาทไม่สนพระทัยเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ แต่ฝ่าบาทเพิ่งจะเป็นฮ่องเต้ของต้าโจว มีอาชญาตการสนับสนุนจากปวงประชาได้"

ความรู้สึกเช่นนี้ สำหรับถานไถ่จิ้นแล้วช่างเป็นสิ่งที่ห่างหายไปนานเหลือเกิน เพราะนอกจากจิงหลันอันก็ไม่มีใครที่จะช่วยจัดเตรียมสิ่งเหล่านี้ให้เขาโดยยึดผลประโยชน์ของเขาเป็นหลัก ถานไถ่จิ้นพูดตอบ "เราจะดำเนินเจ้าได้อย่างไร"

เยี่ยปังฉางเผยรอยยิ้มที่แฝงความชัดเจนอยู่สามส่วน

เดิมนางมีรูปโฉมพริ้มเพราอยู่แล้ว เมื่อยืนอยู่ท่ามกลางดอกซึ่งที่

บานสะพรั่ง รอยยิ้มนี้จึงยิ่งงามกระจ่างและบอบบางน่าทะนุถนอมยิ่งนัก
แม้แต่เว่ยสี่กังกที่เป็นขันธ์ที่ สีหน้ายังฉายแววชื่นชมจางๆ

เยี่ยปังฉางซ้อนตาขึ้น หวังจะได้เห็นความตื่นตะลึงลุ่มหลงจาก
ดวงเนตรของฮ่องเต้หนุ่มในชุดสีนิล ไม่คิดว่าสีหน้าเขายังคงอ่อนโยนเจือยิ้ม
ดูจืดไม่ได้อ่อนเห็นห่างจนเกินไป แต่ก็มีได้มีความเร้าร้อนอยู่เช่นกัน

นางมิได้แสดงออกทางสีหน้า แต่ในใจกลับบังเกิดความฉงนฉงน

เพราะเหตุใดกัน

เพราะเหตุใดจึงใช้ไม่ได้ผลกับถานไถ่จิ้น

ไม่ มิใช่ว่าจะไม่ได้ผลเสียทีเดียว อย่างน้อยทราทราชผู้นี้ก็ดีต่อนาง
มากกว่าคนอื่นๆ เพียงแต่ครั้งนั้นตอนนางพักอยู่ที่เรือนตากอากาศ ผังอ้อจื่อ
ที่ผีปากร้ายกาจนิสัยโหดร้ายยังหลงนางจนหัวปักหัวปำ ใบหน้าแดงชาน
แต่ท่าทีของถานไถ่จิ้นออกจะเรียบเฉยเกินไป

เยี่ยปังฉางครุ่นคิดอย่างนิ่งสงบ ที่ฟังจากปากผู้อื่นทำให้นางรู้ว่า
อีกฝ่ายเย็นชากว่าคนทั่วไปมาก บางทีอารมณ์ของเขาอาจถูกเก็บงำเป็น
อย่างดีก็เป็นได้

ความรักของเซียวหลินมิใช่อ่อนโยนดูจืดช่ายน้ำหรือ

คิดได้เช่นนั้นนางก็ไม่ร้อนใจอีก พานางกำนัลในชุดแดงกลุ่มหนึ่ง
จากไป

พอนางจากไป รอยยิ้มในดวงตาถานไถ่จิ้นก็หายไปไม่เหลือ เขา
ขี้ตอกซึ่งในมือจนละและเดินเหยียบมันไป

เว่ยสี่กังกเหยาๆ ตามมา ถามถานไถ่จิ้นอย่างประจบประแจงว่าคืนนี้
จะกินอาหารค่ำที่ใด

คำถามนี้น่าขบคิดทีเดียว ถึงอย่างไรน้ำใจของเจาหวาฟูเหรินก็

ล้ำค่ายิ่งนัก ไม่ว่าจะอย่างไรพระราชน้อยก็ต้องปลอบประโลมจิตใจของฟูเหริน
สักหน่อย

ถานไถ่จิ้นยังมีได้ตอบอะไร คิ้วตาดำลั่นเย็นเยียบกะทันหัน
เว่ยสี่เงยหน้ามองไป เห็นหญิงสาวในชุดสีชมพูนั่งยองกับพื้น
ในมือถือชามหยกกับช้อน กำลังป้อนน้ำให้บุรุษในชุดเหลืองผู้หนึ่ง
หลี่ชู่ชู่ป้อน บุรุษผู้นั้นก็อ้าปาก
เขามีใบหน้าองอาจ เกรตรงหน้อยๆ เปี่ยมด้วยความเป็นชาย
ทั้งยังดูที่มที่อเล็กน้อย

ถานไถ่จิ้นมองดูอย่างเย็นชา หลี่ชู่ชู่ตระหนักถึงการมาถึงของเขา
จึงเงยหน้ามองเขาแวบหนึ่ง

บุรุษในชุดเหลืองมองหลี่ชู่ชู่ตาแป๋ว หลี่ชู่ชู่ตักน้ำอีกช้อนป้อนใส่
ปากเขา เขาก็คลี่ยิ้มเต็มหน้าอย่างดีอกดีใจ

หลี่ชู่ชู่ยังจะป้อนต่อ ทว่าข้อมือกลับถูกคนคว้าไว้กะทันหัน นาง
เหลือบตาขึ้น เห็นใบหน้าที่เย็นเยียบจนน่ากลัว

พระราชน้อยเอียงศีรษะเอ่ยถามนางเสียงค่อยว่า "เจ้าทำอะไรอยู่"

หากเขาโมโหยังดีเสียกว่า ทำทางเช่นนี้ ชัดเจนว่าโรคกำเริบอีกแล้ว
หลี่ชู่ชู่ยิ้มไม่ตอบ

ถานไถ่จิ้นยิ้มเช่นกัน "เนียนไปอี"

เนียนไปอีวีปรากฏตัวข้างหลังเขาทันใด

ถานไถ่จิ้นเอ่ยถามอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "พิธีขอพรต้องใช้
โคมสวรรค์หลายดวง เราได้ยินมาว่า โคมสวรรค์ที่ทำจากหนังมนุษย์
ทนทานและคงความเป็นที่สุด เราว่าหนังของเขาไม่เลวเลยที่เดียว"

คนที่เขารู้ชื่อคือบุรุษในชุดเหลืองที่หมอบอยู่บนพื้น

เว่ยสี่ฟังออกว่าทรราชน้อยมิได้มีท่าทีล้อเล่น สองขาของเขาพลัน
สั้นพับๆ

เนียนไปเอวรีบคำด้วยสีหน้าราบเรียบ "พะยะค่ะ"

หลี่ซู่ซู่เข้ามาขวางหน้าบุรุษในชุดเหลือง "ซ้าก่อน! เจ้าคิดจะทำอะไร"

ถานไถจิ้นมองนางด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

ทั้งสองคนเผชิญหน้ากันอย่างเงียบงันครู่หนึ่ง

หลี่ซู่ซู่มองถานไถจิ้น จากนั้นมองบุรุษในชุดเหลืองบนพื้นที่ทำหน้าที่ทำหน้า
งูจงและหวาดกลัว นางพูดว่า "เจ้าจะฆ่าเขาจริงๆ หรือ"

ถานไถจิ้นไม่ตอบ ทว่าดวงตาดำเข้มกลับเต็มไปด้วยไอสังหาร
ไม่รู้ฟุ้งเป้าไปที่ใครกันแน่

หลี่ซู่ซู่พูดด้วยน้ำเสียงประหลาด "เขาก็คือปีศาจเสื้อของเจ้า"

พอคำพูดนี้ถูกเอ่ยออกมา โทสะเยียบเย็นในดวงตาถานไถจิ้น
แข็งชะงักทันใด เขาก็มองบุรุษในชุดเหลืองบนพื้น

บุรุษในชุดเหลืองยิ้มประจบเขาอย่างขลาดกลัว หากว่ามีหาง เดว่า
คงตกใจจนหางหดลีบแล้วเป็นแน่ นี่เขาก็แค่ขอน้ำยันต์จัดปราบขุน
จากนางมาตีเมเท่านั้นเอง ไฉนถานไถจิ้นจึงได้น่ากลัวถึงเพียงนี้ ไม่ง่ายเลย
กว่าจะกลายร่างในเตาอัคคีแดงได้ เขาก็อยากตั้งใจฝึกบำเพ็ญบ้าง
เหมือนกันนะ ไฉนทรราชน้อยจะฆ่าเข่อีกแล้ว ทั้งยังจะถลกหนังเขาด้วย

68

ปีศาจเสื้อกลายเป็นคน แต่ยังคงมีนิสัยเยี่ยงสัตว์ พอเห็น
ทรวงชน้อยตีหน้าเย็นชา ก็อดประสานมือร้องขอชีวิตมิได้

เนียนไปถือมีดมองคนผู้นี้อย่างไร้วาจา รู้ว่าเป็น 'คนกันเอง' ย่อม
ไม่ลากเขาออกไปถลกหนังฆ่าทิ้งอีก

ปีศาจเสื้อเห็นว่าไม่มีใครเอาชีวิตเขาแล้ว จึงรีบใช้ทั้งมือและเท้า
แผ่นหนีไป

เขาอภัพยิ่งนัก สมัยที่ติดตามถ่านไถหมิงหลางยังเป็นขุนพลพยัคฆ์
ที่น่าเกรงขาม แต่เมื่อมาติดตามถ่านไถจิ้น กลับไม่หลงเหลือศักดิ์ศรี
ได้แต่เลียแข้งเลียขาประจบเจ้านาย

หลี่ซู่ซู่โยนขามกับซ็อนทัง เดินจากไปโดยไม่มองถ่านไถจิ้น

ตั้งแต่นั้นนางบอกว่าต้องการตำแหน่งสองเสา อารมณฺ์ในดวงตาถ่านไถจิ้น
ก็เปลี่ยนแปลงไปมาตลอด ประเดี๋ยวเหยียดหยันดูแคลน ประเดี๋ยวขัดแย้ง

เย็นชา

โกวอวีพูดขึ้นว่า "เขาเป็นพญามาร พญามารซึ่งชอบอำนาจและตำแหน่งมาแต่กำเนิด ท่านยังจำพญามารอีกคนที่ถูกบันทึกลงในตำราบรรพกาลได้หรือไม่ คนผู้นั้นไม่มีแม้กระทั่งภรรยาด้วยซ้ำ แม้แต่คนงามอันดับหนึ่งของพิภพเทพในต่อนั้นยังถูกเขาทรมานแทบตายทั้งเป็น ดังนั้น ถ้านไถจิ้นไม่มีทางมอบตำแหน่งของเธอให้ท่านหรอก"

การแสวงหาอำนาจเป็นสัญชาตญาณของพญามาร

ถ้านไถจิ้นเองก็เข้าใจดีว่าหากเขายอมรับว่าตนเองชอบหลีซุซุจริง ย่อมต้องหยุดชะงักอยู่กับที่อย่างมิต้องสงสัย

...หากเขาสมรสเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีกับแคว้นเสินชา เช่นนั้นการช่วงชิงแดนเหนือ ศึกษาวิชาไสยเวทโบราณ ย่อมเป็นเรื่องซ้ำเร็วเท่านั้น

...หากสองสามปีนี้เขาให้นักพรตเฒ่าหาด้นกล้าที่มีแก่นวิญญูณ แต่งนางเป็นภรรยาเสีย วันหน้าเมื่อสำนักเซียนเปิดประตู บางที่เขาอาจได้เรียนวิฤทธิเซียน

เนื่องจากเขาไม่รู้ว่าตนเองเป็นใคร จวบจนบัดนี้ถ้านไถจิ้นยังคงคิดว่าตนเองเป็นตัวประกันอ่อนแออายุสั้นที่มีอาจฝึกยุทธ์ได้

แล้วหลีซุซุเล่า สามารถมอบสิ่งใดให้เขาได้บ้าง

เวลานี้โกวอวีเข้าใจความคิดของถ้านไถจิ้นเป็นอย่างดี หากเลือกหลีซุซุจริง สำหรับเขาแล้วก็คือการตัดปีกตนเอง

หลีซุซุเอ่ย "ข้ารู้อยู่แล้วว่าเขาไม่ให้"

"เจ้านายน้อย ท่านรู้?"

"ใช่ ข้าเองก็ไม่ได้อยากได้ตำแหน่งของเธออะไรนั้น" หลีซุซุว่า "ข้าคงใจพูดเช่นนี้มีข้อดีสองอย่าง ถ้านไถจิ้นเอาแต่คิดว่าทุกคนในโลก

อยากจะทำร้ายเขา ข้าบอกว่าต้องการตำแหน่งของเธอ กลับเป็นการทำให้เขาสบายใจ ขอเพียงจิตใจเขาหวั่นไหวสักเล็กน้อย พวกเราก็บรรลุเป้าหมายแล้ว อีกอย่างคือข้าอยากดูว่าเยี่ยงฉางคิดจะทำได้กันแน่"

ที่สาวคนโตของเจ้าของร่างเดิมผู้นี้ลึกลับเกินไป แม้แต่พญามารหนุ่มยังทะนุถนอมนางยิ่งนัก นางต้องมีความลับอะไรซ่อนอยู่แน่ๆ

หลายวันต่อมาถ่านไถ่จิ้นยังคงอารมณ์แปรปรวนไม่แน่นอน หลีซู่ซู่จึงมิได้สนใจเขาอีก

กลับเป็นปีศาจเสื้อที่หลังจากกลายเป็นมนุษย์แล้วหายตัวไป อยู่มาวันหนึ่งเนียนมุ่งหนึ่งมองหลีซู่ซู่ด้วยสายตาประหลาดและเอ่ยว่า "ปีศาจเสื้อถูกฝ่าบาทโยนเข้าไปในรงกลืนวิญญาณแล้ว"

ฝ่าบาทบอกว่าให้ปีศาจเสื้อฝึกวิชากับนักพรตเฒ่า ตอนนี้เจ้าเสื้อร้องให้พุ่มพวยอยู่ในรงกลืนวิญญาณทุกวัน

หลีซู่ซู่รู้สึกเห็นใจมันมากทีเดียว

ต้นเดือนสี่ ราษฎรในแคว้นโจวฉลองเทศกาลบุปผา*

ในวังก็มีงานเลี้ยงเช่นกัน มีการแขวนโคมผูกสายรุ้งทั่วทุกแห่งหน้า ต้าโจวที่ขึ้นชอบความฟุ้งเฟ้อและเสียงสังคีต เมื่อถึงเทศกาลบุปผา บรรยาการก็คึกคักขึ้นมึนยิ่งนัก

ประเพณีของแคว้นโจวเดิมที่เปิดกว้างอยู่แล้ว วันนี้จึงเป็นวันที่หนุ่มสาวให้สัญญารักกันด้วย ย้อนกลับไปปีก่อน บรูซจะร้องเพลงให้สตรีฟัง สองคนเพียงสบตากัน ก็สามารถถกเถียงไปในทุ่งหญ้าด้วยกันแล้ว

* เทศกาลบุปผา อยู่ในช่วงเดือนสองตามปฏิทินจันทรคติจีน เปรียบเหมือนเทศกาลวันเกิดของหนุ่มสาวบุปผาของจีน ชาวบ้านมักจับกลุ่มกันไปชมทิวทัศน์หรือดอกไม้บริเวณชานเมือง มีการบูชาเทพบุปผาและตั้งกระดาดย หลากสีไปแขวนห้อยบนต้นไม้

โกวอวีวิจารณ์เหมือนผู้คงแก่เรียน "แคว้นโจวช่างไม่มีจารีตธรรมเนียม
ทำตัวเสื่อมเสียจริงๆ"

ยามโพล้เพล้ หลี่ซู่ซู่ได้ยินนางกำนัลหลายคนพูดคุยหัวเราะกัน
ดังเจียวจ้าว...

"ได้ยินว่าฟูเหรินทำหยกวารี่ด้วยตนเอง พอหยกวารี่แยกออก
สองชิ้นแทบจะเหมือนกันทุกประการ"

"ฝ่าบาทได้รับแล้วจะต้องดีพระทัยมากแน่ๆ"

หยกวารี่เป็นหินหยกพิเศษชนิดหนึ่งของแคว้นโจว ต้องผ่านการหลอม
เหมือนเครื่องเคลือบดินเผา เลี้ยงหยกอย่างพิถีพิถันแล้ววางลงในน้ำ
หยกจะแยกออกจากกันเป็นสองชิ้น

ยิ่งประณีต หยกสองชิ้นก็จะยิ่งมีความสมมาตร หยกวารี่ที่เลี้ยงออกมา
สีส้มยิ่งดงาม ยิ่งแสดงถึงความตั้งอกตั้งใจ

โกวอวีออกอุบายให้หลี่ซู่ซู่ "ท่านลองทำหยกวารี่ให้ทานไถ่จิ้นสักชิ้น
ดีหรือไม่"

เห็นเยี่ยงช่างอ่อนโยนดุจสายน้ำ มีความเป็นศรีภรรยาและ
มารดาผู้อารีเต็มสืบส่วน แต่เจ้านายน้อยของมัจฉิตใจกลับนิ่งดูน้ำตาย
สงบประหนึ่งกำลังบำเพ็ญเพียรก็มีปาน โกวอวีจึงลอบร่อนใจอยู่บ้าง

หลังจากจี้เจ้อแตกดับไป ผนึกของเหวร้างก็เหลือเวลาอีกปีกว่า
เท่านั้นก่อนจะพังทลาย

เวลาหนึ่งปีสำหรับชีวิตของเซียน แคชั่วกะพริบตาเท่านั้น ทว่า
หยาดน้ำตาด้ววิญญูณกลับยังคงเห็นเพียงรูปร่างของตะปู

หัวใจของพญามารหนุ่มนั้นเย็นเยือก รอยยิ้ม ความโกรธและ
ความโมโหของเขา ส่วนใหญ่ล้วนเป็นการเลียนแบบอารมณ์ของผู้อื่น

โกวอวี่กังวลว่าภาริกจะล้มเหลว

หลี่ชู่ชู่ส่ายหน้า "การทำดีกับเขาอย่างเดียวไม่มีประโยชน์ เจ้าดู
จิงหลันอันสิ"

"เช่นนั้นต้องทำอะไร"

หลี่ชู่ชู่ยิ้มตอบ "พวกเราลองหนีกันดีกว่า โกวอวี่ พวกเราไม่ได้
เหาะเหินนานเพียงใดแล้ว"

ตอนแรกโกวอวี่ยังไม่เข้าใจความหมายของหลี่ชู่ชู่ จนกระทั่งเห็น
นางหยิบว่าวกระดาดขนาดใหญ่ออกมา มันจึงรู้ว่าหลี่ชู่ชู่คิดจะทำสิ่งใด

ดวงจันทร์ในฤดูวสันต์ประหนึ่งดาบที่ทอประกายเจิดจ้า หลี่ชู่ชู่
แบกว่าวกระดาดป็นขึ้นไปบนหอพยากรณัดาร่า เกาะอยู่บนนั้นและ
เหินบินออกไป

ใต้ฟ้าเท่านั้นเป็นโลกมนุษย์ โคมไฟนับไม่ถ้วนส่องแสง แคว้นโจว
เจริญรุ่งเรือง บรรยากาศศรีนเริงแผ่อยู่ทั่วทุกแห่งหน สายลมพัดชายกระโปรง
นาง นางอาศัยยันต์อายุโอบยิบนออกจากประตูวัง

บินออกไปไกลนางจึงเห็นเนี่ยนมู่หนึ่งทำหน้าที่ตระหนก ยืนอยู่กับที่
อย่างทำอะไรไม่ถูก อีกฝ่ายไม่กล้าทำร้ายหลี่ชู่ชู่จริงๆ จึงวิ่งไปยังสถานที่
จัดงานเลี้ยงในวัง

หลี่ชู่ชู่ทำคางมองความมั่งคั่งในโลกมนุษย์ โลกอันกว้างใหญ่นี้
ให้ความรู้สึกอบอุ่นกว่าบรรพตเขียมนามากนัก

หลี่ชู่ชู่เลื้อกร่อนลงบนถนนเส้นที่คึกคักจอแจที่สุด นางชี้หน้ากาก
มาหนึ่งอัน สวมลงบนหน้าตนเอง "เจ้าว่าเมื่อใดเขาจึงจะไล่ตามออกมา
อย่างฉุนเฉียว"

หญิงสาวเอามือไหล่หลัง เร้นกายเข้าไปในฝูงชน

งานเลี้ยงในวังยังไม่จบ เวลานั้นเยียบปิงฉางเพิ่งจะผูกหยกวารีก๊กขึ้น ให้ถ่านไถ่จิ้น

"ขอให้ฝ่าบาทสุขสมหวังไร้เทียบเทียม ปลอดภัยราบรื่นเพคะ" นางยิ้ม อย่างเขินอายเล็กน้อย ดวงตางามยิ่งกว่าบุปผา

ถ่านไถ่จิ้นเจี๋ยไป มุมปากยกขึ้น เผยรอยยิ้มอ่อนโยน

เยียบปิงฉางมองเขา เห็นเงาของเขี้ยวหลิ้นจากสีหน้าเขาหลายส่วน นางนี่ก็อยากขมวดคิ้วเล็กน้อย

เสียงเครื่องสายและเครื่องเป่าดังต่อเนื่อง เหล่านางรำรำอย่าง พลิว์ไหว แขนเสื้อน้ำโบกไปมา ประหนึ่งอยู่ในห้วงฝันอันงดงาม

ชั่วเวลาต่อมาเนี่ยนมู่หนิงในชุดเข้ารูปวิ่งเข้ามาอย่างเร่งร้อน กระซิบ บางอย่างข้างหูถ่านไถ่จิ้น

เยียบปิงฉางเห็นกับตาว่าหน้ากากของความอ่อนโยนบนหน้าถ่านไถ่จิ้น หายวับไป เปลี่ยนเป็นเยียบเย็นน่ากลัวในพริบตา แวดตาเขาค่อยๆ มีดตะมีน จังหวะหายใจทำให้แสงอกสะท้อนขึ้นลงอย่างไม่สม่ำเสมอ เขาใช้แวดตาที่เปี่ยมด้วยความชั่วร้ายซึ่งมองทุกคนที่อยู่ภายในงาน

เหล่าขุนนางเบื้องล่างดีมสุราสังสรรค์ไม่ตระหนักแม้แต่่น้อย

ฮ่องเต้ในชุดสีนิลลูกพรวด ทุกคนต่างมองมา สีหน้าอิมครีมของเขา เจือรอยยิ้มเย็นเยียบดุจสายน้ำ "เรามีธุระ ต้องขอตัวก่อน ทุกท่านหากไม่มีอะไรแล้วก็แยกย้ายเถอะ"

ทุกคนหวาดเกรงเขามากกว่าเคารพ โดยเฉพาะขุนนางที่กลิ่น เนื้อถ่านไถ่หมิงหล่งเข้าไปก่อนหน้านี้ ต่างรีบคารวะและขอตัวทันที

คันธนูสีนิลถูกยื่นใส่มือฮ่องเต้ เขาค่อยๆ กำลังจะออกไปล่าเหยื่อ ที่ไม่เชื่อฟัง เดินออกไปข้างนอกด้วยฝีเท้าเร่งร้อน

เย็บปังฉางอยู่ใกล้เขามาก นางยอมได้ยืมสิ่งที่เนียนนุ่มหนึ่งพุด
เย็บปังฉางมองแผ่นหลังของเขา รู้ดีว่าธนูคันนั้นไม่มีทางยิงลูกออกไป
จริงๆ เขาแค่อยากชู่หญิงสาวที่ไม่เชื่อฟังผู้นั้นเท่านั้นเอง

ถ่านไถจิ้นเดินออกไปหลายก้าว ก่อนจะหันกลับมามะทันหัน
น้ำตาของเย็บปังฉางไหลอาบแก้ม หลังน้ำตาพลาถมองเขา
ถ่านไถจิ้นเงยบงันเนิ่นนาน เผยรอยยิ้มที่แข็งที่อเล็กน้อยออกมา
"เราลืมนมของขวัญคืนให้เจ้า เนียนไปอวี พายุเหรินไปที่คลังสมบัติ
ถูกใจสิ่งใดก็นำไปมอบให้พายุเหริน"

เย็บปังฉางมองเขาด้วยแววตาอ่อนหวาน
เขาหันกายก้าวยวๆ จากไป
เสียวซู่ยพุดอย่างเป็นกังวล "พายุเหริน..."
เย็บปังฉางเช็ดน้ำตาบนใบหน้าจนแห้ง พิมพ์เบาๆ ด้วยน้ำเสียงสุขุม
"ยังคงไม่สำเร็จ"

เนียนนุ่มหนึ่งกับองครักษ์เย็บอิงติดตามฮ่องเต้ในอาภรณ์สีนิล
ออกจากวัง หญิงสาวบนท้องถนนส่วนใหญ่ล้วนสวมหน้ากาก

ผู้คนสัญจรไปมา เสียงหัวเราะเบิกบานดังไปทั่ว การตามหาหญิงสาว
ผู้หนึ่ง ใช้เรื่องง่ายตายเสียทีใด

เนียนนุ่มหนึ่งพุด "ฝ่าบาท คุณหนูสามไม่มีทางจากไป ท่านย่าของนาง
ยังอยู่ในมือของพวกเขา"

ถ่านไถจิ้นเอ่ยด้วยน้ำเสียงอันตราย ไม่รับฟังอะไรทั้งนั้น "เราว่า
อยู่แล้วเซียว นางจะต้องหนีไปแน่ๆ เราควรจะตีขานางให้หัก"

มนุษย์ล้วนเห็นแก่ตัว เหมือนเช่นมารดาเขา การดำรงอยู่ของนาง
เป็นอุปสรรคต่อการถือกำเนิดของเขา เขาจึงเลือกที่จะสังหารนางโดย

ไม่ลังเล เช่นนี้มีความเป็นไปได้มากทีเดียวที่หีสุทฐุจะทอดทิ้งท่านยาชราไว้ประโยชน์ของนางผู้นั้น!

เนี่ยนมูหนึ่งมองถานไถจิ้นกระซอกแขนของสตรีในชุดม่วงผู้หนึ่งก่อนจะดึงหน้ากากของนางออก เมื่อพบว่ามิใช่คนที่ต้องการตามหา เขาก็สะบัดคนออกทันที

เขาเหมือนคนที่ถูกทรยศ เสียใจและโกรธแค้นถึงขีดสุด โมโหจนตาแดงกำ

"นางผิดคำสัญญา รอไว้เจอตวนางแล้ว เราจะจับนางกับยายเฒ่าผู้นั้นโยนลงบ่อบึงด้วยกัน!"

เนี่ยนมูหนึ่งไม่กล้าเอ่ยอะไร อาจเพราะคิดไปเอง นางจับกระแสดความน้อยใจและทำอะไรไม่ถูกต้องได้จากความกรุ่นโกรธครั้งนี้ของฝ่าบาท

คุณหนูสามสกุลเยี้ยมี้อร่ายากจ หากนางหนีไปจริง ใต้หล้านี้ น้อยคนที่จะตามหานางพบ

พวกเขาเดินหาอยู่นาน ท่าทางดูดีขององค์กรก็เยี้ยอิงทำให้ผู้คนพากันถอยหลบ

ถานไถจิ้นพลันชะงักเท้า

เวลานั้นเขายืนอยู่บนสะพานไร่โทมนัส ใต้สะพานมีคูรักรหลายคู่ดวงตาที่เต็มไปด้วยแววอิมคริมจ้องมองหนุ่มสาวคู่แล้วคู่เล่า มุมปากพลันเผยรอยยิ้มเย็นชา

เนี่ยนมูหนึ่งเกิดกลางสังหรัณไม่ตีในใจ

ฝ่าบาทพาดลูกธนูไปบนสายแล้ว เขาเล็งไปยังกลุ่มคน ลูกธนูยิงถูกหัวเข้าของชายผู้หนึ่ง หญิงสาวที่มากับชายหนุ่มหวีดร้องเสียงแหลม

บรรยากาศรีนเริงเปลี่ยนเป็นโกลาหลทันตา เนี่ยนมูหนึ่งเอ่ยอย่าง

ลอนลาน "ฝ่าบาท พวกเขาเป็นราษฎรของท่านนะ"

ต้นฤดูวสันต์อากาศหนาวเย็น ท่ามกลางสายลมราตรี ชายหนุ่ม
หัวเราะเสียงท่ม "อ้อ ใครสนใจเล่า"

เขาพาดลูกธนูอีกครั้ง เริ่มเช่นฆ่าคน

เนียนมูหนึ่งใบหน้าซีดเผือด นางไม่เหมือนน้องชายเนียนไปคือ
นี่เป็นครั้งแรกที่นางเห็นความโหดเหี้ยมอำมหิตของถ่านไถ่จิ้น ราษฎรที่อยู่
ใต้ฝ่าเท้าไม่ต่างจากสุกรและแพะในสายตาเขา ดวงตาเขาเจือโอโลहित
ถึงขั้นมีรอยยิ้มประปรายด้วยซ้ำ

หัวสมองของนางว่างเปล่าขาวโพลน สูดหายใจยิบหน้ากากผีสีขาวดำ
ที่มีเขี้ยวออกมาสวมให้ถ่านไถ่จิ้น

มีอาจทำให้ราษฎร...หมดใจ

มือเท้าของนางเย็นเฉียบ

ขณะที่สถานการณ์อยู่เหนือการควบคุมโดยสิ้นเชิง คนผู้หนึ่งที่สวม
ชุดกระโปรงสีฟ้าหน้าทะเลตะวันตก รับคันธนูที่รวงหล่น และเล็งไปที่

ผู้มามีเรือนผมสีดำดูจ่น้ำตกร รับคันธนูที่รวงหล่น และเล็งไปที่
ถ่านไถ่จิ้นอย่างเย็นชา

เนียนมูหนึ่งรับปิดมือของผู้มาออกและคุ่มกันฝ่าบาท

ถ่านไถ่จิ้นโยนหน้ากากของตนเองทิ้ง เอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"เจ้ากลับมาแล้วหรือ"

เขายื่นมือออกไป ถอดหน้ากากเงินลายผีเสื้อของหญิงสาวตรงหน้า

บุปผาในโลกมนุษย์ผลิบานไปทั่ว ภายใต้หน้ากาก ดวงเนตรของ
หญิงสาวที่เย็นชาเล็กน้อยดูคล้ายใบมีดในราตรี จ้องมองเขาด้วย
ความขุ่นเคืองหลายส่วน

ถ่านไถจันทน์มองนางด้วยสายตาเย็นเยียบ

ในใจของเนียนมุ่งหนึ่งอดคิดถึงการลงทัณฑ์ในบ่วงที่ฟ้าบาทพุด
ก่อนหน้านี้มีได้

ความไกลาหลนในฝูงชนยังไม่ยุติ เสียงหวีดร้องแหลมดั่งขี้นับครั้ง
ไม่ถ้วน

ชายหนุ่มในชุดสีนิลถอดหญิงสาวตรงหน้ากะทันหัน เขากอดแน่นมาก
เหมือนจะบดกระดูกนางให้แหลกลาญแล้วนำเก้าอี้ไปโปรยทิ้ง

ทว่าหากต้องการให้นางตายจริง ย่อมไม่มีทางมอบอ้อมกอดให้
แน่นอน

นัยน์ตาดำเข้มของเขาจ้องโคมบุปผาดวงแล้วดวงเล่าที่ลอยอยู่ใน
คูเมืองพลางเอ่ยคำพุดข้างหูหลีซุซุคำหนึ่ง

หลีซุซุตะลึงงัน "อะไรนะ"

เสียงหวีดร้องกลับเสียงท่มต่ำของชายหนุ่ม นางรู้สึกเพียงเร็วแรง
ที่เอวคล้ายจะขยี้นางให้แหลกเหลว

เขาเหม้มปาก ไม่พุดซ้ำอีกครั้ง มองดูสายน้ำที่ไหลอยู่เบื้องล่าง
ด้วยสีหน้าบึ้งตึงเย็นชา

โกวอวีกระซิบเสียงค่อย "เขาบอกว่าให้เจ้าเป็นของเฮา ถ้ายังหนีอีก
เราจะฆ่าเจ้าจริงๆ"

หลีซุซุนิ่งงันครู่หนึ่ง ก่อนจะผลิยิ้มออกมา

ตะปู้สี่ทองสามดอกหม่นวนอยู่ในหยาดน้ำตา โกวอวีดีอกดีใจ
"ตะปู้ดับวิญญูณปรากฏออกมาสามดอกแล้ว"

ยังเหลืออีกหกดอก

ถ่านไถ่จิ้นไม่สบอารมณ์อยู่ตลอดเวลา เขาหลุบตาเล่นหน้ากากเงิน
ลายผีเสื้อของหลี่ชู่ชู่ สีหน้าน่ากลัวราวกับนางไปฆ่าคนในบ้านเขาทั้งตระกูล
กระนั้น

หายากที่หลี่ชู่ชู่จะไม่รู้สึกต่อต้านเขาถึงเพียงนั้น

นางจงใจพูดขึ้นว่า "ชุดหงส์ข้าจะเอาสีน้ำเงิน ปักลายเฟิงหวง* สีแดง"

เขาตีหน้าเย็นชา ไม่เอ่ยอะไร

หลี่ชู่ชู่ไม่ได้อยากเป็นสองเฮา แต่เห็นเขาทำหน้าที่ซังกะตาย เหมือนผี
ที่มาทวงหนี้ ราวกับท้องฟ้าจะถล่มลงมาเช่นนี้แล้ว นางรู้สึกเบิกบานใจยิ่ง
นางพยายามควบคุมสีหน้าตนเองให้ดี เลียนแบบความเย็นชาอิมคริม
บนใบหน้าเขา

"เจ้าอยากหัวเราะก็หัวเราะออกมาเถอะ" เขาเอ่ยเสียงขรึม

คำพูดนี้ก่อนหน้านี้นี้เขาก็เคยพูด ตอนนั้นเขาตาบอดไปข้างหนึ่ง
และเป็นหลี่ชู่ชู่ที่ไปพบตัวเขา

ทว่าวันนี้หลี่ชู่ชู่ไม่เกรงใจแล้ว นางชุกหน้ากับวงแขน ปล่อยเสียง
หัวเราะดังลั่นออกมา

เขาแหม่ปาก กำหน้ากากเงินลายผีเสื้อแน่น

ผ่านไปครู่ใหญ่ เห็นนางยังหัวเราะไม่เลิก ถ่านไถ่จิ้นก็หมดความอดทน
ยกมือขึ้นบีบคางนาง "พอที่ รู้จักพอประมาณบ้าง เราให้เจ้าเป็นสองเฮา
มิได้หมายความว่าเราจะทนเจ้าได้!"

หญิงสาวกะพริบดวงตาคม้ขึ้นคู้้นั้นพลางยิ้มพูด "อ้อ"

เขาจ้องนางอยู่นาน ก่อนจะกัดฟันเอ่ยว่า "หากเจ้าหลอกเราอีก..."

ดวงตาของถ่านไถ่จิ้นเจือแววเย็นเยียบ เหมือนเปลวเพลิงสีดำ

* เฟิงหวงเป็นราชาแห่งนกในตำนานเทพนิยายจีน มักถูกบรรยายว่ามีขนห้าสี รูปร่างคล้ายไก่ฟ้าผสมนกยูง
เพ็ญมักเป็นคำเรียกสัตว์เพศผู้ ส่วนหวงเป็นคำเรียกสัตว์เพศเมีย

สองกอง หลีซู่ซู่เห็นแล้วก็รู้ว่าครั้งนี้ถ่านไถจี้มันได้ล้อเล่นกับนาง ถลกหนัง
 เราะกระดูก เขาล้วนสามารถทำได้ทั้งสิ้น

หากนางทรยศเขาจริงๆ หรือหนีไปอีกครึ่ง เขาจะต้องเกลียดนางไป
 จนตายแน่

หลีซู่ซู่มองนัยน์ตาดำสนิทของชายหนุ่ม ความเย็นเยือกขุมหนึ่งผุดขึ้น
 ที่สันหลัง

เพราะนางรับรู้ว่ายาดน้ำตาตาดับวิญญานที่กลายเป็นตะปูศักดิ์สิทธิ์
 ยามนี้มีสามดอกแล้ว จิตใจจึงสงบลงอย่างมาก

ร้อยปีให้หลัง บุคคลตรงหน้าก็เป็นเพียงทนายเหลืองกองหนึ่งเท่านั้น

69

ผ่านพื้นที่เทศบาลไป ชาวเรือที่ฝ่าบาทจะเตรียมงานถวายเป็นราชพิธี
ก็แพร่ไปทั่วแคว้นโจว

แคว้นโจวมีคนส่วนหนึ่งไม่ยอมรับเขา

ครั้งนั้นตอนถานไถหมิงหลวงขึ้นครองราชย์ เขาได้รับราชโองการ
สละบัลลังก์อย่างถูกต้อง ทว่าถานไถจิ้นฆ่าพี่ชายชิงบัลลังก์ไม่พอ
ยังไม่ได้รับการยกย่องว่าเป็นฮ่องเต้ที่มีคุณธรรมในหมู่ราษฎรด้วยซ้ำ

เขาชอบทำสงคราม รักการเช่นฆ่าสังหาร ก่อนหน้านั้นเพื่อตามหา
องค์ชายแปด ทหารค้นหาไปที่ละบ้าน ทำเอาราชฎีกาน่าประณามไปทั่ว

แต่ก็มีคนจำนวนไม่น้อยเช่นกันที่สนับสนุนเขา

ถึงอย่างไรก็เป็นเพราะถานไถจิ้น แคว้นซยาจึงกลายเป็นแคว้น
ภายใต้อาณัติของแคว้นโจว ต้าโจวได้ลบล้างความอับศก่อนหน้า
หลุดพ้นจากการถูกกดขี่

ที่ผ่านมาถ่านไถจิ้นยังไม่จัดพิธีเถลิงราชย์สักที คิดไม่ถึงว่าเขาจะตัดสินใจจัดงานนี้อย่างปูบับ

หลังจากขึ้นครองราชย์อย่างเป็นทางการ รัชสมัยเปลี่ยน นโยบายหลายอย่างก็ต้องเปลี่ยน สิ่งนี้หมายความว่าในอีกหลายปีข้างหน้าถ่านไถจิ้นคงเลือกที่จะบริหารการเมืองภายในให้มั่นคง ไม่ก่อศึกสงครามไปทั่วอีก

ข้างนอกไม่รู้เรื่อง ในวังกลับมีข่าวลืออย่างหนึ่งแพร่ออกมา...

ในวันงานพิธี ฝ่าบาทจะแต่งตั้งสองเสาคู่ด้วยเช่นกัน

จนกระทั่งแพร่ตว่นมากมายเหลือคณาถูกส่งมายังตำหนักเชิงเทียน ทุกคนจึงตระหนักว่าข่าวลือมิใช่เพียงข่าวลือ...แต่เป็นเรื่องจริง

ทรราชน้อยจะแต่งตั้งสองเสาคู่จริงๆ

สองเสาคู่คนใหม่ของพวกเขา หญิงสาวที่สวมอาภรณ์สีม่วงในตอนนี้นำกำลังปักผ้าคลุมศีรษะอยู่ในวังเฉยชู่

หลังจากกลับเข้ามาในวัง หลี่ซู่ซู่ก็ย้ายออกจากตำหนักเชิงเทียน ถ่านไถจิ้นยังคงให้เนี่ยนมู่หิงจับตาดูนางไว้ แต่กลับไม่ได้บังคับให้นางอยู่ในตำหนักเชิงเทียนอีก

เหล่าช่างปักชีแฉะด้วยท่าทีนอบน้อมและอดทน "แม่นาง รูปแบบการปักมิใช่เช่นนี้ ท่านปักเข็มลงไปเช่นนี้ อีกด้านของผ้าคลุมศีรษะย่อมไม่น่ามอง"

หลี่ซู่ซู่ไม่มีพรสวรรค์ด้านนี้เลยจริงๆ นางพูด "ข้าทำไม่เป็น พวกเจ้าช่วยปักให้ข้าไม่ได้หรือ"

เหล่าช่างปักปิดปากหัวร่อ เห็นหลี่ซู่ซู่ทำหน้างุนงง จึงมีคนพูดว่า "แม่นางล้อเล่นแล้ว ธรรมเนียมตำโຈว สตรีที่ออกเรือนต้องปักผ้าคลุมศีรษะด้วยตนเอง ผ้าคลุมศีรษะที่ใส่ความตั้งใจของเจ้าสาวลงไปด้วย

จึงจะคุ้มครองให้สองคนครองรักกันตราบชั่ววันรันดร"

อีกคนเสริมว่า "อีกอย่าง ฝ่าบาททรงกำชับไว้แล้วว่าแม่นางต้องปักให้เสร็จด้วยตนเอง"

ชุดหงส์ไม่ต้องให้หลิชูชูลงมือเอง อีกสองเดือนจึงจะถึงวันงาน ในสถานการณ์ปกติการปักผ้าคลุมศีรษะย่อมทันแน่นอน

หลิชูชูละเอียดใจยิ่งนัก นางหยิบเข็มเงินขึ้นมา เรียนรู้วิธีปักผ้ากับช่างปักต่อ

โกวอวีปลอบโยน "อดทนหน่อย"

เขาแค่อยากให้ท่านปักผ้าคลุมศีรษะเท่านั้น ท่านกลับต้องการชีวิตเขา

ตั้งนั้นตอนกลางวันหลิชูชูจึงเรียนการเย็บปักจากเหล่าช่างปัก ครั้นถึงยามโพล้เพล้ก็ออกไปเดินเล่น

คงเพราะถ่านไถจิ้นอารมณ์ดีทีเดียว ปีศาจเสื้อจึงถูกปล่อยตัวออกมา แต่มันถูกสั่งห้ามมิให้กลายร่างในวัง

หลิชูชูได้พบเจอมันเป็นบางครั้ง มันนอนรับแสงแดดอยู่ใต้ต้นไม้ ในร่างเสื้อ ทว่านางยังไม่ทันเดินเข้าไป มันก็แผนแนบไปเสียแล้ว

เดิมทีหลิชูชูคิดว่าข่าวเรื่องการแต่งตั้งของเฮาแพร่ออกไปแล้ว พี่ใหญ่ผู้ลึกลับ้ายากคาดเดาของนางจะมีการเคลื่อนไหว

กระนั้นพวกนางเพียงพบกันโดยบังเอิญในวังหนหนึ่ง เยี้ยปังฉางยิ้มน้อยๆ ให้หลิชูชู ทำทางเรียบเฉยและอ่อนโยนมาก หวังคิ้วของเยี้ยปังฉางมีแววลำบากใจจางๆ แต่กลับมิได้แสดงออกมามากนัก ดูไปแล้วกลับให้ความรู้สึกเศร้าสลด ชวนให้คนเห็นใจเสียมากกว่า

พอรับรู้ว่หลิชูชูขมวดคิ้วมองเงาหลังของนาง โกวอวีรีบพูดว่า

"เจ้านายน้อย ท่านจะเห็นใจนางไม่ได้นะ โกวอวี่มักู้สึกว่าเยี่ยปังฉางผู้นี้น่ากลัวมากอยู่เสมอ"

"ข้ารู้" หลี่ชู่ชู่กล่าว "ข้ามิได้เห็นใจนาง"

นางเพียงแต่รู้สึกว่ายี่ปังฉางถึงขั้นควบคุมห้วงเงินให้ทำร้ายตนเอง ย่อมไม่มีทางนิ่งเฉยกับเรื่องนี้แน่นอน จวบจนบัดนี้เยี่ยปังฉางยังไม่ลงมือทำอะไร ช่างทำให้คนคาดเดาไม่ถูกจริงๆ

หลี่ชู่ชู่กลับมาที่วังเผยซู่ ก็พบว่าถานไถ่จิ้นอยู่ที่นี้

หลายวันมานี้เขามีได้อยู่ว่างไปกว่าตน ทั้งปรับแก้ฮัตตราภาชีอากรเตรียมงานเถลิงราชย์ อีกทางหนึ่งยังคงตามหาตัวองค์ชายแปดที่ผลุบๆ โผล่ๆ ด้วย

บางครั้งตึกแล้ว แต่แสงไฟในตำหนักเจียนเจียนของเขายังคงสว่าง ยามนี้เขาถืออะไรบางอย่างในมือ หลี่ชู่ชู่เดินเข้าไปดู พบว่าเป็นผ้าคลุมศีรษะที่นางเป็นคนปัก

เนื่องจากหลี่ชู่ชู่เป็นมือใหม่ ลายเฟิงหวงที่ปักอยู่บนนั้นจนกระทั่งบัดนี้ยังคงเก็บด้ายไม่เรียบร้อย เส้นไหมสีทองบนผ้าคลุมศีรษะสีแดงสดมองแวบแรกช่างอนาถตาจนทนต์แทบไม่ไหว

ถานไถ่จิ้นมองหลี่ชู่ชู่อย่างไม่พอใจ

ต่อให้เขาไม่พูด หลี่ชู่ชู่ก็อ่านความรู้สึกของเขาออก... **เจ้ามีปัญหาปักได้แค่นี้หรือ**

หลี่ชู่ชู่มองเขาอย่างไร้เดียงสาพาลางเอ่ยว่า "งานแต่ละอย่างล้วนมีทักษะเฉพาะ ข้าทำไม่เป็นจริงๆ นี่นา แต่พวกช่างปักกลับบอกว่าคนที่แต่งงานต้องเป็นคนปักผ้าคลุมศีรษะ จึงจะได้รับคำอวยพร หากเจ้าทนต์ไม่ได้จริงๆ ก็ให้ช่างปักเป็นคนปักแล้วกัน ถึงอย่างไรก็ไม่มีความรู้หรอก"

ถ่านไถ่จิ้นพูดถากถาง "หน้าอย่างเจ้ายังคิดจะเป็นสองเฮา"
 เขาหันกลับไป พบว่าหลิชูชูไม่อยู่ที่เดิมแล้ว

หญิงสาวใช้แขนสองข้างหนุนศีรษะ เอนกายลงบนเตียงที่ปักลาย
 ดอกตู๋เจวียน* สีเงินอย่างสบายอารมณ์ ไกล่เข้าฤดูคิมหันต์ คิมหันต์
 ของต้าโจวร้อนอบอ้าวอยู่แล้ว นางยกมือขึ้น ยันต์เหลืองที่คิบบอยู่ระหว่าง
 นิ้วมือลูกไหม้ เกิดหิมะดงามโปรยปรายลงมาข้างกายนาง

นิ้วมือเรียวยาวของนางรับเกล็ดหิมะไว้ ชายกระโปรงสีม่วงแผ่ออกไป
 บนเตียง

เกล็ดหิมะตกลงบนเส้นผมนาง นางเอียงศีรษะ เห็นชายหนุ่มกำลัง
 จ้องหน้านางเหม็งจึงเอ่ยถามว่า "เมื่อครูนี้อัจฉริยะอะไรนะ"

หิมะที่ตกลงมากลายเป็นผลึกน้ำแข็งสีฟ้าบนหน้าผากของหญิงสาว
 นางเสกหิมะออกมาในช่วงต้นฤดูร้อน เนตรขนงเจือแววไม่จริงจัง นาง
 กะพริบตาสองที ความรู้สึกเย็นชาพลันสลายไป เผยความงามบริสุทธิ์
 ของหญิงสาวออกมา

ถ่านไถ่จิ้นตีหน้าเย็นชา สะบัดแขนเสื้อจากไปทันใด

โกวอวีรับรายงาน "เขาหูแดงด้วย"

หลิชูชูลุกขึ้นนั่ง พบว่ามีบางอย่างผิดปกติ "ผ้าคลุมศีรษะที่ข้ายังปัก
 ไม่เสร็จแล้ว"

โกวอวีบอก "เขาเอาไปแล้ว"

หลิชูชูขบคิดเล็กน้อย ดวงตาเจือรอยยิ้มหลายส่วน

โคมขาววังในตำหนักเฉิงเฉียนดับซ้ากว่าปกติเล็กน้อย เหล่าช่างปัก
 ไม่มากวนใจหลิชูชูอีก

* ดอกตู๋เจวียน หรือดอกนกแขกเต้า เป็นชื่อไม้ดอกในสกุลกุหลาบพันปี (Rhododendron) วงศ์กุหลาบป่า
 ชื่อชื่อว่าเป็นหนึ่งในสิบดอกไม้งามของจีนและได้ชื่อว่าเป็นสีชื่อในหมูดอกไม้

ก่อนวันงานครึ่งเดือน หลีซุซุได้รับผ้าคลุมศีรษะที่ปักเสริจเรียบร้อย แล้วผืนหนึ่ง

ผ้าคลุมศีรษะวางอยู่บนหัวเตียงของนาง ปักด้วยด้ายทองหรูหรา ทุกจุดล้วนงามประณีต หลีซุซุหยิบขึ้นมา นิ้วมือสัมผัสลึบได้ เหมือนเห็น ภาพถ่านไถจิ้งกำลังปักเฟิงหวงด้วยสีหน้าเย็นชา

เทียบกับฝีมือของสตรี เฟิงหวงตัวนี้ให้ความรู้สึกแข็งแกร่งและ อองอาจกว่า หลีซุซุมองเฟิงหวงที่งามวิจิตรอย่างประหลาดใจ

แม้แต่โกวอวี่เอง น้ำเสียงยังเจือแวลสับสนอยู่บ้าง "เด็กที่เติบโตขึ้น ในวังเย็น ทักษะในการดำรงชีวิตล้วนต้องเป็นทุกอย่าง"

มารร้ายตนหนึ่งกลับเชื่อธรรมเนียมเช่นนี้ด้วย หวังอยากให้ทวยเทพ อวยพรให้เขา

น่าขันทีเดียว แต่ใคร่ครวญให้ดีก็ชวนให้คนรู้สึกสับสนว่าอุ่นใจ หลีซุซุเก็บผ้าคลุมศีรษะให้เรียบร้อย มุมปากยิ้มเข้าด้วยกันเล็กน้อย นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่นางหลอกปล้นหัวใจจากคนอื่น ทั้งยังดูเหมือนว่าจะ... สำเร็จ

วันต่อมาหลังจากหลีซุซุได้รับผ้าคลุมศีรษะ เรื่องที่ถ่านไถจิ้งจะ แต่งตั้งหลีซุซุเป็นฮองเฮา ไม่รู้เหตุใดจึงแพร่เข้าไปในราชสำนัก

หากคนที่ถ่านไถจิ้งจะแต่งตั้งเป็นฮองเฮาเป็นคนอื่น ขุนนางใหญ่ ทั้งหลายไม่กล้ายุ่งเรื่องภายในครอบครัวของเขาแน่ ทว่าคนที่เขาเลือก กลับเป็นหลีซุซุ

แม่ทัพใหญ่เยี่ยเซี่ยวของแคว้นศัตรูกดขี่แคว้นโจมาเกือบยี่สิบปี จนหายใจไม่ออก บัดนี้ผ้าบาทกลับจะแต่งบุตรีของโจรแซ่เยี่ยเป็นฮองเฮา!

ขุนนางฝ่ายขุนต่างคิดไปไกล หากวันใดวันหนึ่งข้างหน้าหญิงสกุลเยี่ย
ผู้นั้นเกิดความมักใหญ่ใฝ่สูง ให้กำเนิดพระโอรสสายตรง ต้าโจวยอมเหมือน
ตกอยู่ในกำมือของสกุลเยี่ยทางอ้อม

เหล่าขุนนางใหญ่ตัดสินใจกราบทูลทัดทานทันที

ไม่พูดถึงเรื่องอื่น ข้างนอกองค์ชายแปดยังจ้องจะลงมืออยู่! ฝ่าบาท
แต่งบุตรของใจระแธ่เยี่ยเป็นสองเฮา มิใช่สูญเสียการสนับสนุนจากราชฎ
ไปทั้งหมดหรือ

มิเพียงพวกเขา แม้กระทั่งหยางจี้ที่เชื่อฟังถ่านไถ่จิ้นเสมอมา ยัง
รู้สึกว่าจะไม่ดีนัก

หยางจี้ว่า "หากฝ่าบาทโปรดปรานคุณหนูสามสกุลเยี่ย สามารถ
แต่งตั้งนางเป็นหม่อมเหรินได้ หากพอพระทัยจริงๆ แต่งตั้งเป็นฟูเหริน
ก็ได้เช่นกัน ทว่าตำแหน่งสองเฮาหากมอบให้บุตรของเยี่ยเซี่ยว ในสายตา
ของปวงชน การกระทำของฝ่าบาทย่อมไม่แตกต่างอันใดกับการขาย
แว่นแคว้น"

ถ่านไถ่จิ้นฟังแล้วโต้แย้งโดยสัญชาตญาณทันที "ใครบอกเจ้าว่า
เราชอบนาง!"

หยางจี้จึงงัน ประเด็นสำคัญใช้เรื่องนี้ที่ใดแล้ว ท่านหลงประเด็น
แล้วฝ่าบาท

สองคนจ้องตากันครู่หนึ่ง ถ่านไถ่จิ้นพูดเสียงเบาว่า "นางต้องการ
เพียงตำแหน่งสองเฮา"

อ้อ ต้องการสิ่งใดท่านก็ให้สิ่งนั้น ยังจะบอกว่าไม่ชอบนาง?

หยางจี้ทัดทานอย่างไร้เรี่ยวแรง "ได้เท่าเจี๊ยงกับขุนนางเก่าแก่อีก
หลายคนยังคุกเข่าอยู่ข้างนอก ฝ่าบาท ขุนนางเหล่านี้ล้วนเป็นคนที

สนับสนุนท่านขึ้นครองราชย์ คงมีอาจปล่อยให้พวกเขาถวายฎีกาทาย*
จริงๆ กระจ่าง"

แววตาของถ่านไถ่จิ้นมีแต่ความเหยียดหยัน

หยางจี้ถอนหายใจ รู้สึกจนปัญญายิ่ง ในความคิดเขาการแต่งตั้ง
หลี่ซู่ซู่เป็นของเขาคือเรื่องที่มีแต่โทษไม่มีประโยชน์สักนิด ผู้คนทั่วหล้า
ไม่เห็นด้วย หากถ่านไถ่จิ้นจะทำเช่นนี้ให้ได้ ย่อมมีแต่จะทำให้เหล่าขุนนาง
ผิดหวัง

เรื่องนี้หาข้อสรุปไม่ได้เป็นเวลาหลายวัน แม้กระทั่งเยี่ยปิงฉางที่
อยู่ในตำแหน่งก็ยังไม่รู้เรื่อง

มีได้ทำแซ่ไซ่ผู้หนึ่ง เพื่อเรียกร้องให้ถ่านไถ่จิ้นเปลี่ยนใจ ถึงขั้น
โขกศีรษะกับราชรถของเขา

คนในวังแอบซุบซิบกัน ไม่รู้ว่าใครเป็นคนเริ่มเดาว่าคราวนี้ฝ่าบาท
คงจะไม่แต่งตั้งของเขาคแล้ว

ตอนนี้เยี่ยปิงฉางเป็นเพียงผู้เดียวในตำแหน่งที่มียศศักดิ์ นาง
อุ้นน้ำแกงด้วยตนเองและยกไปให้ถ่านไถ่จิ้น

นางเดินผ่านวังเฉาฮวาที่มวลงบุผาบานสะพรั่ง ยังไปไม่ถึงตำหนัก
ของถ่านไถ่จิ้น ก็พบกับเวย์สี่ที่เดินมาด้วยฝีเท้าเร่งร้อนเสียก่อน

ชั้นที่เฒ่าโบหนัซี้ดขาว เห็นเยี่ยปิงฉางแล้ว ใช้เวลาครู่ใหญ่จึง
ปรับสีหน้าให้เป็นปกติได้ ก่อนจะคารวะเยี่ยปิงฉาง

เยี่ยปิงฉางมองปราดเดียวก็เห็นคราบโลหิตบนตัวของเวย์สี่ที่ยัง
ไม่แห้งไป

"คารวะฟูเหริน บ่าวเฒ่ามีเรื่องเร่งด่วน ต้องขอตัวก่อน" เวย์สี่วิ่งไป

* ฎีกาทาย หมายถึงการที่ขุนนางลวงเกินข้อเท็จจริงเพื่อให้ความคิดเห็นของตนเองได้รับการยอมรับ เช่น อาจใช้
ความตายของตนเองเข้าแลกเพื่อถวายฎีกาหรือหยุดยั้งนโยบายบางอย่าง

หลายก้าว ก่อนจะหันกลับมาเตือนด้วยความหวังดี "วันนี้ที่ตำหนักของ
ฝ่าบาท...ไม่เหมาะที่ฟูเหรินจะไปเยือนฟูเหรินกลับวังไปพักผ่อนก่อนดีกว่า"

เยี่ยปังฉางตอบ "ขอบคุณเว่ยกงกงที่เตือนซ้ำ"

เว่ยสี่จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว รีบมุ่งหน้าต่อไป

เยี่ยปังฉางสังเกตเห็นว่าสถานที่ที่เว่ยสี่ไปก็คือวังเฉยซู่ย

ผีให้นางชะงัก มิได้ฟังคำเตือนของเว่ยสี่ ยังคงก้าวเดินไปข้างหน้าต่อ

ด้านหน้าตำหนักอันยิ่งใหญ่โอโถง เลือดสดๆ ไหลคดเคี้ยวออกมา
หัวคนกลิ้งหลุนๆ มหาหยุดช่างชายกระโปรงของเยี่ยปังฉาง

เสี่ยวซู่ยที่อยู่ข้างหลังหวีดร้องเสียงหลง

เยี่ยปังฉางหน้าซีดเขียวเล็กน้อย

องครักษ์เยี่ยอิงข้างหลังปิดปากเสี่ยวซู่ยเอาไว้ไพลางเอ่ยเสียงเย็นว่า
"ฟูเหริน ล่วงเกินแล้ว ตอนนีฝ่าบาทติดธุระอยู่ ไม่สะดวกจะพบฟูเหริน
ขอเชิญฟูเหรินกลับไปก่อนเถอะ"

เยี่ยปังฉางรีบพยักหน้าทันใด

องครักษ์เยี่ยอิงจึงยอมปล่อยมือจากเสี่ยวซู่ย

เสี่ยวซู่ยแข่งขานสั้นไปหมด นางยืนชิดติดกับเยี่ยปังฉาง

เยี่ยปังฉางไม่กล้ามองอีก นางรีบพาเสี่ยวซู่ยหันหลังจากไปทันที

ตอนที่หลี่ซู่ตูกเว่ยสี่ตามตัวมา องครักษ์เยี่ยอิงกำลังทำความสะอาด
คราบเลือดบนพื้น

อาทิตย์อัสดงแดงดุจโลหิต ฮ้องเต้ในอาภรณ์สีนิลประทับอยู่บน
ยกพื้นสูงที่มีชั้นบันไดทอดลงมา มือถือกระบี่เล่มหนึ่ง มองดวงตะวัน
สีแดงเพลิงตรงขอบฟ้าอย่างเหม่อลอย รอบกายมีไอเย็นเยียบแผ่อวล

นิ้วมือกำด้ามกระบี่แน่น

นางกำนัลและขันทีรอบด้านถูกไล่ออกไป

รอบบริเวณทำความสะอาดเรียบร้อยแล้ว แต่กลิ่นคาวโลหิตเข้มข้น กลับมีอากสลายไปได้

หลี่ชู่ชู่เหลือบมองกระบี่ในมือถ่านไถ่จิ้น เขาเองก็เงยหน้า มองเห็น นางเช่นกัน

สองคนสบตากันครู่หนึ่ง หลี่ชู่ชู่ย่อตัวลงตรงหน้าเขา พุดเสียงค่อยว่า "เจ้าฆ่าคน"

เขามองนางครู่หนึ่ง ก่อนจะยกมือขึ้นลูบแก้มนาง

"เราทำไปก็เพื่อเจ้า" เขาคลายมือปล่อยกระบี่ ความเย็นชา หม่นหมองในดวงตาสลายไป ไม่รู้คิดถึงสิ่งใด จึงหัวเราะเบาๆ พลังเอ่ย "เจ้าอยากเป็นฮ่องเฮา ไช้เหล่า* บอกว่าเว้นแต่เขาตาย เราจึงฆ่าเขาเสีย"

หลี่ชู่ชู่พลันพุดอะไรไม่ออก นางรู้สึกเหมือนมีก้างติดคอ ทางหนึ่ง รู้สึกคลื่นเหียน ครั้นมองสบดวงตาเรียบนิ่งของเขาแล้ว นางกลับสั่นสะท้าน ทั้งที่ไม่หนาว

ถ่านไถ่จิ้นเอานิ้วแตะริมฝีปากเป็นการบอกให้นางเงียบพร้อมเอ่ยอย่างสุขุม "วางใจ จะไม่มีใครรู้ว่าเราฆ่าคน ไช้เหล่าถึงวัยเกษียณและ กลับบ้านเกิดแล้ว เขาตายภายใต้ดาบของโจรภูเขา"

หลี่ชู่ชู่มองเขาด้วยสีหน้าย่ำแย่ "เหตุใดเจ้าจึงให้เว่ยสี่กงไป ตามข้ามา"

ถ่านไถ่จิ้นยิ้มน้อยๆ "พวกเขาล้วนไม่ยอมมาให้เราแต่งตั้งเจ้าเป็นฮ่องเฮา เราต้องการให้เจ้าเห็นว่าเราทำเพื่อเจ้าอย่างไรบ้าง"

* เหล่า* ถูกนำมาต่อท้ายแซ่ของคนจีนสมัยโบราณเพื่อใช้เป็นคำเรียกขานผู้สูงวัยอย่างสุภาพ

หางตาของชายหนุ่มเจ้าศาวโลหิต เมื่อรอยยิ้มสลายไป สองมือของเขาก็โอบไหล่หลีซู่ซู่ ดึงนางเข้าสู่อ้อมกอด

โกวอวีพูดอย่างขุ่นเคือง "เขาเป็นอะไรของเขา คนทั่วไปชอบใครผู้หนึ่ง มิใช่ต้องพยายามทำดีกับนาง คิดเผื่อนางทุกเรื่องหรือ"

ถ่านไถ่จิ้นทำเช่นนั้น เป็นการเพิ่มแรงกดดันในใจให้เจ้านายน้อยของมันซัดๆ เขาม่าคนแล้ว ยังต้องการให้นางรู้ว่าเขาม่าคนก็เพื่อนางช่างวิปริตอะไรเช่นนั้น!

ในอ้อมกอดเขามีแต่กลิ่นศาวโลหิตเยียบเย็นคล้ายสนิมเหล็ก หลีซู่ซู่เปื้อนหน้าหนี รู้สึกอยากจะวางหน้าเขาลงบนพื้นและเหยียบให้จมดิน

เขาพูดขึ้น "เยี่ยซีอู๋"

"อะไร" หลีซู่ซู่เอ่ยปากอย่างหงุดหงิด

"แตงตั้งเจ้าเป็นของเฮาไม่มีประโยชน์แม้แต่หน่อย ยังสร้างปัญหาให้เราตั้งมากมาย"

"ข้าบังคับเจ้าหรือไร"

"ตั้งนั้นถ้านับจากนี้ไปเจ้าไม่ดีต่อเรา" เขาพูดเองเออเอง กระซิบเบาๆ ข้างหูนาง น้ำเสียงทั้งทุ่มต่าและเยียบเย็นประหนึ่งงูพิษที่พยายามจะรัดตัวนางไว้ "เราไม่มีทางละเว้นเจ้า"

นางเงยหน้าขึ้น เห็นความรู้สึกเคืองคว้างที่ถูกซุกซ่อนไว้เป็นอย่างดี ภายใต้อีตี่หน้าเย็นชาของชายหนุ่ม

บางทีตัวเขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าการเดินก้าวนี้ถูกต้องหรือไม่

ละทิ้งสงคราม ละทิ้งความตั้งใจในการแสวงหาอำนาจที่มีมาโดยตลอด เขามองเห็นว่าเบื้องหน้าเป็นหลุมลึก รู้ว่าหากเดินเข้าไปอาจจะหกล้มจนหัวร้างข้างแตกได้ สูญสิ้นทุกสิ่งได้ แต่เขายังคงเดินเข้าไป

หลิซุซุปล่อยมือ ก่อนจะตอบรับว่า "อืม" แผลวเบา
แผงอกที่อยู่ข้างหูส่งเสียงเต้้นตบๆ ครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างสงบ หาก
มิใช่เพราะรู้ว่าพญามารไม่มีใยรักมาตั้งแต่เกิด นางคงรู้สึกว่เรื่องทั้งหมดนี้
ช่างเหลวไหลจนดูเหมือนเรื่องตลก

70

ดั่งคาด การตายของใต้เท้าไซ่ถูกปกปิดไว้ ประกาศกับภายนอกว่า เขาเจอโจรภูเขาระหว่างเดินทางกลับบ้านเกิดไปใช้ชีวิตในบั้นปลาย ทว่า ขุนนางทั้งหลายล้วนฉลาดเป็นกรด ใครๆ ก็เดาได้ว่าเกิดอะไรขึ้น

หากฮ่องเต้เปลี่ยนเป็นคนอื่น อาจก่อให้เกิดความขุ่นข้องหมองใจในหมู่ขุนนาง แต่ฮ่องเต้คือถ่านไถ่จิ้น เขาบอกจะฆ่าคนก็ฆ่าคน ไม่ปิดบังแม้แต่บ่อย ไม่ต้องการชื่อเสียง ทั้งไม่ต้องการหน้าตา ไม่ว่าใครก็มีอาจรับมือกับคนประเภทนี้ได้

เอาเป็นว่า ไม่รู้ว่าใครยอมถอยเป็นคนแรก หลังจากนั้นก็ไม่มีใครเป็นฝ่ายไปหาเรื่องถ่านไถ่จิ้นอีก

ทุกสิ่งดำเนินไปอย่างยิ่งใหญ่เอิกเกริก เพียงพริบตาพลันถึงเดือนหก ก่อนถึงงานพิธีเถลิงราชย์หนึ่งวัน หลี่ซู่ซูลองสวมชุดหงส์ ชุดหงส์ สีแดงวิจิตรมีรายละเอียดซ้อนกันหลายชั้น ด้ายทองทอประกายระยับ

ใต้แสงแดด ช่างปักสามสิบหกคนยุ่ง่วนอยู่สองเดือนเต็ม จึงจะปักชุดนี้
ออกมาสำเร็จ

แม้แต่เนี่ยนหมู่หนึ่งยังจำต้องยอมรับว่าอารมณ์ชุดนี้ดังมาเป็นพิเศษ
หลีซุซุเพิ่งจะถอดชุดออก ก็มีคนมารายงานว่าเยีปิงฉางมา

"อากาศไม่เลว น้องหญิงสามจะออกไปเดินเล่นด้วยกันหรือไม่"
เยีปิงฉางชักชวน

นางขอบตาแดงเรื่อ ทุกคนต่างมองออกว่านางต้องร้องไห้มาแน่ๆ
เหล่านางกำนัลมองหลีซุซุ ครั้นหันไปมองเยีปิงฉาง ดวงตาต่างฉายแวว
เห็นใจ

หลังจากแต่งตั้งฟูเหรินท่านนี้แล้ว ฝ่าบาทก็ไม่เคยค้างคืนกับนาง
ฟูเหรินท่านนี้ น่าสงสารทีเดียว

หลีซุซุหัวเราะในใจพลางกล่าว "เฮาสี"

สองคนจึงเดินวนรอบอุทยานหลวง เนี่ยนหมู่หนึ่งตามติดพวกนาง
ไม่ห่างแม้แต่ก้าวเดียว

เยีปิงฉางยิ้มขึ้นเอ่ยว่า "น้องหญิงสามอาจจะคิดว่าข้ามาวันนี้
เพื่อเอ่ยวาจาขู่ข่ม แต่อันที่จริงหลังจากเซวียนอ่องจากไป ข้าก็เข้าใจแล้ว
ว่าสุดท้ายวาสนาของข้าก็เบาบางยิ่งนัก มิอาจเทียบกับน้องหญิงสามได้"

หลีซุซุพูดตอบ "วาสนามากวาสนาน้อยล้วนขึ้นอยู่กับตนเองตั้งสมมา
การฝากความหวังไว้กับผู้อื่นจะนับเป็นอะไร"

เยีปิงฉางอึ้งงันไป ก่อนจะพยักหน้าตอบ "กล่าวเช่นนี้ก็มีผิด ล้วน
ไม่สำคัญอีกแล้ว ฟรุ้งนี่น้องหญิงสามก็จะได้เป็นสองเฮาของต้าโจว
ข้าอยากขอร้องน้องหญิงสามเรื่องหนึ่ง ช่วยขอพระเมตตาจากฝ่าบาท
แทนข้าที่ได้หรือไม่ ให้ข้าออกจากวัง ไม่ว่าจะหาเรือนข้างนอกให้ข้าอยู่

หรือส่งข้ากลับแคว้นซย่า สำหรับข้าแล้ว ล้วนเป็นพระมหากษัตริย์คุณ"

นางมองหลีสู่ซู่อย่างวิงวอนพลางกุมมือหลีสู่ซู่ไว้

หลีสู่ซู่ดึงมือตนเองกลับมา "เจาหว่าฟูเหรินอยากขอความเมตตา
สามารถไปขอเองได้ เกรงว่าข้าคงมีอาจช่วยเหลืออะไร"

คนงามหลังน้ำตา สำหรับหลีสู่ซู่แล้วไม่ส่งผลใดๆ แม้แต่น้อย นาง
ดึงมือเยี่ยปิงฉางออก "ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ข้าขอตัวกลับวังก่อน"

เยี่ยปิงฉางมองเงาหลังของนาง หดมือกลับมา สีหน้าไร้ซึ่งอารมณ์

โกวอวี่พูดด้วยความฉงน "นางคิดจะทำสิ่งใดกันแน่ เป็นไปไม่ได้
กระมังว่าจะอยากออกจากวังหลวงแคว้นโจวจริง?"

หลีสู่ซู่แบมือออก

โกวอวี่อุทานอย่างแปลกใจ "อะไร? นี่คือนสิ่งใด เยี่ยปิงฉางยึดใ้มือท่าน
เมื่อครุ่นหรือ"

เห็นเพียงในมือของหลีสู่ซู่มีอัญมณีสี่เหลี่ยมอันเม็ดหนึ่ง

หลีสู่ซู่พูด "นี่เป็นอัญมณีของท่านย่า"

ครั้งนั้นตอนสกุลงเยี่ยถูกเนรเทศ สมบัติในบ้านถูกริบไปหมด
ฮูหยินผู้เฒ่าสกุลงเยี่ยซ้ออัญมณีเม็ดนี้ไว้เพียงอย่างเดียว

นี่เป็นของชิ้นแรกที่ท่านปู่มอบให้ท่านย่าสมัยสาว ๆ ก่อนหน้า
นี้ตอนหลีสู่ซู่แบกฮูหยินผู้เฒ่าเดินเท้าไปหลิวโจว ทุกๆ คำคืนอันหนาวเหน็บ
ฮูหยินผู้เฒ่าจะเล่าเรื่องในอดีตให้นางฟัง

อัญมณีที่ท่านย่าหวงแหนถึงเพียงนี้ เหตุใดจึงมาอยู่ในมือเยี่ยปิงฉางได้

หลีสู่ซู่เกิดกลางสังหารณ์ไม่ดีในใจ

โกวอวี่พูด "ท่านอย่าเพิ่งร้อนใจ ฮูหยินผู้เฒ่าเยี่ยอยู่กับถานไถ่จิ้น
ตลอด ย่อมไม่เกิดเรื่องอะไรอยู่แล้ว เยี่ยปิงฉางก็เหมือนกับท่าน อยู่ใน

วังหลวงตลอดเวลา เป็นไปไม่ได้ที่นางจะทำอะไรสูญหินผู้เฒ่า เมื่อสองวันก่อนท่านยังได้รับจดหมายแจ้งว่าปลอดภัยจากสูญหินผู้เฒ่าอยู่เลย มิใช่หรือ"

พูดถึงจดหมาย ชั่วขณะที่เห็นอัญมณี หลีชูชูก็เกิดความสงสัยในใจ นางรีบหยิบจดหมายที่ท่านย่าเขียนถึงตนเป็นระยะออกมาเทียบกันโดยละเอียด บนจดหมายหลายฉบับเหล่านั้น ลายมือเหมือนกันทุกประการ

หลีชูชูหัวใจมดิ่ง ต่อให้เป็นคนผู้เดียวกันเขียน ก็มีอาจเขียนตัวอักษรแต่ละตัวในจดหมายทุกฉบับให้เหมือนกันทุกประการได้

นางกำจดหมายและอัญมณีแน่น พลันแน่ใจในเรื่องหนึ่งว่า... เกิดเรื่องกับท่านย่าแล้ว

หลีชูชูเดินกลับไปโดยเร็ว ดังคาด เยี้ยปังฉางยังรอนางอยู่ที่เดิม

เยี้ยปังฉางยืนอยู่ท่ามกลางมวลงบุปผา ไม่แปลกใจแม้แต่น้อยที่หลีชูชูย้อนกลับมา นางเอ่ยเสียงนุ่มนวล "ตอนนี้ห้องหญิงสามอยากพูดคุยกับข้าดี ๆ แล้วใช่หรือไม่"

หลีชูชูหันกลับไปพูดกับเนียนมู่หนิง "หยกปี้สี่* ที่ต้องใช้ในวังครั้งนี้ ยังอยู่ที่ตำหนักเจียงเจียน เจ้าช่วยไปเอาที่ตำหนักเจียงเจียนแทนข้าได้หรือไม่"

เนียนมู่หนิงขมวดคิ้ว

หลีชูชูพูดต่อ "ให้คนอื่นไปเอาก็ได้"

หยกปี้สี่เป็นของสำคัญถึงเพียงนั้น ไม่ว่าจะอย่างไรเนียนมู่หนิงก็มีอาจให้คนอื่นไปเอา นางกำชับองค์กรักษีเยี่ยอิงเบา ๆ ให้เฝ้าหลีชูชูไว้ให้ดี ก่อนจะมุ่งหน้าไปวังรุษหมิงทันที

สองพี่น้องเดินไปบริเวณภูเขาจำลอง หลีชูชูล้วงหยิบอัญมณีออกมา

* หยกปี้สี่ คือตัวรมาสิน

พลางถามว่า "นี่มันอะไรกัน"

ท่าที่อ่อนแอบบบบางของเยี้ยปังฉางหายไป นางมองหลิซุซุด้วย
สีหน้าซบซ้อน

"เจ้าอย่าตำหนิข้าเลยที่เพิ่งมาหาเจ้าในตอนนี่ เกิดเรื่องกับท่านย่า
แล้วจริงๆ สมัยยังมีชีวิตอยู่ เซวียนอ่องมีนักรบพลีชีพคนหนึ่ง มีชื่อว่
องครักษ์เฉียนหลง ก่อนหน้านี้ได้ทำผิงซ้อন্দัวอยู่ในเรือนของท่านย่า
ภายหลังพอเขาตาย ก็ไม่พบร่องรอยขององครักษ์เฉียนหลง นักรบพลีชีพ
คนนี้ ฝ่าบาทต้องการ องค์ชายแปดที่แฝงตัวอยู่ในหมู่ชาวบ้านก็ต้องการ
เช่นกัน"

หลิซุซุพูดขึ้นต่อคำนาง "ดังนั้นเจ้าจะบอกข้าว่าองค์ชายแปด
ไม่กล้าลวงเกินถ่านไถ่จิ้น จึงจับตัวท่านย่าไป หมายถึงคาดคั้นถามหา
เบาะแสขององครักษ์เฉียนหลงหรือ"

"มิผิด" เยี้ยปังฉางเอ่ย "ปกติเจ้ามีโอกาสไปเยี่ยมท่านย่า แต่มารดา
ของข้าไปได้ ก่อนหน้านั้นนางไปเยี่ยมท่านย่า คนไม่อยู่แล้ว พบแต่ตุ้ยมณี
เม็ดนี้"

หลิซุซุมองประเมินอีกฝ่ายอย่างเย็นชา

โกวอวี่พูดเสียงค่อย "สิ่งที่เยี้ยปังฉางพูดน่าจะเป็นความจริง"

เยี้ยปังฉางพูดต่อ "หลายวันก่อนองค์ชายแปดปล่อยข่าวออกมาว่า
ให้นางองครักษ์เฉียนหลงไปแลกกับชีวิตของท่านย่า มิฉะนั้นแล้ว..."

เยี้ยปังฉางพูดด้วยน้ำเสียงหนักอึ้ง "คืนนี้ยามจี้ก็คือเวลาที่ท่านย่า
จะเดินทางไปปรโลก ชาวนี้คนในเมืองหลวงต่างรู้กันทั่ว เจ้ายังจำช่วงหนึ่ง
ที่ฝ่าบาทออกจากวังได้หรือไม่ ก็คือช่วงที่เขาออกไปตามหากองทัพกบฏ
ขององค์ชายแปด ฝ่าบาทปิดบังเจ้า คนในวังก็ไม่กล้าบอกเจ้า เดิมที่ข้าก็

ไม่อยากจะเสี่ยงชีวิต แต่นั่นก็เป็นท่านย่าของข้าเหมือนกัน"

เยี่ยปังฉางพิจารณาหลี่ชู่ชู่ "องค์กรฯ ฉะนั้นหลง... อยู่ในมือเจ้าจริงหรือไม่"

หลี่ชู่ชู่หัวเราะเสียงเย็น "ไม่จริง"

หลี่ชู่ชู่พูดต่อ "เจ้ามีแผนการอะไรข้าไม่สน หากให้ข้ารู้ว่าเจ้ามีส่วนเกี่ยวข้องกับภารกิจที่ท่านย่าเกิดเรื่อง ต่อให้ข้าต้องผิดคำสั่งสัญญา ก็จะทำให้เจ้าเจ็บปวดไปชั่วชีวิต"

สูญหินผู้เฒ่าสกุลเยี่ยเป็นคนเดียวที่มอบความรักความผูกพันเยี่ยงคนในครอบครัวให้กับหลี่ชู่ชู่หลังจากนางมาเยือนโลกมนุษย์ไม่ว่าอย่างไร หลี่ชู่ชู่ก็ไม่อยากเห็นสูญหินผู้เฒ่าเกิดเรื่อง

เวลาที่องค์กรฯ ขาดกำหนดคือยามจื่อ หลี่ชู่ชู่ต้องหาองค์กรฯ ฉะนั้นหลงให้เจอก่อนยามจื่อ ทั้งยังต้องเอาองค์กรฯ ฉะนั้นหลงไปแลกคนเรื่องนี้ไม่มีทางเป็นไปได้เลย

เยี่ยปังฉางหลุบตาเอ่ยเสียงนุ่มนวล "เจ้าคิดว่าข้ามีความคิดไม่ดีบางที่อาจจะจริง ๆ ก็ได้ แต่ข้าหวังจากใจจริงว่าเจ้าจะช่วยท่านย่ากลับมาได้"

หลี่ชู่ชู่พูดต่อค่านาง "เอาเกล็ดป้องหัวใจมา"

"อะไรนะ" เยี่ยปังฉางมองนางอย่างตกใจ

หลี่ชู่ชู่เอ่ย "ในเมื่อเจ้าหวังจากใจจริงให้ข้าไปช่วยคน ก็จงเอาเดิมพันของเจ้ามาให้ข้า ข้าจะไปช่วยท่านย่ากลับมา"

เยี่ยปังฉางถอยหลังก้าวหนึ่ง

หลี่ชู่ชู่ยิ้มพูด "ดูสิ ฉะนั้นอย่ามาเอ่ยคำพูดหวังดีอะไรกับท่านย่าอีกเลย เยี่ยปังฉาง เจ้ารักแต่ตนเองเท่านั้นล่ะ"

เย็บปิดข้างใต้แย้งแทบจะในทันที "ไม่ ข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าเจ้า
เอาของไปแล้ว จะช่วยคนหรือไม่..."

หลีซุซุปรายตามองนางแวบหนึ่ง ไม่พูดพลา่กับนางอีกก็หันหลัง
จากไป

โกวอวีเอ่ยขึ้น "ตอนนี้เอาอย่างไรดี"

"ช่วยคนก่อน"

"ท่านไม่เป็นสองเฮาแล้วหรือ"

หลีซุซุตอบอย่างไม่สบอารมณ์ "ชีวิตคนสำคัญกว่า ยังจะเป็นสองเฮา
อะไรอีก"

จุดประสงค์ของนางเดิมที่ก็มีใช้การเป็นสองเฮาของถ่านไถ่จิ้นอยู่แล้ว
หากลงมือจับไว้ ก่อนยามเจื่อนางน่าจะไปทัน

ถ่านไถ่จิ้นปิดบังเรื่องนี้กับหลีซุซุ ย่อมไม่ยอมให้นางไปช่วยคน

หากคิดไปในทางที่โหดร้ายกว่านี้หน่อย... ถ่านไถ่จิ้นก็อยากล่อ
องค์รักษ์เฉียนหลงที่ซ่อนตัวอยู่ในที่ลับออกมาเช่นกัน ดังนั้นจึงปล่อยให้
องค์ชายแปดจับตัวท่านยาไป

หรือยิ่งไปกว่านั้น ถ่านไถ่จิ้นคิดว่าองค์รักษ์เฉียนหลงอยู่ในมือ
หลีซุซุ เขากลัวหลีซุซุจะมอบองค์รักษ์เฉียนหลงให้องค์ชายแปดจริงๆ ถึง
เวลาองค์ชายแปดชื่อเสียดี้กว่าเขา ในมือมีอำนาจแล้ว ย่อมสามารถ
สั่นคลอนทุกสิ่งทุกอย่างของเขาได้ แต่หากองค์ชายแปดสังหารสูหยิน
ผู้เฒ่าเย็บจริง ไม่ว่าจะอย่างไรหลีซุซุก็ไม่มีทางมอบองค์รักษ์เฉียนหลงให้
องค์ชายแปด

ทว่าองค์รักษ์เฉียนหลงมีได้อยู่ในมือนาง

หลีซุซุยอมรับว่าเย็บปิดข้างฉลาดมาก ต่อให้มันเป็นหลุมพรางของ

อีกฝ่าย นางก็ยังต้องเดินเข้าไป

หลี่ซู่ซู่เขียนจดหมายฉบับหนึ่ง บอกถานไถ่จิ้นว่าก่อนวันพรุ่งนี้ตน จะกลับมาแน่นอน

โกวอวีเตือนาง "เจ้านายน้อย อย่าวางไว้ตรงนี้ ท่านยังจำบทเรียน ของหมิงเยี่ยกับซังจิวเมื่อครั้งอยู่ในบัวเหร์อู่เซิงได้หรือไม่"

หลี่ซู่ซู่ก็ขึ้นได้ทันทีว่าหมิงเยี่ยทิ้งข้อความไว้ให้ซังจิว สุดท้าย กลับถูกเทียนฮวนจำกัดทั้ง นางเก็บจดหมายกลับมา แล้วใช้กระดาษย่นต์ เฝ้ามั่น

หากก่อนวันพรุ่งมีคนที่พบว่าคุณหายตัวไป คนที่เข้ามาในห้องจะเห็น จดหมายที่ก่อตัวขึ้นจากไอน้ำ หลังจากนั้นยอมไปรายงานถานไถ่จิ้นเอง

นางปิดประตู บอกนางกำนัลนอกประตูว่าตนจะพักผ่อนแล้ว อย่าให้ใครมารบกวน

หลี่ซู่ซู่กระตุ้นบุปผาเหนือพิภพในร่างกาย และวาดยันต์เคลื่อนย้าย โลหิตไหลออกมาจากปลายนิ้วนาง หลี่ซู่ซู่เหลือบมองผ้าคลุมศีรษะ ที่ปักด้วยด้ายทองด้านข้างแวบหนึ่ง เม้มปากนิดๆ และหลับตาลง

ชั่วเวลาต่อมานางก็หายวับไป

เยี่ยปิงฉางถือห่วงเงิน ปรากฏตัวในห้องของหลี่ซู่ซู่

นางมองดูไอน้ำกลางอากาศที่ไม่สลายหายไป ทั้งยังทำท่าจะจับตัว เป็นน้ำแข็ง นางพูดเบาๆ "เจ็ลยวฉลาดที่เดียว"

เกล็ดป้องกันใจในอกเสื้อเปล่งแสงสีเงิน นางหยิบออกมาวาดไป หนึ่งที ไอน้ำก็สลายไป ไม่เหลือร่องรอยแม้แต่นิดเดียว

"น่าเสียดาย ยังคงเป็นเกล็ดป้องกันหัวใจที่ใช้งานได้ดี ขอภัยด้วย

น้องหญิงสาม เป็นเจ้าที่ไม่เหลือทางให้ข้าเดิน"

เวลาเดียวกัน ธงกลิ่นวิญญาณมีหมอกดำปั่นป่วน นักพรตเฒ่า
รับมารายงาน

"ฝ่าบาท ข่ายอาคมในวังสิ้นสะเทือน"

ถ่านไถ่จิ้นลี้มตา เขาหุดมือกลับมา ริมฝีปากบางยิ้มสีแดงจัด
งดงามชิ้นหนึ่ง

ปีศาจมุสิกตรงหน้าเกร็งกระดูก ไอดำบนฝ่ามือถ่านไถ่จิ้นหายไป
ในพริบตา แวดตาเขาเข้มขึ้น

ถ่านไถ่จิ้นเหม่อลอยชั่วขณะ จากนั้นหัวเราะอย่างเสียดสี มีหลายสิ่ง
หลายอย่างที่เขาคิดอยู่คนเดียวว่ามันกำลังเปลี่ยนแปลง แต่อันที่จริงมัน
กลับไม่เคยเปลี่ยนไปเลย เป็นต้นว่าเขายังคงเป็นสัตว์ประหลาดที่ต้องการ
ลูกกลอนในตัวปีศาจมาต่อชีวิตของตนเอง

เมื่อครู่ก่อนหน้าเขายังคิดว่าวันหน้าหากถูกนางจับได้ นางจะ
มองเขาด้วยสายตาขะแยงเป็นพิเศษหรือไม่ อึดใจต่อมากลับมีคน
มาแจ้งว่านางไปจากเขาก็กแล้ว

อีกครั้งแล้ว...

ถ่านไถ่จิ้นลุกขึ้น เนียนไปอู่เฝ้าอยู่นอกประตู
ดั่งคาด ไม่นานเนียนหมู่หนึ่งก็ปรากฏตัวด้วยใบหน้าซีดเผือด "แม่นาง
หายตัวไป"

ถ่านไถ่จิ้นสุขุมกว่าที่นางคิดเอาไว้มาก เขาถึงขั้นมีอารมณ์ยิ้มถามว่า
"ผีเสื่อเงินเล่า"

เนียนหมู่หนึ่งรีบหยิบกล่องใบหนึ่งออกมา ปีกของผีเสื่อเงินเปล่งแสง

สี่ขาในราตรี โยบินไปยังทิศทางหนึ่ง

ถานไถจิ้นเอ่ยเสียงแผ่ว "ทิศทางของเจียนหนาน สถานที่ซ่อนตัว
ขององค์ชายแปด"

แสดงว่าองค์รัชชเจียนหลงอยู่ในมือนางจริงๆ บางทีครั้งนี้นางอาจ
จะมอบองค์รัชชเจียนหลงให้องค์ชายแปด และไม่กลับมาอีกตลอดกาล

ทั้งที่เขาคลี่ยิ้มอยู่ชัดๆ เนียนไปอวีกลับรู้สึกเหมือนอารมณ์ของ
ฝ่าบาทในตอนนี้อย่างยิ่งนัก

เนียนม่หนิงกัมศิระชะลง

อคามตามรอยใช้ไม่ได้ผลในโลกมนุษย์แม้แต่บ่อย

โกวอวีเห็นตาข่ายของหลี่ซู่ซู่มีรั้วโลหิต จึงรีบเอ่ยว่า "เจ้านายน้อย
อย่าสิ้นเปลืองพลังของบุปผาเหนือพิภพอีกเลย ท่านอยู่ในร่างมนุษย์
มิอาจใช้พลังเช่นนี้ได้"

หลี่ซู่ซู่เงียบงันไม่พูดจา

อันที่จริงการที่นางค้นหาถึงที่นี่ได้อวัยวะภายในก็เริ่มเจ็บนิดๆ แล้ว
เป็นเช่นที่โกวอวีว่า ทุกครั้งที่ใช้พลังจากบุปผาเหนือพิภพ ล้วนเป็นการ
ทำร้ายร่างกายนี้ของนางอย่างยิ่งยวด

นางมองสี่ห้องฟ้า หวังเพียงก่อนฟ้าสว่างจะตามหาท่านยาพบและ
พาท่านย้อนกลับไปได้

ใกล้ยามจื่อเข้าไปทุกที ในพุ่มไม้ไม่มีดวงตาสีเขียวอ่อนของหมาป่า
ปรากฏเป็นครั้งคราว พวกมันจ้องมองมาที่นางนิ่งๆ แต่มิกล้าเข้าใกล้

หลี่ซู่ซู่รู้สึกไม่ปกตินัก อากาศเหมือนมีกลิ่นแปลกประหลาดเจือปนอยู่
ไม่รอให้นางขบคิดให้ลึกซึ้ง ในอกก็ร้อนลวก หยาดน้ำตาตบวิญญูณ

มีตะปุดสามดอกปรากฏขึ้นอีกครั้ง

รวมเป็นหกดอกแล้ว...

ในยามนี้เสียงวัตถุแหวกอากาศลอยมา หลีชูชูอาศัยสัญชาตญาณ
หลบลู่หลบหนีแทบจะในทันที

เสียงปรบมือดังขึ้น ชายหนุ่มในชุดสีม่วงอมแดงก้าวออกมาจากในป่า
เขาดูแล้วอายุยังไม่มาก คิ้วตากลับเจือโอโดด้น พอเห็นหลีชูชูแล้ว เขาก็มี
ท่าทางตื่นเต้นยินดีเหมือนนายพรานที่เห็นเหยื่อ

"เจ้าก็คือคุณหนูสามสกุลเยี่ยงกระมัง รอเจ้าอยู่ตั้งนาน ในที่สุด
เจ้าก็มาเสียที"

"องค์ชายแปด?" หลีชูชูถาม "ท่านย่าของข้าล่ะ"

"ยายเฒ่าผู้นั้นนะหรือ วางใจ นางยังไม่ใช่อะไรชั่วคราว ตราประทับ
ขององค์รักษ์เฉียนหลงอยู่ที่ใด เจ้านำมาด้วยหรือไม่"

อันที่จริงตั้งแต่เห็นองค์ชายแปด หัวใจของหลีชูชูก็จมดิ่ง นาง
สิ้นเปลืองพลังของบุปผาเหนือพิภพมาจนถึงที่นี่ เดิมไม่ยอมให้องค์ชายแปด
จับได้ ตั้งใจว่าหากท่านย่าพบแล้วจะพาอีกฝ่ายจากไปอย่างเงียบๆ ไม่คิดว่า
องค์ชายแปดจะรอนางอยู่ที่นี้

องค์ชายแปดอายุน้อยกว่าถ่านไถ่จิ้นสองปี คิ้วของเขาหนาเข้ม
มิได้งามเฉิดฉินเหมือนถ่านไถ่จิ้น แต่ค่อนข้างคมคาย

โกวอวี่พูดเสียงขรัม "จะเป็นเยี่ยงขางหรือไม่ที่คาบข่าวมาบอก"

การคาดเดาเช่นนี้น่ากลัวยิ่งนัก หากเป็นเยี่ยงขางจริง แสดงว่า
นางหมายเอาชีวิตของท่านย่าชัดๆ

หลีชูชูตั้งสติ ล้วงหยิบหยกปี่สีในแขนเสื้อที่ถูกบังอยู่ครึ่งหนึ่งออกมา
แล้วเก็บกลับไปอย่างรวดเร็ว "ข้าเอามาแล้ว ให้ข้าพบท่านย่า"

องค์ชายแปดมองประเมินนางด้วยสีหน้ายากจะคาดเดา

"นั่นคือตราประทับหรือ"

หลี่ซุซุตอบ "ใช่"

ความจริงเป็นหยกปี่สี่ของสองเฮาต่างหาก หัวใจนางเต้นตึกตักหวังเพียงองค์ชายแปดจะมองเห็นไม่ชัด

องค์ชายแปดส่ายหน้าด้วยท่าทางเสียดาย "ไม่อยู่ในมือเจ้าหรือหรือ เจ้าไม่รู้แม้กระทั่งว่าตราประทับของครักษ์เฉียนหลงคือสิ่งใดด้วยซ้ำ"

เขายิ้มด้วยสีหน้าแปลกพิกล "ของในมือเจ้า กลับดูคล้ายคลึงกับหยกปี่สี่ของสองเฮาที่พระมารดาข้าปรารถนาว่ามีอาจได้มาครอบครองหรือว่าเสด็จพี่ที่โหดเหี้ยมอำมหิตของข้าเป็นคนมอบให้เจ้า"

หลี่ซุซุสลดเบาๆ ไม่พูดพละมกับเขานีก นางยกมือขึ้นจุ่มใจไปที่เขาทันที

องค์ชายแปดหัวเราะฮาๆ เสียงดัง สีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นอันตราย "เด็กน้อยที่ปากยังไม่สิ้นกลิ่นน่านม มาเยื่อนถิ่นข้าแล้ว ยังกล้าโอหังถึงเพียงนี้ ในเมื่อเชื้อผสมชั้นต่ำผู้นั้นให้ความสำคัญกับเจ้า เจ้ายังต้องอยู่ที่นี้"

ฝั่งอัคคีแดงนับไม่ถ้วนปรากฏตัวกลางอากาศตั้งแต่เมื่อใดก็สุดรู้

โกวอวีพูด "ไม่ได้การ คนในราชวงศ์ถานไถเลี้ยงปีศาจกันทุกคน!"

แรกเริ่มเดิมทีฝั่งอัคคีแดงก็เล็ดลอดมาจากเชื้อพระวงศ์ของแคว้นโจว ในมือขององค์ชายแปดไม่รู้มีของอย่างอื่นอีกมากมายเพียงใด

หลี่ซุซุหนึบตอนนี้ยังทันอยู่ แต่นางจากไปแล้ว ทำอย่างไรจะทำอย่างไร นางชักกระบี่ออกมาสังหารฝั่งอัคคีแดงสองตัวที่จุ่มใจนาง

ที่ว่าฝั่งอัคคีแดงมีจำนวนมากเกินไป ประหนึ่งรังผึ้งถูกแทงทะลุ

อย่างไรอย่างนั้น ผีอัคคีแดงทั้งหมดบินตรงมาหาหลี่ซู่ซู่

ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ หลี่ซู่ซู่ยากที่จะหลบหนี นางหมุนตัวและทิ้งตัวลงบนพื้น ลำตัวของผีอัคคีแดงมีขนาดใหญ่มหึมา นางพยายามซ่อนตัวในที่เล็กแคบและประชิดเข้าไปใกล้องค์ชายแปด

องค์ชายแปดพูด "ไม่เจียมตัว!"

เขาซ่อนตัวอยู่ที่นี้นานถึงเพียงนี้ ในมือย่อมมีเดิมพันอยู่ไม่น้อย เบื้องบนมีพี่ชายสองคน ถานไถหมิงหล่างกับถานไถจิ้นล้วนเป็นทรรษที่จิตใจไร้คุณธรรม ดังนั้นคนที่สนับสนุนเขาจึงมากขึ้นทุกที

ผีอัคคีแดงไม่เคลื่อนไหวอีก เบื้องหลังของหลี่ซู่ซู่กลับมีตาข่ายสีแดงดุจโลหิตผืนหนึ่งกางออกกะทันหัน

โกวอวี้ตกใจ "เป็นตาข่ายละลายศพ! เจ้านายน้อยหลบไป"

ข้างหน้าเป็นผีอัคคีแดง ข้างหลังเป็นตาข่ายละลายศพ หลี่ซู่ซู่พลันเข้าใจว่าการประมือกับถานไถจิ้นก่อนหน้านี้ล้วนเป็นเขาที่ยอมลงให้นาง เพราะเขาไม่เคยใช้กระบวนท่าพิฆาตใดมาก่อน

องค์ชายแปดเอาชนะถานไถจิ้นไม่ได้ ทว่าตนเมื่อมาถึงที่นี่ก็กลับตกอยู่ในอันตรายทันที

ช่วยไม่ได้ เพื่อหลบตาข่ายละลายศพที่อยู่ข้างหลัง นางได้แต่เลือกกระโจนเข้าไปใส่ผีอัคคีแดง

จังหวะที่ปากของผีอัคคีแดงกำลังจะแทงเข้ามาที่เหล่านาง ผีเสื้อสีเงินบินฝ่าฝูงผีอัคคีแดง สาดแสงไปทั่วราตรีมืดมิดในป่า ผีอัคคีแดงคล้ายตระหนกถึงบางสิ่ง พวกมันสลายตัวไปอย่างรวดเร็วเหมือนกำลังหนีอะไร

หลี่ซู่ซู่ล้มลงบนพื้นอย่างอ่อนจนอาจ รองเท้าหุ้มแข้งสีนิลลายเมฆาข้างหนึ่งปรากฏตรงหน้า

นางเงยหน้าและเห็นถ่านไถจิ้น เขามองนางด้วยแววตาเสียดสี
"ความสามารถมีแค่นี้ ยังจะกล้ามารนหาที่ตาย"

เขาหันหน้าไปมององค์ชายแปด คลี่ยิ้มเย็นซาพกลางเอ่ยว่า
"เดรัจฉานน้อย เราให้เจ้าเลือกว่าอยากตายเยี่ยงใด"

หลี่ซุซุคิดในใจ สมแล้วที่เป็นพี่น้องกัน แม้แต่คำดำยังเหมือนกัน
ถ่านไถจิ้นหนักข้อกว่าด้วยซ้ำ

องค์ชายแปดเดือดตาล "วันนี้ข้าจะให้เจ้าได้มาไม่ได้กลับ!"

ถึงอย่างไรที่นี้ก็เป็นถิ่นขององค์ชายแปด หมอกสีชมพูประหลาด
แผ่กระจายในอากาศ ธงกลืนวิญญูณเบื้องหลังถ่านไถจิ้นหมุนตัว
เพียงพริบตาก็สลายกลุ่มหมอกสีชมพูไปได้

องค์ชายแปดพูด "เป็นไปไม่ได้!"

ถ่านไถจิ้นสั่ง "ฆ่าทิ้งเสีย"

หลี่ซุซุลุกขึ้นมาแล้วไปยืนข้างกายถ่านไถจิ้น

ตอนนี้สถานการณ์ขององค์ชายแปดไม่สู้ดี จึงตั้งใจจะล่าถอยไปก่อน
หลี่ซุซุคิดถึงท่านย่า นางทำท่าจะตามไป

ทว่าหลี่ซุซุเพิ่งเดินไปข้างหน้าได้ก้าวเดียว ถ่านไถจิ้นก็คว้าข้อมือนาง
ไว้พร้อมเอ่ยเสียงซุ่น "เจ้าอยากตายหรือไร"

"ท่านย่า..." นางพูดได้เพียงสองคำ ประกายสีฟ้าเงินจากลูกธนูก็วาบ
เข้ามา

ถ่านไถจิ้นกอดนางไว้ทันใด พานางหลบลูกธนู

ลูกธนูดอกนั้นปักลงบนลำต้นของต้นไม้ จากนั้นดอกแล้วดอกเล่า
มีธนูยิงเข้าไปใส่พวกเขาไม่หยุด

เนียนไปอวีหัวใจจมดิ่ง นี่มิใช่คนขององค์ชายแปด แต่เหมือน

องครักษ์เขียนหลงมากกว่า

จังหวะที่ถูกถ่านไถจิ้นกด หัวสมองของหลี่ชู่ชู่ว่างเปล่า มิใช่เพราะเหตุผลอื่นใด แต่เป็นเพราะหยาดน้ำตาตบวิญญูณในอกร้อนลวกกะทันหัน แปรเปลี่ยนเป็นตะปูเก๋าคอกอย่างไม่น่าเชื่อ

เขาไม่รู้ตัวแม้แต่เล็กน้อย ความรักของพญามารหนุ่มเป็นเหมือนอากาศที่มีอาจจับต้องได้ ชีวิตของเขาดูจูน้าง แม้กระทั่งหัวใจหวนไหวก็ยังเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเสียบๆ เหมือนน้ำที่นิ่งสนิทบ่อหนึ่ง

ง่ายตายถึงเพียงนั้น แต่กลับกำลังเดือดพล่าน

ตอนที่พวกเขาล้มลงไป เขาถึงขั้นใช้ฝ่ามือรองรับศีรษะนางไว้โดยไม่รู้ตัว

อากาศราวกับจับตัวแข็งในดวงตานางอย่างเฉียบพลัน

ถ่านไถจิ้นอยู่ใกล้นางถึงเพียงนั้น ความตึงเครียดในดวงตาเขานางมองเห็นได้ชัดเจน ร่างกายของชายหนุ่มปกป้องนางไว้ ข้างหลังเป็นลูกธนูที่พุ่งผ่านไปอย่างรวดเร็ว

บางสิ่งร่วงหล่นจากตัวของหลี่ชู่ชู่ นางมองไปพบว่าหนอนกู่ที่เสี่ยวซานมอบให้นางถูกฝนธนูแทงจนลำตัวขาดเป็นสองท่อน ทว่านางกลับไม่มีเวลาสนใจเรื่องพวกนี้ เพราะถ้าจะสังหารเขา ตอนนี้เป็นโอกาสอันดีที่สุด

แม้แต่โกวอวียังพูดอย่างตื่นเต็น "เจ้านายน้อย เร็วเข้า!"

นี่ต่างหากคือเป้าหมายสุดท้ายของพวกเขา!

หลี่ชู่ชู่กัดฟัน ส่งหยาดน้ำตาตบวิญญูณออกไป ถ่านไถจิ้นใช้แขนโอบกอดนางแน่น อึดใจต่อมาตะปูสี่ทงสามดอกปรากฏข้างหลังเขา

และตอกเข้าไปในหัวใจของเขา

ถ่านไถ่จิ้นกั่มหน้าลงอย่างงงงัน เขามองดวงตาไร้ความรู้สึกคู่นั้น
ของนาง

ใบหน้าเขาขาวซีด เลือดไหลออกจากมุมปาก ผ่านไปครู่ใหญ่
เขาถึงปล่อยมือจากนาง "เพราะอะไร"

ดวงเนตรกระจ่างใสของหลิษุฑูจ้องมองเขา "เดิมทีข้าก็มาเพื่อฆ่าเจ้า
อยู่แล้ว"

"ฆ่าข้า?" เขาทวนคำเสียงแผ่วรอบหนึ่ง "ไม่มีทาง เจ้ามิใช่จะ...
จะเป็นฮองเฮาของข้าหรือ..."

ตะปุดับวิญญูณอีกสามดอกตอกเข้าสู่หัวใจเขาอีกครั้ง ชัดจังหวะ
คำพูดของเขา

ใบหน้าเขาซีดขาวราวกระดาษ เงยหน้าทันใด ใช้สายตาเย็นเยียบ
ปานน้ำแข็งจ้องมองนาง สีดำแผ่ลามในดวงตาเขา

"เจ้าหลอกข้ามาโดยตลอด เจ้าไม่เคยชอบข้าเลย เจ้าก็เหมือนกับ
พวกเขา คิดเพียงอยากให้ข้าตาย!"

หลิษุฑูรู้สึกถึงความผิดปกติ อยากจะรีบตอกตะปุดับวิญญูณ
สามดอกสุดท้ายเข้าไปในหัวใจเขา

ทันใดนั้นเขาก็โค้งริมฝีปากอย่างแปลกประหลาด

ลมราตรีในเดือนหกแปรเปลี่ยนเป็นเย็นยะเยือกทันตา พัดผ่าน
เส้นผมของหลิษุฑู

ตรงตำแหน่งหัวใจของเขา แผ่นเกล็ดสีฟ้าเปล่งแสงจางๆ

โกวอวีส์ูดหายใจด้วยความตระหนก "เยี่ยงิงฉางมอบเกล็ดป้องหัวใจ
ให้เขา!"

ตะปูลงดอกสุดท้ายชนเข้ากับเกล็ดป้องหัวใจและแตกกลายเป็น
ผุยผง

ใบหน้าของชายหนุ่มซีดขาวน่ากลัวราวกับศพ เขายกมือขึ้น หลีชูชู
ลอยกระเด็นไป

นางใช้พลังจากบุปผาเหนือพิภพมากขึ้นไป เดิมก็เปรียบเหมือนลูกธนู
แผ่วปลายอยู่แล้ว เมื่อถูกแรงสะท้อนจากเกล็ดป้องหัวใจจึงกระอักโลหิต
ออกมาคำหนึ่ง

กระบี่เล่มหนึ่งพาดอยู่บนคอนาง

หัวใจของหลีชูชูจมดิ่งลงไม่สิ้นสุด หัวสมองกับร่างกายเย็นเฉียบ
ไปหมด ตะปูดับวิญญาณสามดอก...แตกสลายแล้ว

ภารกิจของนางลี้มเหลว

กระนั้นสิ่งที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือชายหนุ่มย่อตัวลงมองนาง โลหิตไหล
ออกมาจากมุมปากเขาไม่หยุด "เจ้าคิดว่าช้าไ่ม่ช้ามาก น่าขันมากใช่หรือไม่"

หลีชูชูไออย่างรุนแรง

เขาบีบคอนาง เอ่ยด้วยน้ำเสียงประหลาดคล้ายหัวเราะคล้ายร้องไห้
"ความชอบของข้าเจ้าไ่ม่ใช่ดี เช่นนั้นก็ลองรับความชังจากข้าดูบ้างแล้วกัน"

หลีชูชูเอ่ยวาจาไม่ออกแม้แต่คำเดียว เกล็ดป้องหัวใจสาดแสงวูบ
นางพลันหมดสติไป

"วันนี้เป็นวันที่ลืบท้า"

มีคนพูดข้างหูนางเช่นนั้น

ลืบท้า?

ตอนนั้นนางยังตอบสนองไม่ทัน ไม่รู้ว่าคำพูดนี้หมายความว่าอะไร

ความคิดในหัวยุ่งเหยิงไปหมด แม้จะเป็นคำคืนของฤๅษีคิมหันต์ แต่ไอเย็น
ในอากาศยังคงทำให้นางตัวสั่น

ลึบห่า!

หลี่ซุซุลืมตาขึ้นทันใด

ในคุกใต้ดินเย็นเยือก นางนอนอยู่บนเตียงศิลาเรียบง่ายหลังหนึ่ง
รอบด้านมีดมืด ยื่นมือออกไปก็มองไม่เห็นนิ้วทั้งห้า อีกด้านของเตียงศิลา
มีเงาคนดำทะมึนสายหนึ่งนั่งนิ่งอยู่

หลี่ซุซุพบว่าทั้งข้อมือและข้อเท้าล้วนถูกบ่วงเชือกควารี่อ่อนฝนิ่กพลัง
เอาไว้

ดวงตาเยียบเย็นในความมืดคู่นั้นมองดูนางตื่นนอนอย่างเยาะหยัน

หลี่ซุซุหัวใจจมดิ่งลงไม่หยุด

"หวาดกลัวมากใช่หรือไม่" เขาหัวเราะเบาๆ พลังเยาะเหมือนคน
เสียสติ "เมื่อไม่กี่วันก่อนข้าก็รู้สึกเหมือนเจ้าในตอนนี่ วันแล้ววันเล่า
คืนแล้วคืนเล่า คนผู้หนึ่งที่อาศัยอยู่ในความมืด มักหวังว่าพรุ่งนี้จะมี
แสงสว่าง ทว่าเจ้าดูสิ โลกนี้ไม่มีใครช่วยข้า ก็เหมือนตอนนี่...ที่ไม่มีใคร
มาช่วยเจ้าเช่นกัน"

หลี่ซุซุหาหนอนกุ่มบนตัวโดยสัญชาตญาณ ก่อนจะพึมพำเสียง
แหบพร่า "ไม่มีหนอนกุ่มแล้ว..."

ท่าทีของนางทำให้ถ่านไถ้จิ้นหัวเราะอย่างเย็นชาอีกครั้ง

หนอนกุ่มถูกทำลายไปท่ามกลางฝนธนูขององครักษ์เฉียนหลงแล้ว
แต่บังเอิญวันนี้กลับเป็นวันที่ลึบห่า พิษหนอนใหม่ไหลวนตีในตัวนางจะ
กำเริบ

"บางที่เจ้าอาจหัวเราะเยาะซ้ำล้บหลังหลายครั้ง ดูสิ คนหน้าโง่

ที่ชื่อถ่านไถจิ้น เจ้าเคยเขียนตีเขา ต่ำทอเขา ดูหมิ่นเขา แต่เขายังคงตั้งใจฆ่าเจ้าไม่ได้ เขาถึงขั้นเคยคิดอยากให้เจ้าเป็นของเขา ใช้ชีวิตเหมือนคนธรรมดาผู้หนึ่ง แก่เฒ่าและตายไปด้วยกัน

เขาโง่งมายิ่งนัก ทั้งที่รู้ว่าเจ้าหนีเขาไปอีกครั้ง ยังคงเลือกออกมาตามหาเจ้า เพราะกลัวว่าเจ้าจะถูกตรวจฉานของศิษย์แปดผู้ซึ่งสังหาร

ทว่าลูกธนูขององค์รักษ์เขียนหลงและตะปุกหกดอกที่ตอกเข้ามาในหัวใจทำให้เขาตาสว่างในที่สุด เขามันช่างต่ำตมยิ่งนัก ตอนที่เจ้าฆ่าข้า เคยเกิดความลั้งเลลึกนิตบ้างหรือไม่"

น้ำเสียงเจือแววสิ้นหวังทว่าคลุ้มคลั่งของเขา ประหนึ่งเสียงครวญคร่ำต่ำทุ้มที่ตั้งอยู่ในห้องลับมืดสลัว น้ำเสียงนี้ถึงขั้นกล่าวได้ว่าสงบเยือกเย็น

ในใจหลี่ซุซู่รู้สึกหวาดหวั่นอย่างยากจะอธิบาย ตัวนางร้อนผ่าวลมหายใจถี่กระชั้น

คำนวณเวลาดู หนอนใหม่ใยสันต์อยู่ในร่างกายนางมาปีครึ่งแล้ว ฤทธิ์ไม้ได้บางเบาเหมือนเช่นครั้งสองครั้งแรกที่พิชกำเจิบ เมื่อไม่มีหนอนถูร่างกายนี้นางหากไม่ได้รับการถอนพิษก็อาจถึงขั้นตายได้

นางกำเสื่อด้านหน้าแน่น ในใจต่อต้านดิ้นรน อยากอยู่ห่างจากเขา หน้อย ทว่าฤทธิ์ยาในร่างกายนกำลังค่อยๆ เผลาผลาญสติสัมปชัญญะนาง

ถ่านไถจิ้นพูดขึ้น "วางใจ ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ได้อยากเป็นของเขาของข้าแล้ว ข้าก็คงไม่โง่เขลาถึงเพียงนั้นอีก ข้าหาได้ต้องการอนุไม่ แม้แต่อนุเจ้าก็ไม่ได้เป็นด้วยซ้ำ เพราะเจ้าจะต้องตายอยู่ที่นี้"

เขาเอ่ยพิมพ์่า เหมือนมารร้ายที่รำพึงเบาๆ "น่าเสียดายที่ข้ามิได้ตายไปอย่างที่เจ้าหวัง เช่นนั้นนรกของเจ้าก็กำลังจะมาเยือนแล้ว"

เตียงศิลาได้ร่างแข็งกระด้างดุจน้ำแข็ง หลี่ซุซู่มิได้รู้สึกดีขึ้นแม้แต่น้อย

โกวอวีไม่มีการตอบสนอง ราตรีมีดมิดจนยื่นมือออกไปมองไม่เห็น นิ้วทั้งห้า นางทรมาณยิ่งนัก นิ้วมือคว้าจับเตียงศิลาใต้ร่างแน่น เหมือนปลาที่ใกล้ตาย แต่จนแล้วจนรอดกลับมิได้ยื่นมือออกไปหาเขา

ประกายหม่นจางในดวงตาถ่านไถจิ้นค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นความเย็นชาที่มึนแถมผู้คน เขาลุกขึ้นและเดินจากไป

หลี่ชู่ชู่ล้มลงบนเตียงศิลา นางหอบหายใจอย่างทุรนทุราย เบื้องหน้ามีแต่ไอโลหิต แม้กระทั่งห้องลับยังมองเห็นไม่ชัด โลหิตไหลเวียนอย่างรวดเร็ว ปากและจมูกของนางมีโลหิตไหลออกมาก

นางกระอักเลือดคำหนึ่ง รู้สึกว่าสัญญาณชีวิตของตนเองกำลังจะหายไป

หนาวเหลือเกิน...

ขณะที่ลมหายใจของนางแผ่วอ่อนลงทุกที เสียงฝีเท้าที่หายลับไปเดินกลับมาอีกครั้งอย่างรวดเร็ว มีคนกุมมือนาง ระหว่างความชิงชังกับความโกรธแค้น ไม่รู้อารมณ์ใดที่มีมากกว่า เขาเปี่ยมด้วยไอสังหารเหยี้ยมเกรียม ปีบกระดุกนิ้วมือนางจนแตก

ถ่านไถจิ้นซ่อนร่างกายครึ่งท่อนบนของนางขึ้นมาอย่างฉับพลัน ดันนางเข้ากับผนังห้องลับเย็นเฉียบ

"แทนที่จะปล่อยให้เจ้าตายเช่นนี้ มีผู้ให้ข้าปลิดชีวิตเจ้าด้วยตนเอง!"

ความเจ็บปวดเช่นนี้กลับทำให้หลี่ชู่ชู่คืนสติ

ไม่ จะตายไม่ได้ นางคิดในใจ จะตายไป...อย่างนี้ไม่ได้ไม่ว่าอย่างไร

ก็ต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป

นางสิ้นสะท้าน กุมมือผู้มา ประสานนิ้วทั้งสิบกับเขาอย่างแนบแน่น เล็บเกือบจะฝังลงบนหลังมือของเขาเสียด้วยซ้ำ

"ช่วยข้า..."

หญิงสาวตัวสั้นเทาในอ้อมอกเขา นิ้วมือนางถูกเล็บข่วนจนได้เลือด ทั้งยังข่วนไปบนผิวเขาจนได้แผลอีกหลายแผล

เขาเงยบังน้มนาน ก่อนจะหลับตาลงและหัวเราะออกมา "เจ้าก็..."

หญิงสาวกอดคอเขาตัวสั้นระริก

ราตรีแตกสลายไปเบื้องหน้า หลีซู่ซู่หอบหายใจคำโต

นิ้วมือเจ็บ ร่างกายเจ็บระบมไปหมด ความหวาดกลัวที่ภารกิจ ล้มเหลวและความเจ็บปวดจากพิษหนอนใหม่โยวสันต์กำเริบ ทำให้นาง สิ้นสะท้านเหมือนสัตว์ตัวเล็กๆ ตัวหนึ่ง

นิ้วมือของถานไถจิ้นสอดเข้าไปในเส้นผมนาง หญิงสาวเหมือน เถาวัลย์ที่เลื้อยปายผาชัน ดูดสารอาหาร พยายามที่จะมีชีวิตรอดต่อไป บนร่างกายเขา

ฟ้าใกล้สว่างแล้ว

ตอนหลีซู่ซู่ตื่นขึ้นมา คนข้างกายกำลังหัวเราะเบาๆ "ไม่รู้กำลัง เยาะหยันนางหรือหัวเราะตนเอง

ภายหลังเขาไม่หัวเราะอีก แต่ร้องเพลงที่เคยได้ยินในแคว้นซยา สมัยเยาว์วัยแผ่วเบา

นั่นเป็นบทเพลงที่คนในวังนับไม่ถ้วนนำมาร้องฆ่าเวลาในราตรี อันเงียบเหงา คำคือนที่น่ากลัวและอ้างว้างเหล่านั้น เขาไม่ได้เรียนรู้อะไรเลย นอกจากของสกปรกเหล่านี้

บัดนี้เขากำลังร้องให้นางฟัง

เขาจับมือนางและยกขึ้นมาจุมพิต กดริมฝีปากลงน้ำหนักบน

กระตุน้ของนางที่เจ็บระบมนั้น

"เจ็บหรือไม่" เขาอยากช่านางเหลือเกิน แต่กลับเลือกให้นางมีชีวิต
อยู่ต่อไป "เทียบไม่ได้กับความเจ็บปวดในใจข้า"

ในความมืดมิด มุมปากของถานไถจิ้นมีเลือดซึมออกมา เขาหัวเราะ
เสียงดังพลางร้องเพลงต่อไป

นิ้วมือถูกคนกุมประสานตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ ถานไถจิ้นกุมมือนางแน่น
ด้วยท่าที่แข็งกร้าว

ในความมืดมิดไร้ขอบเขต ถานไถจิ้นทั้งเยียบเย็นและเอาแต่ใจ

"รู้สึกได้หรือไม่" เขาสัมผัสสฎกน้ำตาบนเส้นผมนางที่เย็นเฉียบไปแล้ว
ก่อนจะเซ็ดมันออกไปอย่างไม่ใส่ใจนัก

ความแค้นของเขาอย่างไรเล่า

ตอน 11
พายุในวันเด็ก

71

คำคืบนี้สำหรับหลี่ชู่ชู่แล้วยาวนานมาก

หลังจากที่นางหลับลึกไปก็ฝันถึงบรรพตฉางเจ้อ ตอนนั้นนางเพิ่งเกิด
ได้ไม่นาน ขนยังเปียกอยู่ ยังมีได้กลายร่าง ท่านเขียนในชุดสีฟ้าคราม
ใช้แพรต่วนห่อตัวนางอย่างระมัดระวังและพานางบังคับกระบี่ลงจากเขา

"นับแต่ขึ้นไป สำนักเหิงหยางก็คือบ้านของเจ้า บิดาจะดูแลเจ้าให้ดี"

วิหคค์กดีลิตีร์ตี๋น้อยโผล่หัวออกมาจากแพรต่วน กวาดตาสำรวจ
รอบด้านด้วยความอยากรู้อยากเห็น ท้องฟ้าสีเทาหม่นกดทับลงมา
ภูตผีปีศาจกระจายอยู่ทั่ว

ท่านเขียนลู่บัพห้วนางพลางโบกแขนเสื้อ รอบกายพลันมีเสียงวิหค
ขับขาน นุปผาส่งกลิ่นหอม

บรรดาศิษย์พี่และอาจารย์อาต่างลือมวงเข้ามามองนางอย่างตื่นเต้น
ยินดี "ในที่สุดศิษย์น้องหญิงก็ออกจากเปลือกแล้ว!"

"ศิษย์น้องหญิง ข้าคือศิษย์พี่หญิงเหยาเวยของเจ้า นี่เป็นของขวัญ พบหน้าที่ศิษย์พี่หญิงมอบให้เจ้า สามารถคุ้มครองเจ้าให้แข็งแรงปลอดภัย ร่างกายสมบูรณ์"

"ข้าคือศิษย์พี่ฉี่เยวี่ของเจ้า นี่เป็นของขวัญจากศิษย์พี่"

"ยังมีข้า ยังมีข้าด้วย ข้าก็เป็นศิษย์พี่ของเจ้าเหมือนกัน ศิษย์น้องหญิง นี่คือน้ำค้างทิพย์ที่ศิษย์พี่ไปหามาจากแดนฝั่งไหล* ไม่รู้ว่าคุณศิษย์น้องหญิง ใช้ดื่มแทนน้ำนมได้หรือไม่..."

สำนักเซียนตกต่ำ ชีวิตที่เพิ่งเกิดใหม่และเปี่ยมด้วยชีวิตชีวานี้ ประหนึ่ง น้ำฟูใสที่ถูกถ่ายเข้าไปในโคลนตมที่เต็มไปด้วยกลิ่นอายแห่งความตาย ทำให้สำนักเหิงหยางครึกครื้นขึ้นมาทันตา

ศิษย์พี่สตรีทั้งหลายจะไปแอบเก็บน้ำหวานทิพย์มาให้นาง ศิษย์พี่บุรุษจะแอบพานางเข้าไปเล่นสนุกในแดนลับ มีคนสอนนางบังคับกระบี่ มีคนสอนวิชาอาคมให้นาง ทุกครั้งเวลานางทำผิด ศิษย์พี่ใหญ่จะถอนหายใจอย่างจุนใจ ปกป้องนางไว้ข้างหลัง แปรรับคำตำหนิและโทษทัณฑ์ทุกอย่างแทนนาง

ในยุคสมัยแห่งความวุ่นวายที่เต็มไปด้วยคาวโลหิต ข้างกายนาง กลับเป็นท้องฟ้าที่ปลอดโปร่งอยู่เสมอ ยังมีหิมะกับพุน้ำศักดิ์สิทธิ์บนเขาบู๋เหลียงที่ไม่มีวันละลาย

โลกนี้യാแย แต่พวกเขากลับเก็บทุกสิ่งที่ดีที่สุดไว้ให้หิซุซุ

ในฝันของนางมีท้องฟ้าสีน้ำเงิน มีชีวิตอิสระเสรีที่สามารถบังคับกระบี่เหาะเหิน ยังมีเสียงน้ำหยดตึงๆ จากพุน้ำศักดิ์สิทธิ์ และเกล็ดหิมะแวววาวที่โปรยปราย...

* ชาวจีนเชื่อว่าฝั่งไหลเป็นชื่อของภูเขาที่ตั้งอยู่ในแดนเซียน

นางอดยกริมฝีปากขึ้นไม่ได้ เผยรอยยิ้มจางๆ ออกมา

ทว่าพอดีนขึ้นมา...

หลี่ชู่ชู่ได้ยินเสียงน้ำหยดตึงๆ นางลืมตา ร่างกายเจ็บระบมเหมือน ถูกบดทับกระนั้น ร่างนางถูกคลุมด้วยอาภรณ์ที่ฉีกขาด ใต้อาภรณ์คือ เรือนร่างเปลือยเปล่า

หลี่ชู่ชู่ขยับนิ้วมือ ความเจ็บแปลบอย่างรุนแรงส่งมาจากนิ้ว กระดูกนิ้ว ที่แตกหักทำให้เหวอเย็นของนางไหลรินไม่หยุด

ลำแสงอ่อนจางส่องผ่านรอยแยกเข้ามา ข้างนอกท้องฟ้าสว่างแล้ว มือข้างที่ยังสมบูรณ์ของหลี่ชู่ชู่กำเสื้อผ้านั้น จ้องมองแสงสว่างนั้น ไม่รู้ คิดอะไรอยู่

เสียงน้ำมาจากตรงนั้นเช่นกัน ข้างนอกฝนกำลังตก

บาดแผลของนาง ร่องรอยการร่วมรักบนร่างกายนาง ไม่มีใคร ทำความสะอาดให้

ลมหายใจร้อนผ่าวบอกนางว่านางกำลังเป็นไข้

หลี่ชู่ชู่ออกแรงลุกขึ้นนั่งบนเตียงศิลา ไข้เสื้อผ้าห่อคลุมร่างกาย

บ่วงเชือกวาริ้ออนเปล่งแสงสีเงินสว่างท่ามกลางสภาพแวดล้อม อันมืดมิด หลี่ชู่ชู่เดินไปได้รอยแยก นั่งพิงเชิงกำแพงอย่างไร้เรี่ยวแรง แล้วอ้าปากกรอรับน้ำฝน

กลีบปากแห่งปากของนางชุ่มชื้นขึ้นนิดหน่อย หลี่ชู่ชู่รู้สึกดีขึ้นไม่น้อย

นางกอดเข้า ผิงแก้มในวงแขน

ในชีวิตนี้ น้อยครั้งที่นางจะรู้สึกสิ้นหวังและเปราะบางอย่างตอนนี้ มิใช่แค่เพราะเหตุการณ์เมื่อคืน แต่ยังเป็นเพราะตะปุดบัญญัติสามดอก แตกสลายไป

นางได้แต่เฝ้ามองพวกมันปะทะกับเกล็ดป้องหัวใจ ก่อนสลาย กลายเป็นผุยผง ส่วนเกล็ดป้องหัวใจก็มีรอยร้าวสีทองเช่นกัน

นางล้มเหลวแล้ว สิ่งที่เสียไปคือตนเอง ยังมีสรรพชีวิตในใต้หล้า

ไม่มีตะปูต์บัญญัติแล้ว ความรักของพญามารหนุ่มแปรเปลี่ยนเป็น ความแค้นถึงโถม สถานการณ์ชะงักงัน นางจะ...ถูกกักขังเช่นนี้ไปชั่วชีวิตหรือไม่

หลี่ซู่ซู่ไม่เคยเกิดความรู้สึกด้านลบเช่นนี้มาก่อน

นางคิด บางทีคนในสำนักไม่ควรมอบภารกิจนี้ให้นาง นางเป็นเพียงเซียนผู้น้อยที่อายุเพิ่งครบร้อยปีเท่านั้น จะแบกรับภารกิจเช่นนี้ได้อย่างไร แม้แต่หยุดยังมีให้ตะปูต์บัญญัติแตกสลาย นางยังทำไม่ได้ด้วยซ้ำ!

นางเพิ่งก้าวออกจากแดนเซียนที่เต็มไปด้วยการปกป้องคุ้มครองจากทุกคน ก็ล้มลงตรงหน้าพญามารขนาดแผลเต็มตัวไปหมด

ทว่านางพยายามอย่างเต็มที่แล้วจริงๆ

ทั้งๆ ที่อยู่ในโลกมนุษย์ไม่ถึงสองปี กลับรู้สึกยาวนานกว่าร้อยปี ที่ผ่านมาของนางเสียอีก

หลี่ซู่ซู่กลั้นน้ำตา การแบกโลกในอีกห้าร้อยปีให้หลังเอาไว้ตลอดเวลา ทำให้นางต้องระมัดระวัง เหมือนก้าวย่างไปบนแผ่นน้ำแข็งบางเฉียบ แม้กระทั่งตอนถูกบงการให้ฆ่าเซียวหลิน ยังทำได้เพียงร้องไห้แค่ชั่วเวลาสั้นๆ จากนั้นเซ็ดน้ำตาให้แห้งและรักษาเมืองแทนเขาต่อไป นางถึงขั้นไม่กล้าบังเกิดความรู้สึกอ่อนโยนกับใครมากเกินไป ด้วยเกรงว่าจะกระทบต่อจุดมุ่งหมายในการเดินทางมาโลกมนุษย์ครั้งนี้

แต่นางก็เป็นชีวิตหนึ่งในสามพิภพแห่งนี้ ร่างกายมีเลือดมีเนื้อ

นางก็เจ็บเป็น หวาดกลัวเป็น หลงทางเป็นเหมือนกัน

หยดน้ำฝนตกกระทบใบหน้านาง

จิตบำเพ็ญที่แน่วแน่มั่นคงมาโดยตลอดเริ่มสั่นคลอนทีละนิด

เสียงหนึ่งเหมือนกำลังบอกว่า...

"อย่ายื่นหยัดอีกเลย พอแค่นี้เถอะ เจ้าทำไม่สำเร็จหรอก เขาเป็นถึง
พญามาร เขารู้แล้วว่าเจ้าหลอกเขา ชีนยังยื่นกรานต่อไป มีแต่จะต้องตาย
อยู่ในห้าร้อยปีก่อนนี้"

"กลับบ้านเถอะ เดิมทีทุกสิ่งทุกอย่างนี้ล้วนมิใช่สิ่งที่เจ้าควรแบกรับไว้
อยู่แล้ว ปล่อยให้มันเป็นไปตามโชคชะตา กลับไปยังยุคสมัยของเจ้า ต่อให้
ต้องตายจริงๆ ก็ง่ายตายและไม่ทรมาน"

"เจ้าปกป้องสามพิภพ แล้วใครจะมาปกป้องเจ้า"

หลีสูซูกอดตนเองแน่น กัดฟันอย่างแรง นางสัมผัสถูกผนังหินเย็น
หินนี้เย็นเฉียบปานน้ำแข็ง แม้ออนนี่จะเป็นฤๅษีผู้ศักดิ์ แต่นางยังคงหนาว
จนตัวสั่นสะท้าน

สี่ด้านล้วนไม่มีทางออก โกวอวีเงียบไปแล้ว นางกັดปลายนิ้วจน
เลือดออกและวาดยันต์ ทว่าไม่มีประโยชน์แม้แต่น้อย

นางถูกขังอยู่ในมิติฐานัน* แห่งหนึ่ง

สถานที่แห่งนี้เหมือนกรงขังที่เพียนหรรณเคยใช้ ทำให้คนได้แต่ถูกขัง
อยู่ที่นั่นเท่านั้น นางมิอาจไปที่ใดได้ แม้แต่โกวอวียังถูกบังคับให้หลับไหล

หลีสูซูปิดตาตนเอง บุปผาเหนือพิภพเริ่มเจ็บอีกแล้ว

เนื่องจากความหวาดหวั่นและความป่วยไข้ ครั่งนี้จึงเจ็บปวดรุนแรง

* ฐานัน เป็นคำเรียกสภาวะปั่นป่วนยุ่งเหยิงที่อากาศ รูป และธาตุต่างๆ ปะปนกัน ตำนานการสร้างโลก
ของจีนเชื่อว่าจักรวาลอยู่ในภาวะฐานันก่อนที่เทพผานู่จะใช้ขวานแยกฟ้าดินออกจากกัน นอกจากนี้
ในทางปรัชญา ฐานันยังหมายถึงภาวะว่างเปล่าได้ด้วย

ยิ่งกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา นางอดทนอยู่นาน พอลืมตาอีกครั้ง พบว่าแม่แต่
ลำแสงอ่อนจางนั้น นางก็มองเห็นไม่ค่อยชัดแล้ว

หลี่ซู่ซู่ยี่ดวงตา ความเงิบงันน่ากลัวจู่โจมนาง มีช่วงขณะหนึ่งที่
แม่แต่เสียงน้ำหยดตึงๆ ยังเหมือนห่างออกไปไกล นางขดตัวอยู่บน
เตียงศิลา คิดถึงเมื่อนานแสนนานมาแล้ว โกวอวีเคยบอกผลลัพธ์ของ
การใช้บุปผาเหนือพิภพกับนาง

โชคชะตารันทด ตายแบบศพไม่สมบูรณ์...

เนียนมู่หนิงเอ่ยถามอย่างเป็นกังวล "ไปอวี ฝ่าบาทเป็นอย่างไรบ้าง"

เนียนไปอวีส่ายหน้า สีหน้าหนักอึ้งยิ่ง

"วันนี้ตอนกลับมา กระอักโลหิตไปครั้งหนึ่ง จวบจนบัดนี้ยังไม่ฟื้น
หมอหลวงบอกว่าชีพจรหัวใจได้รับความเสียหาย มีชีวิตอยู่ได้ไม่เกิน
ฤดูหนาวนี้"

เนียนมู่หนิงชวนเซถอยหลังไปก้าวหนึ่ง "ไหนจึงกลายเป็นเช่นนี้ได้
ล้วนต้องโทษข้า หากข้าเฝ้าคุณหนูสามสกุลเยี่ยให้ดี ย่อมไม่เกิดเรื่อง
เช่นนี้ขึ้น"

เนียนไปอวีประคองนางเอาไว้ "พูดมากไปก็ไร้ประโยชน์ รอฝ่าบาท
ฟื้นขึ้นมาก่อน บางทีเขาอาจมีหนทาง"

เมื่อนานมาแล้วเคยมีคนบอกอย่างมั่นใจว่าถ่านไถ่เงินจะอยู่ได้
ไม่เกินสิบหกปี กระนั้นตลอดหลายปีมานี้ไม่รู้ว่าจะแลกด้วยสิ่งใด เขากลับ
มีชีวิตอยู่อย่างปลอดภัยจวบจนปัจจุบัน ในเมื่อเป็นเช่นนี้ บางทีอาจมี
หนทางแก้ไขก็เป็นได้

เนียนไปอวีไม่ได้เล่าเหตุการณ์ตอนเขาเห็นฝ่าบาทเมื่อเช้านี้ให้ผู้เป็น

พี่สาวฟัง จวบจนบัดนี้ย้อนคิดดูแล้ว ความรู้สึกในใจเขายังคงปนเป

มูมปากของฝาบาทมีรอยเลือด แหวตาว่างเปล่าแข็งทื่อ นัยน์ตา
ดำเข้มลึกลับความโกรธแค้นไว้มากมายมหาศาล หน้าอกเขามีร่องรอย
สีเข้มกลุ่มหนึ่งซีมออกมา เขากดหัวใจแน่น หนักกลับมายังตำหนักเชิงเขียน
กระอักโลหิตคำหนึ่งและหมดสติไป

คิมหันต์ของแคว้นโจวมักด้วยฝน

ตอนบ่ายฝนที่โปรยปรายยังไม่มีทีท่าว่าจะหยุด เจาหว่าฟูเหริน
มาเยี่ยมถานไถ่จิ้น เนียนไปอวีทำตัวเหมือนเงามีตสายหนึ่ง คอยตาม
เยี่ยปังฉางเสียบๆ โดยไม่พูดไม่จา

เยี่ยปังฉางพูดขึ้นว่า "ได้เท่าเนียน ข้าแค่อยากพูดคุยกับฝาบาท
ตามลำพังสักหน่อย"

เนียนไปอวีส่ายหน้านิดๆ สายตาจ้องมองไปที่พื้น

เยี่ยปังฉางจุนใจ ได้แต่ปล่อยให้เหล่าองครักษ์เยี่ยอิงจับตาดู นาง
หยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาซับเหงื่อให้ถานไถ่จิ้น

ข้างกายเขา เยี่ยปังฉางเห็นเกล็ดบ่วงหัวใจที่มีรอยร้าว

สีหน้านางเปลี่ยนไป รีบหยิบขึ้นมา

ดังคาด บนเกล็ดบ่วงหัวใจที่เดิมที่เป็นสีเงิน มีรั้วสีทองกระจายอยู่
หนาแน่นเต็มไปหมด นางลองสัมผัสมัน พบว่ามันไม่ตอบสนองแม้แต่น้อย

จับพลันนั่นเองเยี่ยปังฉางก็มีสีหน้าอำแยถึงขีดสุด นางตระหนักถึง
ความจริงที่มีอาจเปลี่ยนแปลงข้อหนึ่ง เกล็ดบ่วงหัวใจแตกแล้ว!

เกิดอะไรขึ้นกับถานไถ่จิ้น!

องครักษ์เขียนหลงจะทำลายเกล็ดบ่วงหัวใจจนแตกจริง? ได้อย่างไร

สีหน้านางเปลี่ยนแปลงไปมา ปวดใจจนสุดหายใจไม่หยุด กระนั้น
 ภายใต้อายตของเนียนไปอวีและคนอื่นๆ นางได้แต่บังคับให้ตนเองคืนสู่
 ความสุขุมเยือกเย็นดังเดิม ท่อนไม้กลายเป็นเรือ*ไปแล้ว ต่อให้นางเสียใจ
 ภายหลังเพียงใดก็มีอาจทำอันใดได้

เกล็ดป้องหัวใจถูกทำลาย แลกกับการขจัดภัยคุกคามจากหลิชูชู
 ตอนนี้นำสำหรับถ่านไถ่จิ้น หลิชูชูก็คือคนทรยศที่มีองค์กรฯเฉียนหลง
 อยู่ในมือ ตนเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาผู้หนึ่ง ถือเกล็ดป้องหัวใจไว้กลับ
 มีอาจใช้งานอย่างเต็มที่ ทั้งยังดึงดูดพวกปีศาจให้เข้ามาหา

สถานการณ์ตอนนี้ไม่นับว่าแย่

หลังโน้มน้ำหนักตนเองแล้ว เยี่ยปิงฉางอยากเห็นชายผ้าห่มให้
 ถ่านไถ่จิ้น ทว่ากระบี่เล่มหนึ่งกลับสกัดมือนางไว้

เนียนไปอวีพูด "ฟูเหรินเยี่ยมฝ่าบาทเสร็จแล้วก็กลับไปเถอะ"

ความเกือกระดากวาบขึ้นบนใบหน้าของเยี่ยปิงฉางและหายไป
 อย่างรวดเร็ว นางยิ้มพยักหน้า

ถ่านไถ่จิ้นฟื้นขึ้นมาตอนปลายของวันที่สอง เขาตระหนักถึงความ
 ผิดปกติของร่างกายเช่นกัน จึงเรียกนักพรตเต๋าในธงกลิ่นวิญญาณออกมา

"สิ่งที่อยู่ในหัวใจเรา สามารถเอาออกมาได้หรือไม่"

นักพรตเต๋าลองดูครู่หนึ่ง ก่อนจะส่ายหน้าตอบว่า "ฝ่าบาทโปรดอภัย
 ที่กระหม่อมไร้ความสามารถ ที่ผ่านมามีเคยพบเจอวัตถุชั่วร้ายเช่นนี้มาก่อน
 ดูเหมือนมันจะฝังเข้าไปในหัวใจของฝ่าบาท มีอาจนำออกมาได้"

ทราบอย่างนี้แล้ว มือเขาแตะลงบนหน้าอก สีหน้าเยียบเย็นเป็น

* ท่อนไม้กลายเป็นเรือ หมายถึงเรื่องราวได้ดำเนินมาถึงขั้นที่ไม้อาจแก้ไขหรือกอบกู้กลับคืนจึงต้องปล่อยให้
 ปล่อยตามเลย

น้ำแข็ง

ขณะที่นักพรตเฒ่าคิดว่าเขาจะบันดลโทสะ เขากลับกระดกริมฝีปาก
เอ่ยอย่างไม่ใส่ใจแม้แต่น้อย "เช่นนั้นก็ทิ้งไว้แบบนี้"

ถึงอย่างไรก็แค่เจ็บเท่านั้น

ก็แค่เจ็บเล็กน้อยเท่านั้นเอง

"จับปีศาจมาให้เราอีกหลายๆ ตัว ถ้าเจอผู้บำเพ็ญเขียนก็จับมาด้วย"

นักพรตเฒ่ารีบรับคำ เข้าใจดีว่าถ่านไถ่จินคิดจะพึงลูกกลอนใน
ตัวปีศาจต่อชีวิตตนเองต่อไป หากบอกว่าเมื่อก่อนอายุขัยของเขาต้อง
สังหารปีศาจปีละหนึ่งตัว บัดนี้เกรงว่าคงต้องล้วงลูกกลอนในตัวปีศาจ
ทุกเดือนเพื่อมาเติมพลังชีวิตที่ร่วงไหลไปของเขา

เนียนไปอื่อกำลังจะठीองกลืนวิญญาณจากไป ถ่านไถ่จินกลับเอ่ย
เสียงเย็น "ให้เยี่ยงูเฟิงไป"

"ฝ่าบาท?"

ถ่านไถ่จินพูด "ในตัวเยี่ยงูเฟิงมีลูกกลอนของปีศาจจิ้งจอกอยู่
ครึ่งเม็ด เขาจับปีศาจระดับสูงได้ดีกว่าพวกเจ้า"

เนียนไปอื่อกับนักพรตเฒ่ามองตากัน ดวงตาเต็มไปด้วยความ
เหลือเชื่อ

ไม่น่าเชื่อว่าในตัวของเยี่ยงูเฟิงจะมีลูกกลอนของปีศาจจิ้งจอก
เพียงหกรานอยู่ครึ่งเม็ด มิน่าฝ่าบาทถึงได้เก็บคนผู้นี้ไว้ใช้งาน

เนียนไปอื่อรีบยกหน้า ठीองกลืนวิญญาณไปหาเยี่ยงูเฟิงทันที

ถ่านไถ่จินเงยบังน้ ใบหน้าขาวซีดเย็นชา

เนียนมุ่งหน้าอยู่ในตำหนัก ก้มหน้ามองพื้น นางรู้สึกทุกข์ใจอยู่บ้าง
หลายวันก่อนตอนฝ่าบาทเตรียมงานเถลิงราชย์และงานแต่งตั้งของเฮา

ดวงตาเจ้าประกายเจิดจรัส ทว่าบัดนี้ในดวงตาเขาว่างเปล่าไม่เหลืออะไรเลย

นางคิดว่าฝ่าบาทจะถามถึงหญิงสาวในห้องลับชั้นตื้น ไม่คิดว่าเขาจะเพียงหันหลังอย่างเฉยชา ไม่สนใจอะไรทั้งนั้น รวากับว่าคนผู้นั้นตายไปแล้ว ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเขาแม้แต่น้อย

เนียนมู่หนึ่งเฝ้ารอจนถึงยามโพล้เพล้ก็ไม่เห็นฝ่าบาทจะถามถึงนาง

เนียนมู่หนึ่งได้แต่เอ่ยปากเสียดายอย่างลึกลับว่า "ฝ่าบาท นางไม่สบาย ตั้งแต่เมื่อวานจวบจนตอนนี้ นางดื่มน้ำฝนไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้น"

ชายหนุ่มลึ้มตา มองลวดลายสีเงินบนเตียงมังกร หัวเราะเบาๆ พลางกล่าว "ส่งคนไปดู อย่าปล่อยให้นางตาย นางไม่สมควรตายอย่างง่ายตายเช่นนั้น"

เนียนมู่หนึ่งเอ่ยรับคำ

หลี่ซู่ซู่ล้มป่วยครั้งนี้กินเวลานาน

พลังของบุปผาเหนือพิภพมิอาจนำออกมาใช้ได้ นางกลายเป็นคนธรรมดาโดยสมบูรณ์ ขาดการติดต่อจากโกวอวี สุญเสียวิชาอาคมที่เปรียบดังปีก สติของนางมีนงเลอะเลือน มิอาจแยกแยะทิวาราตรี

ทุกๆ ช่วงเวลาหนึ่งจะมีนางกำนัลเข้ามาเช็ดตัวทำความสะอาดร่างกายให้นางและป้อนยา

ข้อยืนเข้ามา นางกลืนมันลงไปโดยไม่รู้ตัว

ปณิธานอันแข็งแรงแรงทำให้นางพยายามมีชีวิตอยู่ต่อไป กระนั้นด้วยผลสะท้อนจากบุปผาเหนือพิภพ ทำให้ร่างกายนางเริ่มแยลง

นางกินอาหารไม่ลง กระเพาะที่ว่างเปล่าปวดแสบไปหมด

นางก้านัลลคิดว่านางเลือกกิน จึงปรายตามองนางอย่างเย็นชา "ยังคิดว่าตนเองเป็นว่าที่ฮ่องเฮาหรือไรกัน อดอาหารแล้วจะเรียกร้อง ความสงสารจากฝ่าบาทได้อย่างไรหรือ ข้าขอเตือนให้เจ้าสำรวมหน้อยเถอะ ฝ่าบาทบอกแล้วว่าหากไม่ยกกินก็ปล่อยให้หิวตาย"

จากนั้นนางก้านัลก็ถือกล่องอาหารเดินจากไป

ไม่มีใครฟังหลีสูซุอธิบาย และไม่มีใครรักษาโรคให้นาง

วันแล้ววันเล่า หลีสูซุมีสภาพอดโรยมากขึ้นทุกที บางครั้งยามที่นางมีสติ เมื่อเห็นแสงสว่างส่องเข้ามา จะสลักรำว่า 'เจิ้ง'* ลงไปที่ละขีด จนกระทั่งมีอักษร 'เจิ้ง' ครบหกตัว

นางจึงตระหนกอย่างพว้าเลือนว่านางถูกถ่านไถจิ้นกักขังไว้อย่างน้อย ก็หนึ่งเดือนแล้ว

โลกมนุษย์ย่างเข้าเดือนเจ็ด

ด้วยทนความหวาดกลัวของการไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย ทุกสิ่งมีดมิดไปหมดเช่นนี้ไม่ไหว บางครั้งหลีสูซุจะเคาะประตูห้องลับพลางแผดเสียง "ปล่อยข้าออกไป ปล่อยข้าออกไป..."

นางถือกำเนิดในสระสวรรค์ที่มีแสงสว่างเจิดจ้า ความมืดแคบที่นางไม่เคยหวาดกลัวและความทรمانที่ได้รับจากบุปผาเหนือพิภพทำให้นางหนาวสะท้าน วัตถุเทพที่ฝังอยู่ในร่างกายนางค่อยๆ กัดกร่อนจิตใจ ทำให้นางฝันร้ายตลอดทั้งวัน

เหมือนเช่นถ่านไถจิ้นตอนครอบครองบุปผาเหนือพิภพ ตกอยู่ในห้วงของฝันร้าย ยากจะตื่นขึ้นมา

* ชาวจีนมีวิธีขีดจดจำนวนโดยเขียนตามลำดับขีดของอักษรเจิ้ง (正) ซึ่งมีห้าขีดเพื่อถ่ายทอดอารมณ์

นิสัยดั้งเดิมของนางรักอิสรเสรีมาแต่กำเนิด การถูกกักขังในที่มืดแคบ โดยมองไม่เห็นความหวังเช่นนี้กร่อนทำลายปณิธานของนางไปที่ละวัน

แต่นางไม่ยอมตาย นางยังคงอยากมีชีวิตอยู่ต่อไป การสั่นคลอนของจิตบำเพ็ญไม่เพียงพอที่จะทำลายคนผู้หนึ่ง ทุกครั้งที่ตื่นจากห้วงฝันร้ายของบุปผาเหนือพิภพ นางจะใช้ปณิธานทั้งหมดที่มี เผื่อแสงสว่างที่จะสาดส่องเข้ามาเพียงครู่หนึ่ง

แสงสว่างที่จะช่วยให้นางรู้สึกดีขึ้นเล็กน้อย

ถ่านไถ่เงินไม่ได้มาหานางแม้แต่ครั้งเดียว รวากับลืมไปแล้วว่าบนโลกนี้ยังมีหญิงสาวผู้หนึ่งที่เขารู้สึกว่า 'ยามรักอยากให้อยู่ ยามชังอยากให้ตาย'

หลี่ชู่ชู่ทชุดโทรมลงอย่างรวดเร็วจนเห็นได้ชัดเจน

วันหนึ่งนางตื่นมา พบว่าดวงตาข้างขวามองเห็นไม่ชัดเสียแล้ว

นางกำนัลยื่นน้ำมาให้ หลี่ชู่ชู่ควานมือไปรับ แต่ซามไบนั้นกลับตกแตก

"เจ้า!" ตอนแรกนางกำนัลบันดาลโทสะ ครั้นเห็นดวงตาไร้ประกายของนาง จึงเอ่ยอย่างลนลานว่า "เจ้า...เจ้ามองไม่เห็นหรือ"

หลี่ชู่ชู่เฝ้าปาก ไม่เอ่ยตอบอะไร

นางกำนัลวิ่งตาลีตาเหลือกออกไป แม้แต่เศษกระเบื้องจากซามไบที่แตกยังไม่ทันได้เก็บกวาดด้วยซ้ำ

หลี่ชู่ชู่เบิกตาโต เบื้องหน้ามีตมิด นางกลับไม่กล้านอนลง

เมื่อจิตบำเพ็ญมีรอยร้าว นางมีสิ่งทีหวาดกลัวแล้ว บุปผาเหนือพิภพย่อมเริ่มทำงาน ในช่วงเวลาอันยาวนานนี้ ทุกครั้งที่หลับไป นางมักกลัวว่าจะไม่ได้ตื่นขึ้นมาอีก

นางกอดตนเองแน่น คิดในใจว่าอันที่จริงนางยังมีโอกาสครั้งสุดท้าย
อยู่ หรือว่าตาย

72

"มองไม่เห็น?" เมื่อฟังขานี้แล้ว ถานไถจั้นนั่งสงบนิ่ง
นางกำนัลกลัวเหลือเกินว่าถานไถจั้นจะตำหนิตนเรื่องทีหีสูซุ
มองไม่เห็น นางเอ่ยเสียงสั้น "ฝ่าบาท จะให้เชิญหมอหลวงไปตรวจรักษา
แม่นางหรือไม่เพคะ"

ชายหนุ่มในชุดสีนิลฟังแล้วโค้งริมฝีปากอย่างเสียดสี
"เราขอแค่ให้นางยังมีลมหายใจ แค่ดวงตาคู่เดียวเท่านั้น เกียวอันใด
กับเราเล่า"

นางกำนัลเข้าใจความหมายของเขาแล้ว นางพรวลมหายใจยาว
ด้วยความโล่งอก

เดือนเจ็ดฤดูฝนยังไม่ผ่านพ้นไป ตอนหยางจี้เดินเข้ามาก็เห็นฝ่าบาท
กำลังเลี้ยงดูบุปผาดอกหนึ่ง บุปผาดอกนั้นยังไม่ผลิบาน มีเพียงดอกตูม
เล็กๆ เท่านั้น เป็นบุปผาสีฟ้า เหมือนผลึกน้ำแข็งที่งดงาม

หยางจู้รู้สึกแปลกใจใหม่ จึงมองนานกว่าปกติ

ถ่านไถ่จิ้นเอ่ยเสียงเรียบขึ้น "บุปผาอมตะที่แคว้นเสินซาส่งมาให้
ว่ากันว่ารักษาได้สารพัดโรค ช่วยระงับความเจ็บปวด"

นิ้วมือเย็นเฉียบของชายหนุ่มได้ผ่านบุปผาอมตะ บุปผาที่งดงาม
ดอกนั้นแผ่กลิ่นหอมรวยรื่น

"เสินซามอบของล้ำค่าเช่นนี้ให้ฝ่าบาท ต้องการสิ่งใดหรือพะยะค่ะ"

ถ่านไถ่จิ้นเผยรอยยิ้มเหยียดหยัน "ต้องการตำแหน่งของเธอแคว้นโจว
ของเรา"

เดือนที่แล้วถ่านไถ่จิ้นเปลี่ยนชื่อรัชสมัยเป็น 'จิ่งเหอ' แคว้นซย่า
ที่เคยแข็งแกร่งที่สุดตกอยู่ใต้อาณัติของแคว้นโจว ถ่านไถ่จิ้นในฐานะ
องค์เหนือหัวคนใหม่ สำหรับแคว้นทั้งหลาย ย่อมเป็นเป้าหมายที่
ควรค่าแก่การผูกสัมพันธ์ไมตรี

แคว้นเสินซาผู้สถานการณ์มาแต่ไหนแต่ไร ถ่านไถ่จิ้นยังมีได้ยกทัพ
ไปตีพวกเขา พวกเขากลับส่งของขวัญชิ้นใหญ่มาให้ก่อน หวังว่าถ่านไถ่จิ้น
จะแต่งองค์หญิงของพวกเขาเป็นสองเฮา

สำหรับฮ่องเต้ การสมรสเชื่อมสัมพันธ์ก็เป็นหนทางในการถ่วงดุล
อำนาจวิธีหนึ่งเหมือนกัน

หยางจู้สังเกตเห็นหน้าของถ่านไถ่จิ้นพลางเอ่ยอย่างระมัดระวัง
"พระประสงค์ของฝ่าบาท..."

ถ่านไถ่จิ้นเขี่ยบุปผาดอกนั้น เน้นนานจึงเอ่ยว่า "บุปผารับไว้
คนไม่ต้องการ ช่วยเราเลือกของขวัญสักชิ้นส่งกลับไป"

หยางจู้มองเขาแวบหนึ่งและผงกศีรษะรับคำ

หลีซุซุอยู่ในห้องลับฮุ่นตุ่นอีกหลายวัน นางกำนัลที่ดูแลนางกลับมา
วางท่าโอหังดังเดิม

ถ่านไถ่จิ้นมิได้ปล่อยนางออกไป ทั้งมิได้ให้หมอหลวงมารักษานาง
ในใจหลีซุซุคาดเดาผลลัพธ์เช่นนี้ได้อยู่แล้ว นางก้มศีรษะลง มองดู
นิ้วมือที่กระดูกแตกหักเคลื่อนจนผิดตำแหน่ง พยายามอดทนกับความ
เจ็บปวดต่อมันกลับเข้าที่เอง ทว่าร่างกายที่ฝ่ายผสมลงทุกวันยังคง
อ่อนแอลงเรื่อยๆ นางผีนกสิ้นอาหารลงไปมากกว่านี้หน่อย สุดท้าย
กลับพบว่าเปล่าประโยชน์

คำคืนวันหนึ่ง นางโอเป็นโลหิต

หลีซุซุรู้ว่าพลังเทพของบุปผาเหนือพิภพเริ่มจะสูญไป โชคร้าย
ของมันกำลังจะมาเยือน

และนางเดิมพันแพ้

ถ่านไถ่จิ้นเคยพูดตั้งมากมายหลายครั้งว่าอยากให้นางตาย ครั้งนี้
เขาต้องการชีวิตนางจริงๆ แล้ว

หลีซุซุหลับไปอย่างมึนงงไม่ได้สติ วันต่อมานางกำนัลผลักนาง
อย่างแรง พบว่านางไม่ตอบสนองแม้แต่น้อย มุมปากเต็มไปด้วยเลือด
จึงได้ตระหนักถึงความร้ายแรงของสถานการณ์

เรื่องกระอักเลือดทำให้หลีซุซุได้ออกจากห้องลับฮุ่นตุ่นในที่สุด
มีคนจับชีพจรให้นาง คุยอะโรบางอย่างเสีียงเลือนราง

"แม่นางทำนนี้ร่างกายอ่อนแอ แต่กระหม่อมดูไม่ออกว่ามีปัญหาอะไร
ส่วนดวงตานาง เกรงว่าคงอยู่ในที่มีมานานเกินไป จึงมองไม่เห็นชั่วคราว
เท่านั้น"

อีกด้านหนึ่ง คนอีกคนมิได้เอ่ยอะไรเนิ่นนาน

หลี่ชู่ชู่ได้ยินเพียงเสียงแค้นหัวเราะเบาๆ

"ในเมื่อนางชอบเล่นลูกไม้ถึงเพียงนี้ เราจะส่งเคราะห์นั้นาง ออกมาหรือ เช่นนั้นก็อยู่ที่นี้แล้วกัน"

พลั้งจบอุ้มขุมหนึ่งถูกถ่ายมาบนข้อมือ จวบจนหัวค้ำหลี่ชู่ชู่จึงฟื้นขึ้นมาในที่สุด

โกวอวี่มองร่างกายผ่ายผอมของเจ้านายน้อยอย่างไม่อยากเชื่อ ก่อนจะร้องไห้โฮเสียงดัง

นับตั้งแต่มันมีสติหยั่งรู้เป็นต้นมา นี่เป็นครั้งที่สองที่มันร้องให้อย่างเศร้าเสียใจถึงเพียงนี้ ครั้งก่อนคือตอนที่มารดาของหลี่ชู่ชู่จากไป

โกวอวี่ถ่ายปรมาณวิเศษที่ได้จากการฝึกบำเพ็ญในโลกมนุษย์ปีกว่าให้หลี่ชู่ชู่ทั้งหมด ในที่สุดก็ทำให้นางรู้สึกดีขึ้นเล็กน้อย

หลี่ชู่ชู่หอบหายใจ เบื้องหน้ามีดมืด แต่นางรู้ว่านี่คือตอนกลางวัน ดวงตานางมองไม่เห็นโดยสิ้นเชิงแล้ว

โกวอวี่มองเห็นสีหน้าหม่นหมองของหลี่ชู่ชู่

หลังเจียบงันเนิ่นนาน มันตัดสินใจและพูดเสียงเบาว่า "ให้ข้าพาท่านกลับบ้านเถอะ"

...กลับไปยังสำนักเหิงหยางในอีกห้าร้อยปีให้หลัง ไปบรรพตดวงเจ้อสถานที่เกิดของท่าน ย่อมไม่ต้องเจ็บปวดทรมานเหมือนตอนนี้อีก

ดวงตาของท่านจะเห็นแสงสว่างอีกครั้ง ท่านจะกลับไปเป็นเซียนได้อีกครั้ง ไม่จำเป็นต้องแบกรับความทุกข์ทรมานใดๆ อีก

หญิงสาวโชซัดโชเซลงจากเตียง ริมฝีปากของนางแห้งจนแทบรอบด้านไม่มีใครสักคน เจียบสนิทจนน่ากลัว

โกวอวีรีบพูด "ไปทางซ้าย ระวัง! ไช้ เดินไปข้างหน้า เจอโต๊ะหรือไม่"
 หลี่ซู่ซู่ความหาถ้วยซาบนโต๊ะ และรินน้ำครั่งถ้วยให้ตนเอง

โกวอวีเห็นนิ้วมือนางบวมแดง ไม่เหลือความเรียวยาวขาวเนียน
 เช่นในอดีต มันทนดูต่อไปไม่ไหว

หลี่ซู่ซู่เอ่ยปากเสียงแหบ "ข้ากลับไปแล้ว ท่านพ่อ อาจารย์ย้อ
 ทั้งหลาย ศิษย์พี่ใหญ่กงเหยี่ย ยังมีคนอื่น ๆ ในสำนักจะทำอย่างไร"

ทุกคนจะต้องตาย เหมือนในฝันร้ายที่มารฝันสร้างขึ้นมาก ทุกคน
 จะตายไปที่ละคน

ผู้อาวุโสทั้งแปดใช้พลังตบะที่มีจนหมดสิ้น ส่งนางย้อนกลับมา
 เมื่อห้าร้อยปีก่อน หากนางหนักกลับสำนักเหิงหยาง ย่อมไม่มีโอกาส
 ครั้งที่สองอีกแล้ว

โกวอวีเงยบังน

มันคือโกวอวีเก้าชั้นฟ้า ถือกำเนิดในยุคบรรพกาล แต่กลับมีอาจ
 เทียบกับวัตถุเทพอื่นๆ ที่ถือกำเนิดในช่วงเวลาเดียวกันและสามารถ
 เรียกลมเรียกฝนได้ มันเป็นเพียงหินหยกบรรพกาลที่ถูกฝังอยู่ใต้ดินเป็น
 เวลายาวนานเกินจะนับ พุทธิปัญญาถือกำเนิดอย่างซ้ำๆ จึงมีรูปลักษณะ
 ในเวลาต่อมา

มันฝึกบำเพ็ญมากี่ปีแล้วก็มีอาจรู้ได้ เดิมทีควรหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว
 กับขุนเขาและสายน้ำในสามพิภพ เทียบกับความสำเร็จเห็นใจที่หลี่ซู่ซู่มี
 มันกลับรู้สึกรับผิดชอบต่อสรรพชีวิตมากยิ่งขึ้น

ช่วยเหลือเจ้านายน้อยกำจัดพญามาร ปกป้องคุ้มครองสรรพชีวิต
 นี่ต่างหากคือความหมายในการดำรงอยู่ของมัน

มันทุกขีใจจนมีอาจทุกขีใจมากไปกว่านี้ได้อีกแล้ว นานครู่ใหญ่จึง

ตัดสินใจพูดว่า "ตะปุดบัวบุญญาณสลายไปแล้ว ภารกิจการล้มเหลวแล้ว ข้าจะพาท่านกลับไป!"

กำไลบนข้อมือเปล่งแสงทันที

หลี่ซู่ซู่รีบกดโกวอวี่ไว้ทันใด

"เจ้านายน้อย?"

หลี่ซู่ซู่พูด "รออีกสักนิด ข้า...มีวิธีสุดท้าย"

"อะไรนะ!" โกวอวี่มองนางอย่างตกตะลึง

ดวงหน้าชาวซิดของหญิงสาวเผยรอยยิ้มจางๆ ประหนึ่งบุปผายามเช้า ที่ต้องน้ำค้างอรุณ...ผลิความงามอันประาะบางออกมาอย่างเต็มที่ก่อนตาย

เสี่ยวซู่ซู่พูดด้วยน้ำเสียงยินดีปรีดา "ฟูเหริน ท่านไม่รู้อะไร หญิงผู้นั้น ถูกฝ่าบาทโยนเข้าไปในวังเย็น บ่าวได้ยินว่าพอถึงฤดูร้อน สถานะที่แห่งนั้น จะมีทั้งงูหนอนหมูด ข้าก็เป็นข้าวบุด ครั้งนี้ฝ่าบาทซึ่งซึ่งนางโดยสมบูรณ์!"

เยี่ยปิงฉางวางชุดที่ใกล้จะเสร็จลง เหลือบดวงเนตรตรงดงามขึ้นเอ่ย "ระวังคำพูดด้วย"

เสี่ยวซู่ซู่รีบตบปากตนเอง "ดูปากของบ่าวสิ ฟูเหรินสอนตั้งกี่ครั้งแล้วยังไม่รู้จักจำ ครั้งนี้ฟูเหรินจะเห็นแก่สายสัมพันธ์ที่นี้เอง เห็นใจนางอีกมิได้เป็นอันขาด!"

เยี่ยปิงฉางพยักหน้า "ไม่แน่นอน นื่องหญิงสามคิดจะทำร้ายฝ่าบาท ฝ่าบาททรงไว้ชีวิตนางก็นับว่าเมตตามากแล้ว"

"บ่าวยังได้ยินมาว่าดวงตาของนางมองไม่เห็นแล้ว"

เยี่ยปิงฉางชะงักไป "อย่างนั้นหรือ"

ตอนบ่ายนางเอาชุดที่ทำเสร็จไปมอบให้ถ่านไถ่จิ้น บังเอิญเจอ

หมอลหวงกำลังตรวจรักษาเขาอยู่

กลิ่นหอมอ่อนจางภายในห้องทำให้เย็บปังฉางสังเกตเห็นบุปผาอมตะดอกนั้นในแวบแรก

บุปผาอมตะใกล้จะบานแล้ว ยามอยู่ใต้แสงแดดดูงดงามไม่เหมือนมวลไม้ใด

ถานไถจิ้นเลี้ยงไว้เช่นนั้น มิได้มีเจตนาจะนำมาใช้ ทุกคนในวังต่างรู้ว่าฝ้าบาทมีดอกไม้เนื้ออยู่ต่างพากันคาดเดาว่าฝ้าบาทจะเก็บบุปผาอมตะไว้ให้ใคร

เย็บปังฉางพลันคิดถึงดวงตาที่มองไม่เห็นของน้องหญิงสาม หากได้บุปผาอมตะ ร่างกายของน้องหญิงสามจะต้องดีขึ้นอย่างแน่นอนจนกระทั่ง...

ถานไถจิ้นเห็นนาง จึงเอ่ยเสียงเรียบ "มานั่งเถิด"

จากนั้นสองคนทำเหมือนทุกครั้ง เดินหมากด้วยกันหนึ่งกระดาน

เย็บปังฉางเอ่ยด้วยท่าทางลำบากใจ "อีกไม่กี่วันก็จะเป็นวันเกิดของหม่อมฉัน หม่อมฉันบังอาจขอร้องฝ้าบาทสักเรื่องได้หรือไม่เพคะ"

นี่เป็นครั้งแรกที่นางร้องขอบางอย่างกับถานไถจิ้นนับตั้งแต่มาแคว้นโจว

เมื่อคิดถึงเกล็ดบ่วงหัวใจที่ถูกทำลายไป ถานไถจิ้นพยักหน้าเอ่ย "ว่ามาสิ"

เย็บปังฉางพูด "หม่อมฉันหวังว่าฝ้าบาทจะสามารถเสวยกระยาหารกับหม่อมฉันและมารดาสักมื้อได้" เอ่ยจบ นางบิดผ้าเช็ดหน้าแน่น มองถานไถจิ้นอย่างกระวนกระวาย

ถานไถจิ้นตอบนาง "ตกลง"

เย็บปักฉ่างยืมน้อยๆ "ขอบพระทัยฝ่าบาท"

ตำหนักในมีเย็บปักฉ่างเป็นสตรีเพียงผู้เดียวที่มีศักดิ์ฐานะ วันคล้ายวันเกิดของนาง เหล่านางกำนัลย่อมจัดเตรียมงานอย่างพิถีพิถันยิ่ง

นางกำนัลข้างกายหลิ่วชูหายไป ในวังเย็นมีเพียงเตียงแข็งกระด้างหลังหนึ่ง ยังมีโต๊ะที่วางป้านชาอีกตัว

หลังจากที่ขึ้นมาสหลายวัน นางถึงพบว่าตนเองมีอาจใช้พลังวิเศษใดๆ ได้อีกแล้ว ตอนนี้นางไม่แตกต่างอันใดกับมนุษย์ธรรมดาทั่วไปผู้หนึ่ง โกวอวี่บอกนางว่ายังคงมีลูกธนูวาริอ่อนในที่ลับนับไม่ถ้วนแล้งมาที่นาง เมื่อใดที่นางคิดหนีออกจากวังหลวงแคว้นโจว ลูกธนูเหล่านั้นจะยิงเข้ามาโดยไม่ลังเล

น่าเสียดายที่พวกเขาไม่รู้ว่าการหลิ่วชูสูญเสียบทความสามารถในการต่อต้านไปหมดสิ้นแล้ว

ทุกวันยามสนธยา นางจะคลำทางเดินออกมา ถึงมองไม่เห็นก็ให้ โกวอวี่เอ่ยบอกทาง ขอเพียงนางยังอยู่ในเขตของวังเย็น องครักษ์เยื้องอิงจะไม่ขัดขวางนาง

นางกำนัลหลายคนที่กลับจากซักเสื้อผ้าคุยกันว่า "หลายวันนี้ฉันในวังจึงคึกคักยิ่งนัก มีเรื่องน่ายินดีอะไรไซ้หรือไม่"

"มีแน่นอน อีกไม่กี่วันจะเป็นวันเกิดของเจาหว่าฟูเหริน ตอนนีฝ่าบาทโปรดปรานนางเพียงผู้เดียว วันเกิดนาง ฝ่าบาทยอมให้ความสำคัญ"

"พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าบุปผาอมตะที่เสินซาส่งมาให้ก่อนหน้านี้ หมายให้ฝ่าบาทแต่งองค์หญิงของพวกเขา ทว่าล้วนถูกฝ่าบาทปฏิเสธกลับไป มิใช่เพราะเจาหว่าฟูเหรินยังจะเพราะใครเล่า หากไม่ติดที่ฐานะของเจาหว่าฟูเหริน เกรงว่าฝ่าบาทคงให้นางเป็นของเฮานานแล้ว"

พวกนางพูดคุยกันและเดินห่างไปไกล

หลี่ชู่ชู่ยืนอยู่หลังกำแพง รู้สึกถึงความเย็นเยือกของแสงสนธยา
สายลมพัดผ่านชายชุดสีน้ำชาของนาง

โกวอวี่พูดอย่างลั้งเล "เจ้านายน้อย ท่านได้ยินหรือไม่ ถานไถ่จิ้น
มีบุปผามตะอยู่ในมือ นั่นเป็นยาวิเศษในโลกมนุษย์ ท่านลองไปขอเขา
ดูหรือไม่ ไม่แน่ว่าดวงตาของท่านอาจจะมองเห็นได้"

หลี่ชู่ชู่บตาข้างซ้ายของตนเอง

นานครู่ใหญ่จึงพยักหน้า "ข้า...อยากจะลองดูสักครั้ง"

นางหวาดกลัวยิ่ง

นี่เป็นครั้งแรกที่โกวอวี่เห็นนางรับปากไปขอของอย่างหนึ่งจากผู้อื่น
โกวอวี่เห็นแล้วปวดใจมาก

วิหคศักดิ์สิทธิ์เกิดมารักอิสระ สถานที่ที่ฟุ่มฟักนางจนเติบโตใหญ่คือ
สระสวรรค์ที่กว้างใหญ่ไพศาลและงดงามเป็นที่สุด

ในห้องลับขุนด่านไม่มีเสียง ทั้งยังไม่มีแสงสว่าง นางถูกขังมานาน
เกินไป บัดนี้กลางคืนตอนนอนนางยังคงสะดุ้งตื่นเป็นครั้งคราว

กระนั้นทิวาราตรี สำหรับหลี่ชู่ชู่แล้วไม่มีความแตกต่างอันใด
โลกของนางมีแต่ความมืดมนเสียแล้ว

บัดนี้เมื่อมีบุปผามตะ นางจึงอยากจะลองดู

นางไม่ต้องการชีวิตของถานไถ่จิ้นแล้ว นางจะคืนสิ่งที่ดียิ่งกว่า
ให้กับเขา

นางหวาดกลัวเกินไป คิดเพียงต่อให้สุดท้ายต้องตาย ก็ยังอยากเห็น
โลกนี้มากกว่านี้หน่อย อย่าปล่อยให้นางตายอยู่ในความมืด

หนึ่งวันก่อนวันคล้ายวันเกิดของเย็บปังฉาง ประจวบเหมาะเป็นวันที่ลิบห้าของสองเดือนนี้ให้หลังพอดี

ดวงจันทร์แขวนตัวอยู่กลางท้องฟ้า ทอแสงลงมายังวังเย็นที่เงียบเหงาอ้างว้าง

หลี่ซู่ซู่ขุดตัวอยู่บนเตียง ตัวสั้นนิดๆ พิษหนอนใหม่ไวยวสันต์ในตัวนางกำเร็บอีกแล้ว

หลี่ซู่ซู่เองก็คิดไม่ถึงว่าหลังจากสูญเสียพรหมจรรย์ ระยะเวลาที่พิษหนอนใหม่ไวยวสันต์กำเร็บจะสั้นกว่าเดิม ตอนนี้เพิ่งจะสองเดือนเท่านั้น พิษหนอนใหม่ไวยวสันต์กลับกำเร็บอีกครั้ง

นางกอดตนเองแน่น เหงื่อเปียกเส้นผมบนหน้าผาก หัวสมองยุ่งเหยิงเลอะเลือน นางไม่รู้ว่าตนเองอดทนอยู่นานเพียงใด บางที่อาจแค่หนึ่งชั่วยาม หรือบางที่อาจยาวนานกว่านั้น

ขณะที่นางคิดว่าตนเองกำลังจะตาย สายลมคิมหันต์ยามราตรีพัดเข้ามาจากนอกประตู ลมอุ่นร้อนทำให้สติของนางแจ่มชัดขึ้นชั่วครู่ นางกะพริบดวงตาอันว่างเปล่า

มีคนใช้นิ้วมือเย็นเฉียบเกี่ยวอาภรณ์ด้านหน้าของนางออก หลี่ซู่ซู่ตระหนักเป็นครั้งแรกว่าเมื่ออยู่ในร่างของมนุษย์ธรรมดา ยาพิษที่ชั่วร้ายอย่างหนอนใหม่ไวยวสันต์มีฤทธิ์มากเพียงใด

นางตัวสั้นพลางขยับเข้าไปใกล้เขา ยามอิงซบอ้อมอกเขา ฤทธิ์ยาที่พลุ่งพล่านอยู่ในร่างกายนางสงบลงชั่วครู่

เขามองประเมินนางอย่างเย็นชา และทาบทามลงมา

ถ่านไถ่จันมิได้จุ่มพิตนาง เขารุกล้ำเข้าสู่ร่างกายนางเหมือนกำลังปฏิบัติภารกิจบางอย่าง

หญิงสาวครางเสียงอื้อปลางกำผ้าปูเตียงใต้ร่างแน่น เขายิ้มหยันเอ่ยว่า "เจ้าในตอนนี้อย่างอัปลักษณ์ยิ่งนัก ไม่ชวนให้คน เกิดอารมณ์แม้แต่หน่อย"

หลิชูซุไม่ปาก นางผอมมานานแล้ว ใบหน้าที่เดิมยังมีความอวบอิม อยู่บ้าง บัดนี้ผอมแห้งจนเรียวยแหลม เหวนางเดิมก็แบบบางอยู่แล้ว บัดนี้ รวากับสามารถรวบคว้าได้ด้วยมือเดียว

ภายใต้ฤทธิ์หนอนใหม่ไวยวสันต์ หลิชูซุมิได้รู้สึกไม่สบายตัว กลับเกิด ความรู้สึกฟุ้งฟิงเขา ทว่าหัวใจนางกลับทุกข์ตรมยิ่งนัก มนุษย์มีแปดทุกข์* นางค่อยๆ สัมผัสถึงรสชาติเหล่านี้

แม้แต่เกลียดเขานางยังไม่มีแรง รู้สึกเพียงเหน้อยล้า เหมือนนักเดินทาง ผู้หนึ่งที่ได้รับ ความลำบากจากข้างนอกมากเกินไป ความทุกข์ทรมาน ระหว่างการเดินทางค่อยๆ จางหาย เหลือเพียงความคิดถึงบ้านเกิดเท่านั้น

หลิชูซุมองไม่เห็นตนเองในยามนี้ จึงคิดว่าเป็นเช่นที่เขายอก 'นาง อัปลักษณ์'

นางไม่สนใจรูปลักษณ์ภายนอก จึงไม่รู้ว่าความงามอันประาะบาง ที่หาได้ยากยิ่งนี้ เมื่ออยู่บนร่างกายนางกลับเพิ่มความตราตรึงชวนให้คน ออยากข่มเหงรังแกนางมากยิ่งขึ้น

ดวงตาที่แยกขาวดำชัดเจนของนางสะท้อนเงาของเขา

ถ่านไถ้จิ้นรู้ว่ายามนี้นางมองไม่เห็นสีหน้าของตน เขาโน้มกายลงไป ยังคงปกปิดสีหน้าของตนเองไว้ ทั้งที่บอกว่าไม่มีอารมณ์ แต่กลับเคียวกรำ นางอยู่ครั้งก่อนคืน

หลังจากปลดปล่อยแล้ว เขาจะจากไป ทว่ามือเล็กขาวซีดข้างหนึ่ง

* แปดทุกข์ในทางพุทธศาสนา ได้แก่ ทุกข์จากการเกิด แก่ เจ็บ ตาย รัก ชัง ไม่สมปรารถนา และขันธ์ห้า

ดึงเขาไว้

ถ่านไถจิ้นหันไปมอง เป็นครั้งแรกที่เห็นแววคาดหวังและว่าวุ่นใจ
หลายส่วนบนใบหน้านาง

นางล้งเลอยู่ไม่นานสุดท้ายเอ่ยเสียงเบาหวิว "ข้า...จะขอแลกบุปผาอมตะ
กับเจ้า...ได้หรือไม่"

73

"ແລກ? ເຈົ້າຈະເອົາສິ່ງໃດມາແລກ"

ຫລີ້ຫຼູໜູໄດ້ຍືນນ້ຳເສຍເຍັນຮາຂອງຮາຍໝູ່ ນາງມອງໄມ່ເຫັນສີ່ໜ້າເຂາ
ໄດ້ແຕ່ເອຍຕອບວ່າ "ເຄຣັດກະປື່ຮິງໜຶ່ງໄດ້ຫລືອ່ໍໄມ່ ຫ້າຕ້ອງການ... ບຸປຸຝາອມຕະ
ມາກຈຣິງໆ ດວງຕາຂອງຫ້າເຈັບມາກ"

ເຄຣັດກະປື່ຮິງໜຶ່ງເປັນເຄຣັດວິຊາກະປື່ທີ່ດີທີ່ສຸດໃນໂລກ ໜຶ່ງກະປື່
ຝ່າຂຸນເຂາແລະສາຍນ້ຳໄດ້ ເມື່ອຝຶກສຳເລັດສາມາດສັ່ງຮາຍເຮືອນໜັງຈັດມາກ

ເຄຣັດກະປື່ຮິງໜຶ່ງຍັງເປັນໂອກາດອັນດີທີ່ສຸດທີ່ຫລີ້ຫຼູໜູໄດ້ຮັບໃນໜ່ວງຮ້ອຍປີ
ຂອງການບຳເພັນເຮືອນ ບັດນີ້ນາງຕ້ອງການແລກມັນກັບການໄດ້ເຫັນໂລກໄປນີ້
ອີກຄັ້ງ

"ເຈັບ? ເຄຣັດກະປື່ຮິງໜຶ່ງ?" ເຂາເໝືອນຈະຫ້ວຮາຍເຍັນໜຶ່ງທີ່ ເຈື້ອແວວ
ເສຍດສີ່ກິ່ງໜຶ່ງ ກ່ອນຈະດິງແຂນເສື້ອຕົນເອງອອກ

ຄານໄຕຈິນມີໄດ້ຕອບວ່າຕກລງຫລືອ່ໍໄມ່ ເຂາຫາຍລັບໄປໃນຄວາມມືດ

ช่างน่าขันโดยแท้ นี่เป็นครั้งแรกที่เห็นหลี่ชู่ชู่ขอร้องตน นำเสียดาย
ข้อแลกเปลี่ยนกลับไม่ถูกใจเอาเสียเลย

ในสายตาของหลี่ชู่ชู่ เขามองเห็นแต่พลังอำนาจ เขาในอดีตก็เป็น
เช่นนี้จริงๆ กระนั้นเมื่อนางเอ่ยว่าจะเอาเคล็ดกระบี่ชิงหงมาแลก ในใจเขา
กลับมีเพียงไฟโทสะ

ถ่านไถ่จิ้นกลับมายังตำหนักของตนเอง มีบุปผามตะอยู่ ในห้อง
อบอวลไปด้วยกลิ่นหอมจางๆ

นักพรตเฒ่าในธงกสิณวิญญูณเฝ้ามองบุปผามตะอย่างน้ำลายสอ
สำหรับถ่านไถ่จิ้น ของสิ่งนี้มีมาจากอบกั้วร่างกายที่ผู้ฟังของเขาได้
ไม่มีประโยชน์อันใด

แต่หากมอบให้นักพรตเฒ่า พลังฤทธิ์ของเขาจะเพิ่มขึ้นถึงหกสิบปี
ดอกตูมของบุปผามตะใกล้จะผลิบาน บางทีพุ่มนี้เข้าม้นอาจจะ
บานสะพรั่ง

นักพรตเฒ่ามองชายหนุ่มในชุดสีนิลอย่างกระตือรือร้น หวังว่าครั้งนี้
ฮ่องเต้ผู้ใจกว้างจะมอบของสิ่งนี้เป็นรางวัลให้เขา

ที่ว่าถ่านไถ่จิ้นกลับปิดกล่องดั่งบับ โยนบุปผามตะไว้บนหัวเตียง
เขานอนหนุนแขนตนเอง ไม่รู้คิดอะไรอยู่

นักพรตเฒ่ารู้ว่าตนไม่มีหวัง จึงหนีกลับเข้าไปในธงกสิณวิญญูณ
อย่างห่อเหี่ยว

หลี่ชู่ชู่ขอบุปผามตะมาไม่ได้ จึงใช้ผ้าห่มห่อตนเองแน่น

โกวอวี่โกรธว่านางจะกลัว จึงเล่าเรื่องราวตั้งแต่สมัยหงฮวงให้นางฟัง
เริ่มจากเหล่าเทพที่มันเคยพบเจอ จนกระทั่งถึงตำนานของปีศาจ

ระดับสูงบางส่วน

เล่าจนถึงตอนท้าย โกวอวี่เห็นดวงตาของหลี่ชู่ชู่เบิกโตอยู่ตลอด นางกะพริบตา บุปผาเหนือพิภพฝังอยู่ในตาข้างซ้าย โลหิตหลังออกมา สายหนึ่ง

เสียงของโกวอวี่พลันชะงัก มันไม่ได้ถามนางว่ากลัวหรือไม่ แต่ถามว่า "ท่านเกลียดพวกเขาหรือไม่"

พวกเขา ถานไถ่จิ้น เย่ยั้งฉาง หรือแม้แต่เซียวหลิน

การตายของเซียวหลินทำให้นางมีอาจเป็นฝ่ายลงมือกับเย่ยั้งฉางก่อน นางตกอยู่ในสถานะถูกกระทำ มาจนถึงบัดนี้ โกวอวี่กับหลี่ชู่ชู่ต่างรู้ว่าทั้งหมด เป็นแผนการของเย่ยั้งฉาง ผู้คนที่หัวหล้าล้วนคิดว่าองค์กรกษัตริย์เฉียนหลง อยู่ในมือหลี่ชู่ชู่ หลี่ชู่ชู่มาถึงจุดที่ไม่มีทางให้เดินต่อแล้ว

หลี่ชู่ชู่ไม่ตอบอะไร

ยามที่โกวอวี่คิดว่านางคงไม่ตอบแล้ว หลี่ชู่ชู่กลับขยับปากเอ่ย "เกลียด"

โกวอวี่ได้ยินนางพูดว่า "ตอนถูกขังอยู่ในห้องลับขุ่นตื้นตามลำพัง ข้าถึงขั้นคิดว่าต้องทำอย่างไรพวกเขาจึงจะเจ็บปวดมากที่สุด"

นางพูดเสียงเบาต่อ "เย่ยั้งฉางอยากเป็นฮ่องเฮา ต้องการความรัก ที่ซื่อสัตย์จริงใจจากบุรุษผู้หนึ่ง ข้าอยากทำให้นางผิดหวัง ถานไถ่จิ้น ต้องการพลังอำนาจ เขาทำเช่นนี้กับข้า ข้าอยากเห็นเขาจมกองธุลี เซียวหลิน... ข้าไม่ควรเกลียดเขา แต่หัวใจข้า ทรมานเหลือเกินจริงๆ"

ข้าคิดถึงจุดจบของพวกเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า จึงไม่รู้สึกหวาดกลัว ถึงเพียงนั้น ข้าต่อนิ้วมือให้ตนเอง พยายามกินข้าให้มากหน่อย ก็เพราะอยากให้เห็นวันนั้น"

คำคืนในเดือนเจ็ดมีฝนตกลงมา วังเย็นทั้งมืดและเงียบงัน นอกจาก
หลิขุฑูแล้วก็ไม่มีคนอื่นอีก

วังเย็นมีเพียงบ่อน้ำเย็นเฉียบ นางชำระล้างร่างกายอ่อนล้าของ
ตนเองอย่างกินแรง

หลิขุฑูกลับมาแล้วนอนไม่หลับ หางตานางไม่มีโลหิตไหลออกมาอีก
บุปผาเหนือพิภพอยู่ในดวงตานางอย่างสงบ

โกวอวี่มองตามดวงตาไร้ประกายของนางไป
ใฝ่อ่อนตันหนึ่งถูกลมพัดจนล้มลงในราตรี

เช้าวันต่อมาบุปผาอมตะผลิบาน

ถานไถจิ้นมองมันอยู่นาน ก่อนจะคว่ำกล้องออกจากประตู เพิ่งจะ
ก้าวออกจากประตูตึกหน้า เขาก็เห็นเยี่ยปังฉางที่แต่งกายสีสันสดใสยืนอยู่
เวย์สี่เอ่ยเสียงค่อย "วันนี้เป็นวันเกิดของฟูเหรินพะยะคะ ฟูเหริน
มาเยือนร่อฝ่าบาทอยู่ตรงนี้ตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง"

ดังคาด สายตาของเยี่ยปังฉางเจือประกายและความคาดหวังอยู่
ประปราย

ถานไถจิ้นพลันนึกขึ้นได้ว่าตนเคยรับปากจะกินอาหารกับนางและ
มารดาของนางมือหนึ่ง ฝีมือของเขาชะงัก เก็บบุปผาอมตะในแขนเสื้อ
พลางเอ่ยว่า "ไปเถอะ"

ใบหน้าของเยี่ยปังฉางมีแววตกใจระคนยินดีแผ่กระจายจางๆ
ราวกับการที่ถานไถจิ้นยังจำสัญญาได้เป็นสิ่งที่ทำให้นางมีความสุขมาก
อวินอีเหนียงไม่ได้พักอยู่ในวัง สองคนนั่งราชมารถออกจากวังไป
เยี่ยปังฉางลึงเล็ดเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยถามอย่างนุ่มนวลว่า "ฝ่าบาท

หม่อมฉันอยากถามมาโดยตลอด ท่านย่า...เป็นอย่างไบบ้าง"

ห้องถนนมีเสียงดังจ๊อแจ ฮ้องเต้หนุ่มหลับตา ตอบนางเสียงเย็น
"ตายแล้ว"

เยี่ยปิงฉางสูดหายใจเบาๆ นางหลุบตาลง ท่าทางโคกเศร้าอยู่บ้าง
ถ่านไถ่จิ้นพลันนึกขึ้นได้ว่าหญิงสาวในวังเย็นไม่เคยเอ่ยถามคำถาม
นี้กับตน ไม่รู้เป็นเพราะกลัวจะได้ยินคำตอบนี้หรือไม่

ราชรถจอดบริเวณที่เจียบสงบแห่งหนึ่ง
อวีน[†]อี่เหินยงทราบอยู่ก่อนแล้วว่าถ่านไถ่จิ้นจะมา จึงรีบอุ้มบุตรชาย
มารอหน้าประตู และค้อมกายคารวะ

เยี่ยปิงฉางประคองมารดาของตนเอง นางหันกลับไป พบว่าสายตา
ของฝ่าบาทจับอยู่ที่น้องชายคนเล็ก

"เจ้าชื่ออะไร" ถ่านไถ่จิ้นถามเขา

เยี่ยปิงฉางมองน้องชาย

คุณชายน้อยสกุลเยี่ยปีนี้อายุแปดขวบ อาจเพราะสองปีนี้เกิด
เรื่องราวมากมาย นิสัยเอาแต่ใจในวัยเยาว์ของเขาจึงหายไป ใบหน้า
ก็เปลี่ยนไปเล็กน้อย

น้องชายกับตนหน้าไม่เหมือนกัน กลับดูคล้ายคลึงกับ...น้องหญิงสาม
คุณชายสี่สกุลเยี่ยกั้วถ่านไถ่จิ้นหน่อยๆ เขาไหลล้นพลางตอบ
อย่างอีกอึก "อวีน[†]เพยเจิน"

ถ่านไถ่จิ้นเบนสายตาออกไป เหมือนแต่ถามไปอย่างนั้น

ในเรือนเตรียมข้าวปลาอาหารไว้ก่อนแล้ว ชั้นที่ติดตามเสด็จทดสอบ
อาหารทีละอย่าง จากนั้นทุกคนจึงลงมือกิน

อาหารมื้อนี้อวีน[†]อี่เหินยงกินอย่างหวาดหวั่น มองพระราชผู้มิใบหน้า

คมคายแล้ว นางอดตำหนิบุตรสาวมิได้ว่าไฉนจึงต้องพาคนมาที่นี่ด้วย
 ความรู้สึกที่อวิ้นอี่เหนียงมีต่อถานไถ่จิ้นผสมปนเป แต่ก่อนเขาเป็นที่
 ชมเชยรักแกของทุกคน บัดนี้เห็นเขาแล้ว แม้แต่ลมหายใจยังต้องผ่อนให้
 เบาลง

ไม่ง่ายเลยกว่าอาหารมื้อนี้จะผ่านพ้นไป ในที่สุดอวิ้นอี่เหนียงก็ได้
 มีโอกาสพูดคุยกับเย่ปิงฉางตามลำพัง

"ฉางเออร์ เจ้าต้องพยายามหน่อยนะ ได้ยินว่าตำหนักในของฝ่าบาท
 มีเจ้าเพียงผู้เดียว เจ้ารีบตั้งครรรรมังกรเสีย สุวานะยอมมันคง"

เย่ปิงฉางสีหน้าสับสน ทว่ากับมารดานางไม่มีสิ่งใดต้องปิดบัง
 "จวบจนบัดนี้ฝ่าบาทยังไม่เคยแตะต้องข้าเลย"

อวิ้นอี่เหนียงเบิกตาโต "จะ...จะเป็นไปได้อย่างไร ช่างนอกต่าง
 ลือกันว่าฝ่าบาทโปรดปรานเจ้ายิ่งนัก"

เย่ปิงฉางคลี่ยิ้มเย็นชา นางนึกขึ้นได้ว่าเมื่อคืนฝ่าบาทเสด็จไปที่ใด
 จึงหลับตาลงเอยอย่างอดกลั้น "ท่านแม่ ยังมีเวลาอีกมาก"

ระหว่างทางกลับวัง ลูกธนูสี่ฟ้าแหวกฝ่าอากาศมากะทันหัน
 องค์กรฯเย่ปิงฉางมือไวดาเร็วสกัดไว้ได้ไม่น้อย แต่ยังมีลูกธนูดอกหนึ่ง
 เล็ดลอดเข้ามาในราชรถ เย่ปิงฉางขวางหน้าถานไถ่จิ้นไว้โดยไม่ลังเล
 แม้แต่น้อย "ฝ่าบาทระวัง!"

ลูกธนูปักลึกเข้ามาในไหล่นางทันที

ถานไถ่จิ้นขมวดคิ้วประคองนางไว้ "ปิงฉาง?"

โลหิตไหลออกมาจากมุมปากของเย่ปิงฉาง นางเจ็บจนร่างกาย
 เกร็งกระตุก

กำลังทหารจำนวนมากที่ซ่อนตัวอยู่ปรากฏตัวทันใด มุมปากของ
ถานไถ่จิ้นยกยิ้มเย็นชา "รันทาที่ตาย"

ปีศาจเสื้อที่เร้นกายอยู่ในที่ลับกระโจนออกมา ร่างกายขยายใหญ่
ในพริบตา จูโจมไปยังกลุ่มคนที่ดักซุ่มอยู่

ผ่านไปไม่นานเนียนไปอวีก็เข้ามารายงาน "ฝ่าบาท มีจำนวนทั้งสิ้น
แปดสิบสามคน ล้วนเป็นองครักษ์เจียนหลง ทั้งหมดกินยาพิษฆ่าตัวตาย
แล้ว"

ดวงตาของถานไถ่จิ้นทอประกายแวบวาว เหลือบมองเยี่ยปังฉางที่
เจ็บหนักแวบหนึ่ง เกิดกลางสังหรณ์ไม่ดีในใจ

"กลับวัง!"

ตั้งคาค เพิ่งถึงประตูวัง เนียนหมู่หนึ่งก็รีบออกมารับ เอ่ยด้วยน้ำเสียง
หนักอึ้ง "ฝ่าบาท วังเย็นถูกจูโจม องครักษ์เจียนหลงมาช่วยคน"

"แล้วนางล่ะ!"

"ภายใต้ลูกธนูวารีอ่อน องครักษ์เจียนหลงตายไปสามร้อยกว่าคน
หนีไปได้เล็กน้อย คุณหนูสามสกุลเยี่ยยังอยู่ในวังเย็น องครักษ์เจียนหลง
ไม่สามารถพาคนไปได้"

แววตาของถานไถ่จิ้นเย็นเยียบยิ่งกว่าน้ำแข็ง เขาอุ้มเยี่ยปังฉางที่
เจ็บหนักและสั่งว่า "ตามหมอหลวง"

"พุเหรินบาดเจ็บสาหัส เสียเลือดมากเกินไป อาการเช่นนี้...เกรงว่า
คงต้องมีโอสถทิพย์ มิเช่นนั้นแล้ว บาดแผลจะต้องทิ้งโรคเรื้อรังไว้ใน
ร่างกายแน่นอน"

ชายหนุ่มในชุดสีนิลเจียบังนเนินนาน พลันหัวเราะออกมาอย่าง
เสียดสี

"ไม่ทราบว่าคุณปลอมตะไข่ได้หรือไม่"

หลีซุซู้รู้ว่าข้างนอกเกิดอะไรขึ้น

ตั้งแต่ลูกธนูวาริอ่อนยิงเข้ามาพร้อมกัน นางก็คาดเดาทุกอย่าง
ได้แล้ว

นางนั่งอยู่บนธรณีประตู ฟังโกวอวีพูดอย่างอัศจรรย์ "คราวนี้ต่อให้
ชี้แจงด้วยเหตุผลก็ฟังไม่ขึ้นแล้วจริงๆ"

องค์รักษ์เฉียนหลงตั้งมากมายเสียงชีวิตมาช่วยนางออกไป
ยอมไม่มีใครเชื่อแน่นอนว่าองค์รักษ์เฉียนหลงไม่ได้อยู่ในมือหลีซุซู้

สายลมคิมหันต์พัดผ่าน พาให้ชายชุดสีน้ำชาของหญิงสาวพลิ้วไหว
หลีซุซู้ไม่สบายใจอย่างยิ่ง เดิมทีถ่านไถ่จิ้นเกลียดนางอยู่แล้ว
เกลียดที่สุดคือการที่นางทรยศและหลบหนี

บัดนี้ในสายตาเขาคือนางคิดจะหนีไปอีกแล้ว

เขายังจะมอบบุปผามตะไข่ให้นางหรือ น่ากลัวว่าตอนนี้ถ่านไถ่จิ้นคง
อยากให้นางเป็นคนตาบอดที่ถูกเขากักขังไปชั่วชีวิต ทุกๆ วันที่สืบท้า
จะต้องหอบครางปนสะอื้นอยู่ใต้ร่างเขา

หลีซุซู้ขอกรอเขา แม้จะเพียงเพื่อมิให้ตนเองต้องตายอยู่ในความ
มืดมนในช่วงสุดท้ายของชีวิต นางก็ยินดีอธิบายเรื่ององค์รักษ์เฉียนหลง
ให้ถ่านไถ่จิ้นฟัง

ไม่รู้ว่าจะอยู่นานเพียงใด ในโลกของหลีซุซู้ กลางวันกับกลางคืน
ไม่มีอะไรแตกต่างกัน

นานจนนางกำนัลที่ส่งอาหารมาแล้ว ถ่านไถ่จิ้นก็ยังคงไม่มา

นางกำนัลเห็นหลีซุซู้ยังคงมองออกไปข้างนอก จึงวางชามกับ

ตะเกียบบลง เอ่ยอย่างไม่พอใจว่า "ทั้งๆ ที่มองไม่เห็น ยังจะมองอะไรอยู่ได้ ไม่รู้! ไฉนข้าจึงโชคร้ายเช่นนี้ ต้องถูกส่งมาทำหน้าที่ส่งข้าวให้เจ้า วันนี้เป็นวันเกิดของเจ้าหว่าฟูเหริน ฝ่าบาททรงอภัยโทษทั่วหัวล้า กลับมีแต่ข้าที่ต้องมาเยือนสถานที่ทรุดโทรมเช่นนี้ นี่! ข้าพูดกับเจ้าอยู่นะ เจ้าทำหน้าที่เช่นนี้หมายความว่าอะไร"

ผู้คนในวังชินกับการยกย่องผู้สูงส่ง เหยียบย่ำผู้ต่ำต้อย เมื่อคืนตอนถนอถนอมาที่นี่ ไม่มีใครรู้ หลีชูชูอยู่ในวังเย็น คนในวังยอมดูแลนางเป็นเรื่องธรรมดา นางกำนัลมองหลีชูชูที่ไม่สะทกสะท้านด้วยความโมโห หญิงสาวที่ผ่ายผอมดูขาวซีดอ่อนแอ ดวงตาไร้ประกาย คนที่เคยสูงส่งในวันวานกลับตกต่ำจนมีสภาพเช่นนี้ ชวนให้คนบังเกิดความสะใจและความคิดชั่วร้ายไม่สิ้นสุด นางกำนัลเห็นนางผิวขาวกระจ่างนุ่มเนียนก็ยกมือขึ้นทำท่าจะหยิกหลีชูชู

กระบี่ไม้เล่มหนึ่งแทงเข้าไปในฝ่ามือนางกำนัล นางกำนัลร้องเสียงแหลม ทรวดนั่งกับพื้น

"เจ้า...เจ้า!"

กระบี่ไม้ถูกหลีชูชูกำไว้แน่น นางกำนัลเหลือบมองหลีชูชูอย่างกระวนกระวาย เดิมคิดว่าเป็นหญิงตาบอดผู้หนึ่งที่รังแกกาย ไม่คิดว่ากลับเป็นคนร้ายกาจที่ไม่ยอมถูกข่มเหง

นางกำนัลลุกขึ้นมา ถลึงตาใส่หลีชูชูอย่างขุ่นเคือง "เจ้าคงมิได้คิดจริงๆ กระมังว่าตนเองยังจะโฝบินสู้อยู่ไม่ได้! ข้าจะบอกให้ว่านางในดวงใจของฝ่าบาทคือใคร ทุกคนในวังต่างรู้ว่าแม้แต่บุปผามะที่แคว้นเสินซาส่งมาให้ ฝ่าบาทยังมอบให้เป็นของขวัญวันเกิดของเจ้าหว่าฟูเหรินอย่างง่ายดาย! เจ้านับเป็นตัวละครไร รอแก่ตายอยู่ที่นี่เถอะ!"

เมื่อพูดจบนางก็วิ่งจากไปทันที

"บุปผาอมตะไม่อยู่แล้ว..." หลีซุซุพึมพำ

โกวอวี่คิดถึงความเจ็บปวดจากผลสะท้อนของบุปผาเหนือพิภพที่นางต้องทนรับทุกวันทุกคืน ในโลกมีเพียงความมืดมิด หัวใจของมันก็เหมือนถูกมีดกรีดเถื่อ

หลีซุซุเหมือนเด็กน้อยที่สูญเสียทุกอย่าง ความหวังบนใบหน้าค่อยๆ ดับมอดไป

โกวอวี่ไม่รู้ว่าจะปลอบนางอย่างไร กลับเห็นหลีซุซุลุกขึ้นยืน นางหันหน้าไปยังดวงตะวันตรงขอบฟ้าที่ลาลับไป

โกวอวี่อดพูดมิได้ "ในใจของพญามาร คนที่เขารักต้องเป็นท่านแน่นอน! เจ้านายน้อย พวกเราต่างรู้ว่านี่เป็นแผนการของเยี่ยปังฉาง"

หลีซุซุไม่ได้ยินคำพูดของมัน นางเอ่ยเสียงแผ่ว "ข้าคิดผิดเสียแล้ว โง่งมถึงขั้นไปขอร้องเขา"

นางกุมดวงตาของตนเอง โลหิตไหลคดเคี้ยวลงมาตามฝ่ามือนาง โกวอวี่ได้ยินนางพูดว่า "ข้าถึงขั้นรู้สึกหวั่นไหวไปชั่วขณะหนึ่ง"

สัมผัสของนางเบามาก เมื่อสายลมคมหันตพัดผ่านมา ก็สลายไปท่ามกลางราตรี

แต่โกวอวี่รู้ว่าตนเองไม่ได้ฟังผิด

หลีซุซุเคยรู้สึกกลังเล ตอนได้รับผ้าคลุมศิระสีสีแดงผืนนั้น มันเคยหันกลับไปมอง เวลานั้นดวงตาของหญิงสาวเจือแววขัดแย้งโดยที่นางเองก็ไม่ตระหนัก

มนุษย์หาใช่ต้นไม้ใบหญ้า ผู้ใดเล่าจะไร้รัก

นางเกิดมาด้วยร่างทิพย์ ไม่เคยกล้าลืมนึกว่าตนเองมาที่นี่เพราะเหตุใด

นางเคยเห็นสรรพชีวิตในสามพิภพดิ้นรนเพื่อมีชีวิตรอดอย่างยากลำบาก ภายใต้งรงเล็บของมารปีศาจ ทะเลอุดรเหือดแห้ง เขาทักษิณพังถล่ม โลกมนุษย์เต็มไปด้วยความทุกข์เข็ญทั่วทุกแห่งหน

ในยามนั้นโกวอวีตระหนักถึงความรู้สึกของนางวางๆ จึงไม่สบายใจ ช่วงเวลาที่ตะปูศักดิ์สิทธิ์ก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างครบเก้าดอก มันกลัวเหลือเกินว่าหลิษุซุจะทำไม่ลง แต่โชคดีที่นางมิได้ละเลยสรรพชีวิต นางตอกตะปูเก้าดอกเข้าไปในหัวใจของชายหนุ่มชุดสีนิล

นางมิก้าหัวนัไหว

ภารกิจล้มเหลวแล้ว แต่กลับมีข้อดีอย่างหนึ่ง...หลิษุซุคิดวิธีสุดท้ายออก วิธีที่อาศัยตะปูศักดิ์สิทธิ์หยดดอกที่ตอกเข้าไปแล้ว

ในที่สุดหลิษุซุก็ไม่ต้องฆ่าถ่านไถ่จิ้นอีก ทว่า...เขากลับขังหลิษุซุไว้ในที่มีดตลอดกาล ดับขี้ความหวังสุดท้ายของนางด้วยมือของเขาเอง หลิษุซุลุกขึ้น โกวอวีไต่ยีนนางพูดว่า "ไต่ยีนว่าฤดูหนาวของแคว้นใจจวไม่มีหิมะ รอให้ถึงวันหยินยามหยิน* พวกเราไปกันเถอะ โกวอวี เจ้ากลัวหรือไม่"

โกวอวีอึ้งงันไปเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยตอบว่า "โกวอวีไม่กลัว"

มันเข้าใจว่าหลิษุซุจะทำอะไร

นางจะไปจากเขาตลอดกาล ไปจากสถานที่ที่กักขังนางไว้แห่งนี้ ไปจากโลกเมื่อห้าร้อยปีก่อน

ตอนเกิดตอสเน็สวรรคในบัวเหวหรือฝูเซิง หมิงเยี่ยเปลี่ยนไขกระดูกเทพ

* วันหยินยามหยิน เป็นการคำนวณวันและเวลาโดยใช้แผนภูมิกิ่งฟ้าก้านดินมาประกอบเป็นระบบการนับวันเดือนปีและเวลาด้วยฐานเลขหกสิบ โดยแผนผังกิ่งฟ้าประกอบด้วยสิบอักษร ในสิบอักษรนี้จะมีห้าอักษรเป็นธาตุหยินและห้าอักษรเป็นธาตุหยาง แผนผังก้านดินประกอบด้วยสิบสองอักษร มีหกอักษรเป็นธาตุหยินและหกอักษรเป็นธาตุหยาง อักษรในแผนภูมิกิ่งฟ้าก้านดินทั้งหมดจัดเรียงเป็นคู่ได้หกสิบชุด วันหยินยามหยิน หมายถึงวันและเวลาที่เกิดการจับคู่อักษรในกิ่งฟ้าก้านดินที่เป็นธาตุหยินทั้งหมด

ให้ตั้งจิต วันหิณยามหิณก็สามารถชักนำให้เกิดอสนีสวรรค์ได้เช่นกัน

นางจะจำลองบุปผาเหนือพิภพเป็นไขกระดูกเทพ ถ้ายวิญญูณเซียน
ของตนเข้าไป ใช้โกวอวี่เก้าชั้นฟ้าเป็นสื่อกลาง เปลี่ยนให้มันกลายเป็น
ไขกระดูกเทพอย่างแท้จริง

ใช้ไขกระดูกเทพแลกกับกระดูกมาร

74

ตั้งแต่ย่างเข้าฤดูสารท อากาศของแคว้นโจยังคงอบอุ่น
 เวลาท้องฟ้าปลอดโปร่ง หลีซู่ซู่จะคลำทางเดินไปมาในวังเย็นในวังเย็น
 ไม่มีอะไรเลย พลังเทพของบุปผาเหนือพิภพในโลกหินางลดน้อยลงทุกที
 โกวอวี่กลายเป็นดวงตาของนาง คอยชี้บอกทาง ป้องกันไม่ให้นาง
 สะดุดหกล้ม

บุปผาเหนือพิภพร่อนทำลายร่างกายของนาง ทำให้นางฝ่ายผอมลง
 เรื่อยๆ บัดนี้ชุดขาววังสี่ชมพู่ที่สวมอยู่บนร่างหลวมเล็กน้อย เวนนาง
 แบบบางกว่าเดิม

ในวังมีต้นหลิวมากมาย ยามว่างหลีซู่ซู่จะเดินออกจากลานเรือน
 ของวังเย็น ไปหักกิ่งหลิวมาหลายกิ่ง กลับมาแล้วเหล่าให้แหลมและ
 ใช้กิ่งหลิวตั้งข่ายอาคม

การสร้างไขกระดูกเทพที่แท้จริง นางต้องถ่ายไอหยินให้กับบุปผา

เหนือพิภพ

ไม่รู้เป็นเพราะความบังเอิญหรือไม่ ทุกครั้งยามโพล้เพล้เวลานางไป
หักกิ่งหลิวมักจะพบนางกำนัลปากเปราะในวัง พุดคุยกันถึงเจ้าหว่าฟูเหริน
ที่หมูนี่เป็นที่โปรดปรานอย่างยิ่ง

"ฝ่าบาททรงดีกับเจ้าหว่าฟูเหรินเกินไปแล้วกระมัง ได้ยินว่า
หลายวันนี้ข้าวของที่ส่งไปยังวังของฟูเหรินมีมากมาย"

"พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าตอนเจ้าหว่าฟูเหรินป่วย ฝ่าบาทเป็นคนดูแล
ฟูเหรินด้วยพระองค์เอง"

"สองสามวันก่อนเสี้ยวชุ่นจื่อกระทำผิด ฝ่าบาททกริ้วจัด แต่พอ
เจ้าหว่าฟูเหรินขอความเมตตา ฝ่าบาทก็หายกริ้วทันที"

"แม้แต่ของล้ำค่าที่แคว้นเสินซาส่งมา ฝ่าบาทยังนำมาเอาออกเอาใจ
เจ้าหว่าฟูเหรินเลย!"

เสียงพุดคุยหัวเราะของพวกนางทะลุผ่านกำแพงเข้ามาในวังเย็น
ลอยเข้ามาในโลกอันมีดมนของหลี่ซู่ซู่

จากนั้นหลี่ซู่ซู่ได้ยินพวกนางพุดถึงตนเช่นกัน...

"เช่นนั้นพวกเจ้าว่าฝ่าบาททรงคิดอย่างไรกับสตรีในวังเย็นผู้นี้"

"นางนะหรือ ได้ยินว่าแต่ก่อนตอนอยู่แคว้นซย่าฝ่าบาทก็เกลียดนาง
เข้ากระดูกดำแล้ว บัดนี้เก็บนางไว้ก็เพื่อทรมานนางเท่านั้น"

"แต่ก่อนหน้านั้นนางเกือบจะได้เป็นฮองเฮานะ"

มีคนแค้นหัวเราะ "ตอนนี้ดวงตานางบอดไปแล้ว หากฝ่าบาท
โปรดนางจริง ไยจึงไม่มอบของล้ำค่าจากแคว้นเสินซาให้นางเล่า ข้าว่านะ
ฝ่าบาทชิงชังนางยิ่งกว่าอะไร"

หลี่ซู่ซู่ถือกิ่งหลิว ไม่รู้คิดอะไรอยู่

สายลมสารพัดชุดกระโปรงสีเรียบสะอาดสะอาดอันของนางปลิวขึ้น
นางคลำกำแพงวัง เดินกลับไปซ้ำๆ

กิ่งหลิวสามารถชักนำไอหยินได้ นางนั่งขัดสมาธิ ชักนำไอหยิน
ในวังเย็นเข้าสู่บุปผาเหนือพิภพในดวงตาข้างซ้าย

ไอหยินเข้าสู่ร่าง ทำให้นางหนาวจนตัวสั่น ผิวกายขาวซีด

วันแล้ววันเล่า หลีซู่ซู่ค่อยๆ ชิน เมื่อไอหยินเข้าสู่บุปผาเหนือพิภพ
ดวงตานางก็ไม่หลังโลหิตบ่อยๆ อีก

นางรู้ว่าตนเองใกล้จะหลุดพ้นแล้ว

ค่าคืนวันหนึ่ง หลีซู่ซู่ชักชุดกระโปรงของตนเองอยู่ริมบ่อน้ำ

โกวอวีพ้วนเอ่ยว่า "เขามา"

หลีซู่ซู่ชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะชักเสื้อผ้าต่อ

ถ่านไถ่จิ้นมาอย่างเงียบเขียบ เขามีได้ให้ใครตามมา ทั้งมิได้ถือ
โคมแก้วหลิวหลี เพียงมองดูนางจากที่ไกลๆ

ฮ่องเต้ในอาภรณ์สีนิลมองหญิงสาวที่ฝ่ายผอมชักเสื้อผ้าจนเสร็จ
และอุ้มถังไม้เดินผ่านหน้าเขาไป

ภายในวังเย็นเงียบเขียบและมีดมืด นางคล้ายจะคุ้นเคยกับเส้นทาง
แล้ว ไม่ต้องให้ใครประคอง ก็เดินผ่านริมบ่อน้ำไปได้อย่างคล่องแคล่ว

สีหน้าของนางสงบนิ่ง นัยน์ตาที่ขาวดำตัดกันชัดเจนคู่หนึ่งดูไม่เหมือน
มองไม่เห็นแม้แต่แต่บ่อย

หญิงสาวราวกับไม่ตระหนักถึงตัวตนของเขา ครั้นเห็นนางกำลัง
จะเดินเข้าไปในเรือน ถ่านไถ่จิ้นก็เดินตามไปหลายก้าวโดยไม่รู้ตัว เมื่อ
ตระหนักว่าตนเองกำลังทำอะไร เขาก็ชะงักฝีเท้าและหันหลังจากไป

โกวอวีพูดขึ้น "เขาจากไปแล้ว"

หากไม่เพราะมีโกวอวี หลีซุซุคงไม่รู้เลยว่าเขามา

ตะปุดบิวิญญานหกดอกปักอยู่ในหัวใจเขา เปลี่ยนเขาให้กลายเป็นคนเย็นชาถึงในกระดูกโดยสมบูรณ์ หากจะยังมีช่วงเวลาที่เขาขาดการควบคุมอยู่บ้าง คงเป็นตอนที่พิษหนอนใหม่ไยวสันต์ของหลีซุซุกำเริบทุกสองเดือน

ช่วงเวลาที่คลอเคลียกัน เขามักจะแค้นยืมพลังบิปีให้นางอ่อนวอน เขาให้มอบความสุขให้นาง

ยามที่ร่างกายของทั้งสองใกล้ชิดกัน เขาเสียการควบคุมเป็นบางครั้ง มักอดใจไม่อยู่มองนางอย่างเหม่อลอย ทว่าก็เป็นเพียงชั่วครู่สั้นๆ หลังจากนั้นถ่านไถจิ้นจะคืนสู่ความร้ายกาจดังเดิม

เวลาเขามา หลีซุซุจะทำไมไม่รู้ ควรทำสิ่งใดก็ทำต่อไป

หากบอกว่าก่อนหน้าเหตุการณ์บุปผามตะนางยังมีความหวังกับเขาอยู่บ้าง บัดนี้ในใจก็มีแต่ความเหี่ยวเฉาว่างเปล่า ปราศจากท่าทีของสิ่งมีชีวิตโดยสิ้นเชิง

นางแค้นบิวันรอให้วันหยินยามหยินมาถึง

เดือนสิบเอ็ด อีกไม่นานวังหลวงจะมีงานเลี้ยง ร่างกายของเยี่ยปังฉางฟื้นฟูพอสมควรแล้ว หลังจากบุปผามตะเข้าสู่ร่างกาย บาดแผลของนางก็ไม่ทิ้งร่องรอยไว้แม้แต่น้อย

เสี่ยวฮู่สางผมแต่งตัวให้นาง มองสตรีที่งามเฉิดฉันในคันฉ่องแล้วอดอุทานด้วยความชื่นชมมิได้ "ฟูเหรินงามขึ้นทุกวัน ผู้ใดจะคิดว่าบุปผามตะจะรักษาได้แม้กระทั่งโรคเรื้อรังของฟูเหริน"

เยี่ยปังฉางในตอนนี้อปากแดงฟันขาว นางลูบดวงหน้าของตนเอง
เผยรอยยิ้มอ่อนหวานออกมา

เสี่ยวฮู่ยู่พูดอย่างเบิกบาน "หมูนี้อ่าบาททรงยุ่งกับการกวาดล้าง
พรรคพวกที่เหลืออยู่ขององค์ชายแปด อีกไม่นานแล้ววันใจก็จะสงบสุข
โดยสมบูรณ์ พุเหรินทราบหรือไม่ อีกไม่กี่วันวังหลวงจะมึนงานเลี้ยง
อันที่จริงวันนั้นยังเป็นวันพิเศษวันหนึ่งด้วย"

"วันพิเศษอะไรหรือ"

เสี่ยวฮู่ยู่ขยับเข้าไปข้างหูเยี่ยปังฉาง กระซิบเบาๆ หลายประโยค
ใบหน้าของเยี่ยปังฉางแดงเรื่อทันใด นางมองเสี่ยวฮู่ยู่แวบหนึ่งด้วย
สายตาตำหนิ

เสี่ยวฮู่ยู่พูด "บ่าวมาได้พูดผิดนะเจ้าคะ ใครๆ ต่างบอกว่าขอบุตรวันนี้
ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ผู้คนในแว่นใจต่างเชื่อเรื่องนี้ บัดนี้ร่างกายของพุเหริน
หายดีแล้ว ขอเพียงถึงเวลารั้งตัวฝ่าบาทไว้ให้ได้ ปีหน้าจะต้องให้กำเนิด
องค์ชายน้อยแน่ๆ"

เยี่ยปังฉางว่า "เจ้าเด็กผู้นี้ช่างพูดมากนัก เป็นข้าที่คิดการไม่รอบคอบ
ควรจะส่งเจ้าออกเรือนไปนานแล้ว!"

ก่อนงานเลี้ยงในวังจะเริ่มขึ้น เสี่ยวฮู่ยู่แต่งองค์ทรงเครื่องให้เยี่ยปังฉาง
อย่างพิถีพิถัน

เยี่ยปังฉางไปหาถานไถจิ้น ทว่าพวกนางไปไม่ถูกจังหวะ ถานไถจิ้น
ยังมีได้ไปทำงานเลี้ยง แต่กลับนั่งอยู่ใต้ต้นเหมยพูดคุยกับคนผู้หนึ่ง

เยี่ยปังฉางมองดู เหมือนจะเป็นได้เท่าผู้หนึ่งที่ทำหน้าที่ไล่ล่า
องค์ชายแปด ถานไถจิ้นให้ความสำคัญกับขุนนางมากความสามารถมา

แต่ไหนแต่ไร ได้ทำผู้นี้ได้เลื่อนตำแหน่งอย่างรวดเร็ว ดูแล้วถ่านไถจิ้น
มีใจจะบ่มเพาะเขาเป็นขุนนางคนสนิท

เขามีใบหน้าที่อ่อนเยาว์และหล่อเหลาทีเดียว ราวครึ่งเดือนก่อน
เยี่ยงฉางเคยพบได้ทำผู้นี้ ดูเหมือนจะแซ่ฉี

ยามนั้นได้ทำฉีดูองอาจผ่าเผย ทว่าบัดนี้บุรุษในชุดขุนนาง ดวงตา
กลับมีแต่ความหม่นหมองทุกข์ตรม

ถ่านไถจิ้นมองฉีไม่อย่างเย็นชา "เจ้าคิดดีแล้วหรือ จะลาออกจาก
การเป็นขุนนาง"

ฉีโมโหทศิระชะ "กระหม่อมผิดต่อพระเมตตาของฝ่าบาท" เขา
ถอดหมวก ริมฝีปากไม่หลงเหลือเลือดฝาดแม้แต่น้อย

ถ่านไถจิ้นเห็นว่ามิอาจรั้งคนไว้ได้ จึงเอ่ยเสียงเรียบ "ใส่หัวไปเถอะ"
ฉีโมลุกขึ้นเดินจากไป ตอนผ่านเยี่ยงฉางไม่แสดงท่าทีใดๆ เหมือน
ศพเดินได้กระนั้น

ถ่านไถจิ้นลุกขึ้นเดินไปงานเลี้ยง เยี่ยงฉางเห็นเขาไม่เอ่ยอะไร
จึงได้แต่ตามหลังเขาไปเงียบๆ

ท่ามกลางเสียงเครื่องเป่าและเครื่องสาย ชายหนุ่มในชุดสีนิลเท้าคาง
มองการรำยรำกายในงานด้วยสายตาเย็นชา

เยี่ยงฉางร้องเรียกเขาสองครั้ง ถ่านไถจิ้นล้วนไม่ตอบสนอง นาง
จึงรู้ว่าความคิดจิตใจของถ่านไถจิ้นมิได้อยู่ตรงนี้

เป็นเพราะได้ทำผู้นั้นหรือ นางคิดในใจ ได้ทำผู้นั้นพูดอะไรบ้าง
กันแน่

ในใจนางเกิดกลางสังหรณ์ไม่ตี วันนี้นางตั้งใจแต่งตัวอย่างพิถีพิถันยิ่ง
ตอนออกจากประตูเสี่ยวฮู่บอกว่านางงามยิ่งกว่าบุปผา แม้แต่เครื่องหอม

บนเสื้อผ้า นางยังเลือกเฟ้นมาเป็นอย่างดี

เยี่ยปังฉางมาแคว้นโจวได้ครั้งปีแล้ว แม่ทุกคนในวังต่างบอกว่านางเป็นที่โปรดปราน แต่ความจริงเป็นอย่างไรนางย่อมรู้ดีกว่าใคร นางกลัวว่าคืนนี้ยังคงรังตัวถ่านไถจิ้นไว้ไม่ได้ อีกทั้งทรรษผู้นี้ไหวพริบเฉียบไวจิตใจโหดเหี้ยม หากไม่มั่นใจ นางไม่กล้าใช้ลูกไม้กับเขาแม้แต่น้อย

ถ่านไถจิ้นไม่รู้ว่าเยี่ยปังฉางที่นั่งอยู่เบื้องหลังคิดอะไรอยู่ น้อยครั้งจริงๆ ที่เขาจะจิตใจไม่อยู่กับตัวเช่นนี้

คำพูดของฉีโม่ที่มาขอลาออกจากการเป็นขุนนางทำให้เขาต้องขมวดคิ้ว

เขามีกฎเกณฑ์ของเขา ฉีโม่เข้ามามีส่วนร่วมในแผนการต่างๆ ของเขามากเกินไป บัดนี้คิดจะถอนตัว ไม่ตายก็ต้องทิ้งชีวิตไว้ที่นี้ครึ่งหนึ่ง ทว่าฉีโม่กลับละทิ้งโอกาสก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่ ยื่นกรานขอลาออกจากการเป็นขุนนาง

ไม่ ควรบอกว่าเขาลาออกด้วยจิตใจที่ตายไปแล้วมากกว่า

เรื่องราวของฉีโม่ ถ่านไถจิ้นรู้เป็นอย่างดี เพราะการที่เขาจะใช้คนผู้หนึ่งย่อมต้องรู้ต้นลึกหนาบางของคนผู้นั้นก่อนจึงจะไว้ใจได้

หนึ่งปีก่อนตอนซย่าโจวสองแคว้นยังทำสงครามกันอยู่ ฉีโม่ยังเป็นเพียงนายกองตำแหน่งเล็กๆ ผู้หนึ่ง เขาสร้างความคิดความชอบไม่น้อย มีผลงานการศึกอันโดดเด่นในสมรภูมิ

สงครามที่ซังโจว ฉีโม่นำทหารไปบริบทर्थย์บ้านหลังหนึ่งและฆ่าคนทั้งตระกูล สุดท้ายกลับแอบซุกซ่อนคุณหนูห้าของบ้านนั้นไว้

ฉีโม่หลงรักนางตั้งแต่วางตัวครั้งแรกพบ แม่นางผู้นั้นนิสัยแข็งกร้าว คิดจะฆ่าฉีโม่ตลอดเวลาเพื่อล้างแค้นให้ตระกูล

ในดวงตาของหญิงสาวไม่มีคำว่า 'สงคราม' นางเห็นเพียงบุรุษที่เหมือน
อสุรกายผู้นี้สังหารคนในครอบครัวนางจนหมด ทั้งยังจุดคร่านางไป

สิ่งที่ทำให้นางเดือดดาลที่สุดคือก่อนที่ฉีมู่จะพบกับนาง เขามี
ครอบครัวอยู่แล้ว

คุณหนูห้าสกุลสิ้นพยายามฆ่าฉีมู่หลายครั้ง แต่สุดท้ายล้วนถูก
เขาจับได้ นางเป็นเพียงสตรีอ่อนแอผู้หนึ่ง สุดท้ายถูกฉีมู่ใช้กำลังบังคับ
รับเป็นอนุ ฉีมู่ลงมือรวดเร็วฉับไว คุณหนูห้าสกุลสิ้นขัดขืนหลายครั้ง
จงใจก่อความวุ่นวายภายในเรือน เขาสงสารนาง แต่ก็อดโมโหมิได้

สูญยืมผู้เผาฉีมู่ชอบนางจึงจอกที่ทำให้บุตรชายตนหลงหัวปักหัวปำ
ผู้นี้เช่นกัน ดังนั้นจึงฉวยโอกาสตอนที่ฉีมู่ไม่อยู่ ร่วมมือกับภรรยาเอกของฉีมู่
กลั่นแกล้งทรมาณคุณหนูห้าสกุลสิ้น

ฉีมู่ถูกคุณหนูห้าสกุลสิ้นปฏิเสธหลายครั้งหลายหน จึงตัดสินใจ
มองดูอยู่ข้างๆ อย่างเย็นชา เวลาผ่านไปนานเข้า เขาพบว่าหนามแหลมบน
ตัวคุณหนูห้าสกุลสิ้นหายไป นางโอนอ่อนและเชื่อฟังเขา ยิ้มแย้มกับเขา

เรื่องนี้ทำให้ฉีมู่ดีใจอยู่พักหนึ่ง รักใคร่ตามใจคุณหนูห้าสกุลสิ้น
มากกว่าเดิม ค้างคืนที่ห้องนางทุกวัน นางอยากได้สิ่งใดก็หามาให้ทั้งหมด
ปีนี้นางยังให้กำเนิดบุตรชายผู้หนึ่งแก่ฉีมู่

ทุกอย่างดูงดงามบริบูรณ์เหลือเกิน จวบจนเมื่อคืนฉีมู่รับคำสั่งไป
กวาดล้างทหารกบฏขององค์ชายแปด คุณหนูห้าสกุลสิ้นได้วางเพลิงเผา
ตนเองกับลูกชายที่ยังเล็ก รวมถึงมารดาบังเกิดเกล้าและภรรยาเอกของฉีมู่
ที่ถูกขังอยู่ในบ้านด้วย

บุคคลใกล้ชิดของฉีมู่ตายไปทั้งหมด คุณหนูห้าสกุลสิ้นทำให้เขา
ได้สัมผัสกับคำว่า 'บ้านแตกสาแหรกขาด'

หัวใจของฉิมเหมือนตายไปแล้ว เขาก็ตัดสินใจลาออกจากการเป็น
ขุนนาง

ถ่านไถ่จิ้นดูออกว่าขุนนางที่มีมือไม่เลวผู้นี้ ดวงตาปราศจากชีวิต
ต่อให้ตนไม่ลงมือ ฉิมก็มีชีวิตอยู่ได้ไม่พันฤดูหนาวปีนี้

เขาทนฟังเสียงดนตรีบรรเลงต่อไปไม่ไหว ตะปุดบัญญัติญาณในหัวใจ
เริ่มเจ็บแปลบอีกครั้ง เขาสูบตำแหน่งหัวใจของตนเอง เรื่องราวของอนุ
ของฉิมไม่ทำให้เขาไม่สบายใจอย่างไรสาเหตุ

เขาลุกขึ้นยืนทันใด อยากพบหญิงสาวที่เขาเกลียดเข้ากระดูกดำผู้นั้น
เหลือเกิน

เยี่ยบิงฉางอดพูดมิได้ "ฝ่าบาท! งานเลี้ยงยังไม่..."

เขาไม่หันกลับมาแม้แต่น้อย เอ่ยเสียงเรียบว่า "งานเลี้ยงจบแล้ว
เจ้าก็กลับเองเถอะ เรามีธุระ"

เยี่ยบิงฉางได้แต่เฝ้ามองห้องเต็นท์สุดสิ้นใจจากไปโดยมิอาจทำอะไร
ได้ นางจิกเล็บเข้าไปในฝ่ามือ

ถ่านไถ่จิ้นเดินมาถึงวังเย็น เสียงเครื่องเป่าและเครื่องสายห่างออกไป
นานแล้ว เขารู้ว่ายังไม่ถึงวันที่ลืมหำ ตนไม่ควรมาที่นี่ เขาเคยพูดไปแล้วว่า
จะไม่เกิดความรู้สึกใดๆ กับนางอีก

เขายกมือขึ้น และวางลง

ถ่านไถ่จิ้นเป็นองค์ชายของแคว้นโจว ย่อมรู้ว่าวันนี้เป็นวันอะไร
ห้องเต็นท์จะอยู่กับคนที่ตนรัก อธิษฐานขอบุตรในวันนี้

เขาไม่ควรมาที่นี่ ชายหนุ่มพลันมีสีหน้าเยียบเย็น หันหลังกลับไป
ตำหนักของตนเอง

ฉิโมต้องมีจุดจบเช่นนี้เพราะตัวเขาเองไม่เอาไหน

ในตำหนักเจิ้งเจียน ธงกลืนวิญญูณหมนวนกลางอากาศ ถานไถ่จิ้น มองมันอยู่นานก่อนเอ่ยขึ้นว่า "นักพรตเฒ่า เราจำได้ว่าแต่ก่อนเจ้าเคยบอกว่ามีวัตถุเวทขึ้นหนึ่งสามารถพันธนาการคนผู้หนึ่งไว้ ทำให้นางมิอาจจากไปที่ใดได้ตลอดกาล"

หมอกดำป่วน ท้ามกลางเสียงหัวเราะชั่วร้าย นักพรตเฒ่า ก้าวออกมาด้วยท่าที่นอบน้อม

"พะยะคะ เพียงแต่ของขึ้นนี้เป็นสิ่งชั่วร้าย หากฝ่าบาทใช้มัน ย่อมเป็นผลเสียต่อพระวรกายด้วย"

"เอามา"

นักพรตเฒ่าหยิบกำไลสีทองสองวงออกมาทันที "ฝ่าบาทวางพระทัย แม้ี่จะเป็นวัตถุชั่วร้าย แต่ก็เป็นวัตถุเวทคุ้มครองกายอย่างหาได้ยากยิ่ง หากวัตถุเวทนี้ไม่แตก ย่อมสามารถคุ้มครองเจ้าของให้ปลอดภัยได้ ต่อให้นางตายไป กระหม่อมก็สามารถเสาะหาวิญญูณของนางได้"

ถานไถ่จิ้นพิจารณากำไลสองวงนั้น สวมกำไลข้างหนึ่งกับข้อมือตนเอง โดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย

กำไลแนบติดกับข้อมือเขา มุมปากเขามีโลหิตไหลหยดลงมา ถานไถ่จิ้นเข็ดมันด้วยสีหน้าปราศจากอารมณ์

เขาโค้งริมฝีปาก สีหน้าเจือแววเสียดสีเล็กน้อย

หลี่ซู่ซู่เพิ่งจะนอนลง ประตูก็ถูกคนเปิดออก

ใกล้เช้าช่วงลี้ตง* แม้แคว้นโจวจะไม่หนาวเหมือนแคว้นซย่า ทว่า

* ลี้ตง คือวันเริ่มต้นฤดูหนาว ชาวจีนระบุช่วงวันของภูมิอากาศในหนึ่งปีไว้ 24 ลักษณะ เรียกว่ายี่สิบสี่ฤดูลักษณะ โดย 'ลี้ตง' หมายถึงเริ่มต้นฤดูหนาว ตรงกับวันที่ 7-8 พฤศจิกายน

วังเย็นที่ทรุดโทรมและมีเพียงผ้าห่มผืนบางย้อมยากที่จะให้ความอบอุ่นได้

นางลุกขึ้นนั่งบนเตียง ถามผู้มาว่า "เจ้ามาด้วยเหตุใด"

ทั้งสองคนต่างรู้ว่าวันนี้ยังมีโชวันทีสิบห้า

ชายหนุ่มเงียบงัน คิ้วขมวดนางขึ้นมาก่อนจะเอ่ยเสียงเย็น "วันนี้ข้าฟังเรื่องเรื่องหนึ่งมา อนุของจีโม่ฆ่าคนในครอบครัวเขาทั้งหมด"

หลี่ซุซุพูด "ตั้งนั้นเจ้าเลยกลัวว่าข้าจะฆ่าเจ้าบ้าง?" นางเงียบไปและเสริมว่า "ยังมีเยียบิงฉางอีกคน"

หลี่ซุซุมองไม่เห็นสีหน้าเขา ทว่ากลิ่นอายของชายหนุ่มอยู่ข้างกายทำให้นางรู้สึกอึดอัดมาก นางอยากดึงข้อมือตนเองกลับมา แต่เขากลับไม่ยอมปล่อยมือ

เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชาเล็กน้อย "มิผิด"

วัตถุเย็นเฉียบอย่างหนึ่งถูกดันมาบนข้อมือ เหมือนงูที่แลบลิ้นเลียผิวขาวซีดของนาง

"นี่คืออะไร" หลี่ซุซุพูดอย่างต่อเนื่อง

ถ่านไถจันทบ "แน่นอนว่าย่อมเป็นของที่ทำให้เจ้าทรมาน ถอดใจเสียเถอะ เมื่อสวมเข้าไปแล้วจะมีอาจถอดออกได้"

โกวอวีพูด "เขาโกหกท่าน นี่คือน้ำไลฝูจื่อ วัตถุเวทชั่วร้ายคู่หนึ่งบนมือเขาก็สวมอยู่ข้างหนึ่ง คู่กันกับท่าน มีของสิ่งนี้แล้ว ท่านมีอาจจากเขาไปเกินเจ็ดวัน หากจากไปจริงๆ ท่านจะตาย เขาเองก็จะตายด้วย" ขบคิดดูแล้ว โกวอวีเสริมอีกว่า "ขณะเดียวกันยังสามารถปกป้องท่าน ทำให้ท่านไม่ได้รับอันตราย"

มือเล็กเย็นเฉียบของหลี่ซุซุถูถ่านไถจันทบไถจันทบไว้ในฝ่ามือ นางเงียบงันเนิ่นนาน แววดต่อต้านบนใบหน้าสลายไป ในใจเกิดความเบิกบานจางๆ เมื่อ

ไขกระดูกเทพเข้าสู่ร่างกาย เขาย่อมไม่ตาย กำไลผู้จื่อมีอาจพันธนาการ
นางได้ ในเมื่อถนไถจิ้นชอบควบคุมบงการนัก เช่นนั้นก็ให้เขาเห็นกับตาว่า
กำไลผู้จื่อวงนี้แตกสลายไปอย่างไร
ส่วนเขา มีอาจหยุดยั้งอะไรได้ทั้งนั้น

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3RwNoyf>